

LUONNOS

TUUSULA

Rakentamisen taidetta

SISÄLLYS

- 1. KÄSITTEITÄ**
- 2. JOHDANTO**
- 3. VIHERALUEIDEN MERKITYS JA TEHTÄVÄT**
 - 3.1 Viheralueiden merkitys ihmisille
 - 3.2 Viheralueiden merkitys luonnon monimuotoisuudelle
- 4. VIHERALUEET, LIIKUNTA JA URHEILU**
 - 4.1 Tuusulan maankäyttömuodot
 - 4.2 Tuusulan viheralueet
 - 4.3 Urheilu ja liikunta Tuusulassa:
 - 4.4 Maisemat ja kulttuuri
 - 4.5 Luonto
- 5. ALUEELLISET KEHITTÄMISTAVOITTEET TUUSULASSA**
 - 5.1 Kuntalaisten osallistuminen suunnitteluun
 - 5.2 Osallistuva budjetointi
 - 5.3 Ekosysteemipalvelut
 - 5.4 Alueellisen viher- ja virkistysverkoston vetovoima- ja kehittämiskohteet

Kannen kuva: Kari Kohvakka

TUUSULAN VIHHER- JA VIRKISTYSVERKOSTON KEHITTÄMINEN

1. KÄSITTEITÄ

Biodiversiteetti eli biologinen monimuotoisuus (myös elonkirjo, luonnonkirjo tai luonnon monimuotoisuus) tarkoittaa maapallon tai sen jonkin osan elollisen luonnon monimuotoisuutta. Yleinen biodiversiteetin mittari on lajirunsaus eli alueen lajien lukumäärä.

Eroosio on kallioperän ja maaperän kulumista veden, tuulen, mekaanisen kulutuksen tai jonkin muun maaperää kuluttavan tekijän tähden.

Forest Stewardship Council® (FSC) on kansainvälinen organisaatio, joka edistää vastuullista metsänhoitoa maailman metsissä. FSC tuotemerkki antaa kuluttajille tiedon siitä, että tuote tukee vastuullista metsänhoitoa, ja että puun alkuperäketju on seurannassa.

Haitalliset vieraslajit: Vieraslaji on eliölaji, joka ei esiinny tarkasteltavalla alueella alkuperäisenä, vaan ihmisen sinne joko tahattomasti tai tahallisesti siirtämänä kantana. Kaikkia vieraslajeja ei pidetä vahingollisina. Haitalliset vieraslajit ovat niitä, joiden katsotaan vaikuttavan negatiivisesti joko alkupe-
räiseen ekosysteemiin tai ihmisen talouteen. Vieraslajit voivat kilpailla tai risteytyä luonnossa alkuperäisten lajien kanssa, saalistaa niitä tai levittää tauteja ja loisia.

Hiilinielu tarkoittaa hiilen virtaa, joka poistaa tai jolla poistetaan ilmakehästä hiilidioksidia. Esimerkiksi kasvit sitovat kasvaessaan hiilidioksidia, eli ne ovat hiilinielu niin kauan kuin ne kasvavat. Hiilinielu on eri asia kuin hiilivarasto, johon hiiltä taas voi olla varastoituna niin että se ei ole ilmakehässä. Esimerkiksi kasvit ovat hiilivarasto, mutta tämän hiilivaraston koko voi muuttua. Kun kasvit kasvavat, myös niiden sisältämä hiilivarasto kasvaa. Tällöin kasvi toimii myös hiilinieluna. Jos kasvi ei kasva, se on silti hiilivarasto. Jos kasvi taas lahoaa, se palauttaa hiiltä ilma-kehään, jolloin se on hiilinielun vastakohta eli hiilen lähde ja sen sisältämä hiilivarasto pienenee.

Hulevesi on sade- ja sulamisvettä, joka virtaa pois maan pinnalta, rakennusten katoilta ja muilta vastaavilta pinnoilta. Mitä enemmän alueella on vettä läpäisemätöntä pintaa, esimerkiksi asfalttia, sitä nopeammin ja enemmän hulevettä syntyy.

Kestävä kehitys on maailmanlaajuisesti, alueellisesti ja paikallisesti tapahtuvaa jatkuvaa ja ohjattua yhteiskunnallista muutosta, jonka päämääränä on turvata nykyisille ja tuleville sukupolville hyvät elämisen mahdollisuudet. Tämä tarkoittaa myös, että ympäristö, ihminen ja talous otetaan tasavertaisesti huomioon päätöksenteossa ja toiminnassa.

Kosteikko on yleisnimitys luontotyypeistä, jotka sijoittuvat kovanmaan ja avoveden välille. Kosteikkoja ovat esimerkiksi mätät ja vettyneet matalat maa-alueet, matalat järvet ja merialueet, suot, tulvametsät ja virtaavat vedet.

Kävelyhaastattelu on tutkimusmenetelmä, jolla kerätään mielipiteitä ulkoilevilta ihmisiltä. Menetelmä herättää ihmisten uteliaisuuden, luo innostuneisuutta ja antaa mahdollisuuden arkojenkin asioiden käsittelyyn. Se myös virkistää muistia kävelyreitillä tarjoamalla ympäristösuhteen erityispiirteillä ja tilanteilla havainnoilla.

Pienilmasto tarkoittaa niitä paikallisia olosuhteita, jotka istutuspaikassa vallitsee. Kyse voi olla maaston muodoista, kasvillisuudesta tai muista hyvinkin paikallisista olosuhteista. Jopa samalla tontilla voi olla hyvinkin erilaisia pienilmastoalueita.

Pökölö on pystyyn kuollut lehtipuu, joka on sisältä lahonnut ja jota usein vain tuohi pitää koossa.

Suojaviheralueet ovat mahdollisimman tiheinä kasvatettavia metsäalueita, joiden tehtävänä on esimerkiksi toimia liikenteen melun ja saasteiden vaimentajina tien ja asutuksen välissä. Suojaviheralueita voidaan käyttää myös maisemointiin, jolloin niillä peitetään epäesteettisen näköisiä teollisuusrakennuksia tai alueita.

Viheralueiden hoitoluokitus: Viheralueita hoidetaan valtakunnallisen hoitoluokituksen mukaisesti. Viheralueiden kunnossapitoluokitus (RAMS 2020) tulee korvaamaan vuonna 2007 julkaistun Viheralueiden hoitoluokituksen (ABC-luokitus). Kunnossapitoluokitus on sisällöllisesti laajempi kokonaisuus, joka sisältää hoidon lisäksi tavoitteet kunnossapitohankkeen tilaamiselle, suunnittelulle, valvonnalle ja omaisuudenhallinnalle sekä laatua ylläpitävälle korjaustyölle ja käyttöjärjestelmien hoidolle ja käytölle. Päivitystyön yhteydessä on muun muassa muutettu joidenkin luokkien nimiä ja kirjainkoodeja.

Ekologinen yhteys eli ekokäytävä on luontoalueiden välinen luonnonmukainen viheryhteys, joka mahdollistaa lajiston luontaisen leviämisen.

Ekologinen verkosto muodostuu luonnon ydinalueista ja ekologisista käytävistä. Toimiva ekologinen verkosto monipuolistaa kaupunkien eliölajistoa ja ylläpitää luonnonalueiden, metsäalueiden ja kaupunkien viheralueiden ekologista toimintaa ja luonnon monimuotoisuutta (Väre 2003).

Ekosysteemipalvelut eli ihmisen luonnosta saamat hyödyt ovat nousseet merkittäväksi keskustelunaiheeksi ja soveltamisen kohteeksi perinteisen luonnonsuojelun rinnalle. Ekosysteemipalveluilla tarkoitetaan esimerkiksi veden ja ilman kiertoa maapallolla, sieniä ja marjoja metsissä tai virkistysalueita.

Esteettömyydellä tarkoitetaan ympäristön suunnittelua ja rakentamista sekä palveluiden tuottamista siten, että jokainen voi iästä, sukupuolesta, terveydentilasta ja psyykkisestä tai fyysisestä toimintakyvystä riippumatta toimia ympäristössä ja käyttää palveluja.

Kävelyverkko koostuu jalkakäytävistä, kävelykaduista, pyöräliikenteen kanssa yhdistetyistä pyöräteistä ja jalkakäytävistä, puistokäytävistä, ulkoilureiteistä ja tonttien sisäisistä piha-alueista, myös torit, aukiot ja pihakadut ovat osa kävelyverkkoa.

Luonnon pirstoutuminen aiheuttaa eliöiden elinalueiden eristymistä toisistaan sekä elinalueiden pienenemistä ja häviämistä. Pirstoutuminen heikentää alueiden monimuotoisuutta. Pirstoutumista voidaan estää yleispiirteisen suunnittelun avulla. Hajarakentamista tulisi hillitä ja maankäyttöä keskitää tiiviiksi yhdyskunniksi mahdollisuuksien mukaan. Maankäytön ratkaisulla voidaan turvata yhtenäisten luonnonalueiden säilyminen tulevaisuudessa.

Luonnon ydinalueet ovat laajoja luontokokonaisuuksia, joilla on monipuolinen kasvilisuus ja niillä on riittävästi ruokailu-, suoja-, pako- ja lisääntymisalueita kunkin eläinlajin elinvaatimusten mukaisesti (Niemelä ym. 2010).

Pyörätiet ovat osa **pyöräilyverkon** runkoa, joka voi olla yhteinen jalankulkijan kanssa tai sen rinnalla kulkeva oma väylä. Ajoradasta voidaan myös tiemerkinnoin osoittaa polkupyörä- ja mopoliikenteelle pituussuuntainen osa eli pyöräkaista. Pyöräilyverkkoa täydentävät pyöräilijöiden käyttöön tarkoitetut puistokäytävät, polkureitistöt ja ulkoilureitit sekä vähäliikenteiset tie- ja katuosuudet. Jos pyöräilijöiden käytössä ei ole edellä mainittuja väyliä, toimii katu tai maantie pyöräilijän verkkona.

Viheralueverkoston muodostavat taajamien kaavoitetut viheralueet ja se on osa ekologista verkostoa. Viheralueverkosto muodostuu vuosikymmenten aikana yleispiirteisen suunnittelun tuloksena. Viheralueverkosto on suunnitelma, jossa toiminnallisesti erilaisia viher- ja virkistysalueita kytketään helposti saavutettavaksi kokonaisuudeksi. Kaupungeissa ja rakennetuilla alueilla viheralueverkosto muodostaa usein ekologisen verkoston.

Vihervyöhykkeet ovat viheralueita, metsä-alueita ja puistoalueita, joihin sisältyy monimuotoisuuteen, luonnon ekologiseen toimintaan, virkistykseen ja kulttuuriin liittyviä painotuksia ja maisemallisia arvoja.

Viheryhteyksiä tai -käytäviä tulee tarkastella sekä ihmisten että luonnon monimuotoisuuden näkökulmasta. Ne ovat käytäviä alueita, jotka yhdistävät laajempia luontoalueita ja tarjoavat mahdollisuuden luonnonalueiden ja elinalueiden suojelulle, eläinten ja kasvilajien liikkumiselle sekä virkistykseen, ulkoiluun ja luonnon tutkimiseen. Viheryhteys voi olla myös teollisuusalueen halkaiseva suojaviheralue, joka yhdistää kaksi viheraluetta toisiinsa.

Vyöhykejattelu on noussut viime vuosina uudeksi tavaksi hahmottaa yhdyskuntarakennetta ja palveluita. Vyöhykejattelussa palvelukeskusten saavutettavuus eri liikennemuodoilla ohjaa maankäytön ja liikenteen yleispiirteistä sekä yksityiskohtaista suunnittelua. Jalankulkuvyöhyke on tiiviisti rakennettu alue, joka ulottuu noin 1–2 kilometrin etäisyydelle keskustasta, asukkaiden lähietäisyydellä on paljon työpaikkoja ja palveluja. Keskustasta 2–5 kilometrin etäisyydelle ulottuvalla jalankulun reunavyöhykkeellä pyöräily sekä joukkoliikenne tarjoavat yleensä hyvän liikkumisvaihtoehdon. (LVM 2012)

Viherkehä muodostuu Pääkaupunkiseudun suojelu- ja virkistysalueista. Se ulottuu aina Sipoonkorvesta Porkkalaniemelle saakka. Viherkehään kuuluvat kaikki pääkaupunkiseudun viheralueet: saaristo, rannikko, metsät, järvet, joet, suot ja kulttuurimaisemat. Viherkehän monipuoliset ja vaihtelevat luontotyypit tarjoavat elinympäristön lukuisille uhanalaisille eläin- ja kasvilajeille. Viherkehään kuuluvat muun muassa Nuuksion järviylänkö, Meikonsalo sekä Tuusulan Ruotsinkylän ja Vantaan Petikko-Vestran suuret metsäalueet. Niitä kohti kurrottautuu Helsingin ja Espoon keskustasta useita vihersormia. (Pääkaupunkiseudun viherkehä)

Viherrakenteeseen kuuluvat kaikki vihreät alueet kaavoituksesta ja maanomistuksesta riippumatta. Rakenteeseen lasketaan mukaan myös tonteilla tai vaikkapa katoilla kasvavat vihreät alueet. Myös järvet, joet ja pienvesistöt ovat osa viherrakennetta. Pie-nelläkin kaupunkivihreällä on esimerkiksi saasteita sitova ja ilmaa viilentävä vaikutus alueilla, joilla ei muutoin ole juurikaan viheralueita.

Kuva: kamu

Kuva: Antti Kallio

Kuva: Antti Kallio

2. JOHDANTO

Valtakunnalliset alueidenkäyttötavoitteet ovat osa maankäyttö- ja rakennuslain mukaista alueidenkäytön suunnittelujärjestelmää (VAT). Niiden avulla edistetään luonnon monimuotoisuuden kannalta arvokkaiden alueiden ja ekologisten yhteyksien säilymistä sekä huolehditaan virkistyskäyttöalueiden riittävydestä ja viheralueverkoston jatkuvuudesta (Valtioneuvoston päätös 2017). Kattava viheralueverkosto turvaa luonnon monimuotoisuuden säilymistä Tuusulassa ja tarjoaa kuntalaisille monipuolisia virkistäytymismahdollisuuksia.

Tämä viher- ja virkistysverkoston kehittämissuunnitelma on linjassa Tuusulan kuntastrategian tavoitteiden kanssa, joita ovat mm. liikunta- ja harrastusmahdollisuuksien kehittäminen, luontoarvojen huomioiminen sekä kestävän kehityksen edistäminen. Erityisesti halutaan kehittää Tuusulanjärven ja jokivarsien virkistyskäyttöä ja saavutettavuutta. Viheralueet sekä niihin liittyvät toiminnot ovat tärkeä osa kunnan tarjoamista palveluista. Kun viheralueet ovat houkuttelevia ja liikkuminen helppoa keskukseen ja palveluihin, sujuu arkikin leppoisammin.

Työssä halutaan löytää yhteinen näkemys niistä viheralueista, joita tulee edelleen kehittää. Lisäksi nostetaan esiin kunnassa jo olevat arvokkaat vapaa-ajanviettopaikat ja viheralueet, joiden erityisiä ominaispiirteitä tulee vaalia. Raportissa tarkastellaan arvokkaita luontokohteita, viheralueita, metsiä, rakennettuja puistoja, urheilupaikkoja, leikkipuistoja, koirapuistoja, puistometsiä, ulkoilupaikkoja, niittyjä, virkistysalueita sekä -reittejä.

Tuusulan ja lähikuntien väkimäärän kasvussa ja yhdyskuntarakenteen tiivistyessä on tarpeen pohtia syvällisemmin, miten viheralueita tulevaisuudessa kehitetään osana alueidenkäytön suunnittelua. Asemakaavoituksessa painottuu usein asumisen ja työpaikkojen sijoittaminen, jolloin arvokkaat luontokohteet, ekologiset yhteydet tai ihmisten virkistystarpeet saattavat jäädä vähemmälle huomiolle. Keskittymällä viherarvoihin voidaan paremmin varmistaa, että arvokkaita puistoja ja luonnonsuojelualueita löytyy Tuusulan jokaisen keskustan läheisyydestä ja että ne ovat helposti saavutettavissa. Edellytykset kestäväälle kehitykselle pystytään luomaan hyvällä yhdyskuntasuunnittelulla, johon viheralueet ja -yhteydet kuuluvat olennaisena osana. Hyvin suunnitellut kevyen liikenteen yhteydet lisäävät kävellessä ja pyörällä tehtyjen matkojen osuuksia. Arki liikunnan lisääntymisellä on myös terveyttä edistäviä vaikutuksia – samalla autoilusta aiheutuvat hiilidioksidipäästöt vähenevät.

Tuusulan viher- ja virkistysverkoston kehittämissuunnitelma perustuu lukuisiin kyselyihin, työpajoihin sekä luonto- ja maise-maselvityksiin. Raportissa on teemakarttoja eri aiheista ja siinä kerrotaan viheralueiden keskeiset merkitykset ihmisen ja luonnon kannalta, joten työssä huomioidaan ja yhteen sovitetaan useita eri näkökulmia.

Tätä viher- ja virkistysverkoston kehittämissuunnitelmaa edelsi viheraluestrategialuonnos, joka tehtiin liitteeksi yleiskaavaluonnokseen vuonna 2014. Sen pohjalta päätettiin laatia tämä kehittämissuunnitelma, jossa keskityttiin vahvemmin uusiin kehitettäviin kohteisiin, vetovoimakohteisiin ja luontoarvoihin.

3. VIHERALUEIDEN MERKITYS JA TEHTÄVÄT

3.1 Viheralueiden merkitys ihmisille

Hyvinvointi ja sosiaaliset arvot

Viheralueilla on keskeinen merkitys asukkaiden hyvinvoinnille; viihtyisä vihreä ympäristö vaikuttaa ihmisten fyysiseen ja psyykkiseen terveyteen. Metlan työraportin (2007) mukaan kaupunkilaisten mielipaikat löytyvät yleensä metsä- tai luontokohteista, toisinaan rakennetusta viheralueesta ja harvoin rakennetusta kaupunkiympäristöstä. Eniten tutkimukseen vastanneet arvostivat luonnon tarjoamia ulkoilu- ja liikuntamahdollisuuksia sekä esteettisiä elämyksiä. Luonnosta haettiin rauhaa ja hiljaisuutta. Myös tilan ja vapauden tunnetta arvostettiin. Luonnolla on keskeinen merkitys asumiseen ja vapaa-aikaan liittyvissä toiveissa ja tarpeissa.

Tutkimuksissa on todettu, että luonnossa oleskelu lisää positiivisia ja vähentää negatiivisia tuntemuksia. Viheralue voi olla myös henkinen puskurivyöhyke teollisuusalueen ja asuinalueen välissä. Viheralueiden osuus elinympäristöstä vaikuttaa suoraan henkilön käsitykseen omasta terveydentilastaan – mitä vihreämpää, sitä terveemmäksi ihmiset kokevat itsensä.

Luontoalueet koetaan elvyttävinä paikkoina, joissa on mahdollista vapautua stressistä ja ylläpitää mielenterveyttään (Aura ym. 1997). Kaplan (1989) listaa elvyttävän ympäristön piirteitä; lumoutuminen, arjesta irrottautuminen, maiseman laajuuden ja yhtenäisyyden tuntu sekä yhteensopivuus käyttäjän tavoitteiden kanssa. Hyvä ja toimiva ympäristö kannustaa ihmisiä liikkumaan ja ulkoilemaan, mikä edistää sosiaalista kanssakäymistä alueiden muiden käyttäjien kanssa. Viheralueiden sosiaalisia arvoja ovat esimerkiksi koskematon luonto, metsän- ja tilantuntu, hiljaisuus sekä mahdollisuudet toimintaan ja ajanviettoon (Tyrväinen 2005).

Useiden tutkimusten mukaan viherympäristössä olemisen ja vihreän ympäristön näkeminen lievittää stressiä, parantaa yleistä mielialaa, lisää tarkkaavaisuutta ja jopa lievittää kipua. Vihreä ympäristö aiheuttaa ihmisessä mitattavia fysiologisia muutoksia – leikkauksesta paranee nopeammin vihreässä ympäristössä, ympäristö aktivoi ja yleisterveys paranee (Ulrich, 1984; Dunnet ym.

2002). Viherympäristöjen läheisyydessä asuvien ihmisten todettiin Hollannissa tehdyn tutkimuksen mukaan sairastavan vähemmän sydän- ja verisuonitauteja, tuki- ja liikuntaelimestön sairauksia tai muita kroonisia sairauksia. Viheralueiden läheisyys vähensi etenkin riskiä sairastua masennukseen tai ahdistuneisuushäiriöihin (Maas ym. 2009).

Erään tutkimuksen mukaan laajat viheralueet alle kolmen kilometrin etäisyydellä kotoa alensivat henkilön kokemaa stressin määrää ja paransivat henkilön kykyä selviytyä stressistä. Kulttuuri, historiallinen kerroksellisuus, lajirikkaus sekä hiljaisuus ja mahdollisuus kuulla luonnon ääniä ovat niitä tekijöitä, joita viheralueilla arvostetaan.

On havaittu, että vehreillä asuinalueilla on enemmän yhteisöllisyyttä: ihmiset tutustuvat toisiinsa pelikentillä tai puistoissa, luovat sosiaalisia verkostoja lähiympäristössä asuviin ja sitä kautta yhteenkuuluvuuden tunne ja yhteisöllisyys lisääntyy. Julkisissa puistoissa tai viheralueilla järjestetään tapahtumia, jotka ovat kaikille avoimia. Monissa kunnissa järjestetään vapaaehtoisvoimin joulupolkuja, juhannusjuhla, konsertteja sekä muita yhteisiä tapahtumia, joiden pitopaikaksi puisto tai ranta-alue soveltuu mainiosti.

Mitä tiiviimmin alueita rakennetaan, sitä merkittävämmäksi nousevat rakennetut puistot, leikkipaikat sekä pelikentät. Tutkimuksissa on havaittu, että alueilla, joissa puistoja on vähän, on enemmän väkivaltaa, rikollisuutta ja yksinäisyyttä (Frances, 2010). Riittävä määrä viheralueita on yhteydessä hyvään mielenterveyteen – harmaa ympäristö puolestaan altistaa masennukselle ja muille ongelmille, kuten lasten ylipainolle.

Maisema ja esteettisyys

Osa ihmisistä haluaa aktiivisesti käyttää viheralueita – toisille on tärkeämpää ikkunasta avautuva vihreä näkymä tai kaukomaisema. Viheralueilla on runsaasti esteettisiä arvoja ja ne ovat keskeinen osa maisemaa. Koska viheralueisiin liittyy paljon muitakin arvoja kuin toiminnallisuus, ei vähän käytettyjen puistoalueiden muuttaminen asuinkäyttöön ole perusteltua. Elvyttävät ympäristöt ja maisemat tulisi ottaa huomioon etenkin silloin, kun suunnitellaan sairaaloita ja ikäihmisten asuntoja. Vihreä näkymä ikkunasta voi vaikuttaa yhtä paljon hyvinvointiin kuin viheralueella oleskelu. Kaunis näkymä, äänimaisema, tuoksut ja virkistysmahdollisuudet lisäävät viihtyisyyttä ja edistävät terveyttä.

Näyttävät näkymät nostavat useiden tutkimusten mukaan myös asuntojen hintoja. Helsingissä havaittiin, että Keskuspuiston lähellä olevista asunnoista oltiin valmiita maksamaan korkeampaa hintaa ja merenrannalla olevista vieläkin enemmän. Asunnon hintoja korottavaa vaikutusta on tutkittu myös Salossa ja Joensuussa. (Lönqvist & Tyrväinen 2009).

Viheralueiden käytettävyys

Viheralueita käytetään sitä enemmän, mitä lähempänä ne sijaitsevat omaa kotia. Ihmisiä viehättävät erityisesti alueet, jotka muistuttavat savannia: vaihteleva ympäristö, jossa on sekä avointa tilaa että piilopaikkoja. Luonteeltaan monotoniset alueet eivät vedä ihmisiä puoleensa, eivätkä myöskään rakenteeltaan liian sekaviksi koetut alueet tai liian tiheät paikat.

Asikainen ja Mäkinen (2008) huomasivat kävelyhaastatteluissaan, että fyysisesti kaikkein läheisin luonto vaikuttaa olevan ihmisille tärkeä. Asuinalueiden sisäiset pienet metsiköt, pihat sekä ikkunanäkymät puhuttavat. Lisäksi huomattiin, että lähiluonnolla on runsaasti sosiaalisia merkityksiä. Lähellä sijaitsevilla alueilla ollaan toisten seurassa kun taas kaukaisemmillä vapaa-alueilla keskitytään yksinoloon ja suorittamiseen kuten lenkkeilyyn ja retkeilyyn.

Taajamarakenteen tiivistäminen tuo mukanaan haasteita toimivan viheralueverkoston kehittämiseksi. Kaikilla tulisi taajamarakenteen tiivistämisestä huolimatta olla virkistymiseen sopivia alueita kävelymatkan päässä kotoa, sillä autoilu lempipaikkoihin ulkoilemaan ei ole ekologisesti kestävä.

Hyvät viheralueet ovat käytettävyydeltään monipuolisia ja saavutettavuudeltaan hyviä. Lähiliikuntapaikat ovat hyviä esimerkkejä viheralueista, joissa voi virkistyä ja harrastaa erilaisia lajeja. Käytettävyyden kannalta viheralueen sijainti on olennainen – päivittäiseen ulkoiluun ei haluta ajaa autolla. Jokaisella tulisi olla hyvä viheralue kävelymatkan päässä kotoa.

Puistojen saavutettavuuden ja käytettävyyden kannalta on myös suuri merkitys sillä, miten puisto sijaitsee muuhun aluerakenteeseen nähden sekä kuinka monia reittejä puistoon vie. Viheralue voi sijaita piilossa asuinkorttelin sisällä, jolloin potentiaaliset käyttäjät eivät miellä aluetta julkiseksi tilaksi. Myös leveät tiet tai rakennukset rajoittavat puistojen saavutettavuutta.

Kuva: Kari Kohvakka

Hoitokustannukset nousevat hoitoluokituksen mukaan

Jokaisesta asuinkorttelista tulisi olla yhteys puistoalueelle, mutta kokonaisten asuinalueiden suunnittelu saarekemaisesti puistoalueen ympäröimiksi on liioiteltu ja ristiriidassa maankäytön tiivistämisen ja eheyttämisen periaatteiden kanssa. Ylimoitettut puistoalueet kaavoitusvaiheessa luovat painetta puistosuunnitteluun, rakentamiseen ja kunnossapitoon, eikä puistoalueita ole mahdollista toteuttaa siinä laajuudessa, kuin kaavoitusvaiheessa on ajateltu.

Toiminnallisesti asukkaita palvelevat parhaiten riittävän laajat lähivirkistysalueet ja taajamametsät, jotka sijaitsevat kävelyetäisyydellä ja joihin on turvalliset kevyen liikenteen yhteydet. Kapeita puistokaistaleita tai rikkonaisia puistoalueita asutuksen takapihoilla ei voi hyödyntää tarkoituksenmukaisesti virkistyksessä, koska raja julkisen ja yksityisen tilan välillä saattaa olla epäselvä.

Viheralueiden hoito tulee halvemmaksi, kun lähivirkistysalueet pidetään riittävän suurina ja toimivan muotoisina. Lisäksi on tärkeää keskittää uusien viheralueiden rakentaminen ja suunnittelu laajempiin yhtenäisiin kokonaisuuksiin.

Helsingin kaupungin viheralueita käsittelevässä Vistra-raportissa (2013) todetaan, että hoidettujen puistojen hoitokustannukset nousevat korkeiksi luonnontilaisiin alueisiin nähden. Edullisinta on hoitaa vain asutuksen ja liikenneväylien sekä paljon käytettyjen reittien ja liikuntapaikkojen välittömässä läheisyydessä olevat metsät, joissa puut saattavat aiheuttaa omaisuus- ja turvallisuusriskejä. Tällöin toimenpiteiksi riittää useimmiten vaarallisten puiden kaataminen maalaho- puiksi ja liikuntaväylien varsien pienpuuston käsittely. (Räsänen & Savola 2011).

Yleisen viihtyvyyden lisäämiseksi pitää päättää, mitä alueita ja puistoja hoidetaan ja mitkä alueet puolestaan voidaan jättää vähemmälle huomiolle ja hoidolle. Puistometsien hoito on huomattavasti huokeampaa kuin rakennettujen puistojen. Niittyjen hoitokulut ovat alempia kuin nurmikon. Maisemalaiduntamisen avulla voidaan kustannukset pitää alhaisempina kuin tyyppillisten viheralueiden hoidossa.

Tonttien istutettavat osat – suuri vaikutus yleisilmeeseen

Riittävät viher- ja virkistysalueet varataan kaavoituksessa ja suunnitellaan teknisessä toimessa, niiden toteutuksesta ja kunnossapidosta huolehtii viherpalvelut. Vihreää löytyy myös asuinrakennusten, työpaikkojen sekä koulujen pihoilta – joskus jopa katoilta. Kaikki vihreät alueet ovat viherrakennetta riippumatta kaavoituksesta tai maanomistuksesta.

Julkiset puistot tai lähivirkistyspaikat ovat merkittävä osa asuinympäristön viihtyvyyden kannalta, mutta ne eivät välttämättä yksinään riitä takaamaan viihtyisyyttä. Vihreyttä voidaan yrittää lisätä myös osoittamalla asemakaavoissa tonteille istutettavat osat – rakennustapaohjeilla jopa puulajit ja niiden määrät. Mutta myös asukkaat voivat vaikuttaa omien tai taloyhtiöidensä pihojen ulkonäköön sekä leikkipaikkojen laatuun. Pienikin voi olla kaunista eikä näyttävän keitaan välttämättä tarvitse olla kallis tai vaikeasti toteutettava. Lähipiiristä vaikutus leviää laajemmin toimintaympäristöön ja voi vaikuttaa jopa laajemmin alueen yleisilmeeseen.

Metsien läheisyyteen kaavoitettaessa voidaan tontti liittää viheralueen reunaan osoittamalla se tonttien istutettavana tai luonnonmukaisesti säilytettävänä osana. Alueen keskeisille osille voidaan muodostaa tonttien osista yhtenäinen alue, joka on kunkin omistajan huolehtimisvastuulla. Hoito-ohjeita voidaan tehdä esimerkiksi rakennustapaohjeisiin.

Tontille tulevien asuin- ja käyttörakennusten sekä oleskelutilojen järkevä sijoittelu mahdollistaa myös sosiaalisen kanssakäymisen naapureiden kanssa ja lisää yhteisöllisyyttä. Mikäli taloyhtiön yhteiset alueet ovat mukavia ja sijaitsevat oikeissa paikoissa, saataan kuulumisia vaihtaa pidempäänkin. Jos ainoa kohtaamispaikka sijaitsee roskakatoksen kulmalla, voi kohtaaminen jäädä paljon lyhyemmäksi. "Asukaskokemusten mukaan ulkoalueiden käytettävyys vaikuttaa osaltaan suuresti siihen, kuinka "omaksi" eri alueet koetaan. Suunnittelun kannalta on huomattava, että tilahierarkialla on suuri merkitys ulkotilojen käytettävyyden optimoinnissa" (Hasu 2009).

Viheralueiden hoitoluokitus

Viheralueiden hoitoluokitus määrittää viheralueiden laatua, kehittämistarvetta ja tärkeyttä. Hoitoluokan määrittämiseen vaikuttavat alueen ympäristötekijät, käyttötarkoitus, rakentamisaste, hoidon tavoitteet, kustannukset ja se, kuka tai ketkä aluetta käyttävät.

Tällä hetkellä Tuusulan kunnan viheralueita hoidetaan Viheralueiden hoitoluokituksen (ABC-luokitus) mukaan Viheralueiden hoitoluokitus määrittää viheralueiden laatua, kehittämistarvetta ja tärkeyttä. Hoitoluokan määrittämiseen vaikuttavat alueen ympäristötekijät, käyttötarkoitus, rakentamisaste, hoidon tavoitteet, kustannukset ja se, kuka tai ketkä aluetta käyttävät.

Viheralueiden kunnossapitoluokitus (RAMS 2020) tulee korvaamaan vuonna 2007 julkaistun Viheralueiden hoitoluokituksen (ABC-luokitus). Kunnossapitoluokitus on sisällöllisesti laajempi kokonaisuus, joka sisältää hoidon lisäksi tavoitteet kunnossapitohankkeen tilaamiselle, suunnittelulle, valvonnalle ja omaisuudenhallinnalle sekä laatua ylläpitävälle korjaustyölle ja käyttöjärjestelmien hoidolle ja käytölle. Päivitystyön yhteydessä on muun muassa muutettu joidenkin luokkien nimiä ja kirjan-koodeja. Tuusulan kunta siirtyy hoitoluokituksesta kunnossapitoluokitukseen lähivuosien aikana. Luokitukset tarkistetaan, kun kilpailutetaan uusia kunnossapitourakoita. (Tajakka 2020)

Kuva: Kari Kohvakka

Ekosysteemipalvelut

Ekosysteemipalveluilla tarkoitetaan luonnon tuottamia aineellisia ja aineettomia hyötyjä ihmiselle, yhteiskunnalle ja muulle luonnolle. Tiheissä taajamissa ja kaupungeissa ekosysteemipalvelut nousevat merkittävämpään rooliin. Asioita voidaan tarkastella ekosysteemipalvelu-käsitteen avulla uudesta näkövinkkelistä, jolloin ympäristöä ei nähdä rajoitteena vaan ihmisen ja yhteiskunnan hyvinvoinnin yhtenä keskeisenä perustana. Huomio kiinnitetään ympäristöhaittojen välttämisestä ja lieventämisestä luonnon tarjoamiin mahdollisuuksiin.

Ekosysteemipalvelut luokitellaan Euroopassa nykyään yleisesti käytetyn CICES-luokitusjärjestelmän (Common International Classification of Ecosystem Services) mukaan kolmeen eri kategoriaan:

- tuotantopalvelut
- tuki- ja säätelypalvelut
- kulttuuripalvelut

Tuotantopalvelut ovat luonnosta suoraan hyödynnettävissä ja käytettävissä ihmisen hyvinvoinnin ja talouden edistämiseen. Luonnosta saatavia tuotteita ovat mm. ravinto, puhdas juomavesi, biomassa, poltto- ja rakennusaineet.

Tuki- ja säätelypalvelut käsittävät ne ekologiset prosessit, joiden avulla elävät organismit ylläpitävät ja säätelevät ihmisen elinympäristöä.

Prosessit voivat olla mittakaavaltaan paikallisia, alueellisia tai maailmanlaajuisia. Esi-merkiksi ympäristöhaittojen torjunta, hengitysilmän puhdistus ja pölytys ovat paikallisia palveluita. Pohjaveden muodostuminen on alueellinen palvelu, kun taas hiilen sidonta ja ilmaston säätely ovat maailmanlaajuisia palveluita.

Kulttuuripalveluihin sisältyvät luonnon ihmiselle tuottamat aineettomat palvelut: virkistys-, tutkimus- ja koulutusmahdollisuudet, hiljaisuuden kokeminen sekä elvyttävät ja esteettiset maisemat, joissa voi olla myös luonnon- ja kulttuurihistoriallisesti merkittäviä piirteitä. Virkistäytymispaikoilla on lisäksi terveyttä edistäviä vaikutuksia.

Ekosysteemipalveluiden tunnistamisella pyritään saamaan hyödyt tai niihin kohdistuvat riskitekijät paremmin sisällytettyä alueiden käytön suunnitteluun ja päätöksentekoon.

Esimerkiksi kaupunkirakenteen tiivistyessä luonnon tarjoamat mahdollisuudet henkisen tai fyysisen hyvinvoinnin ylläpitoon, ilmaston säätelyyn tai tulvien tasaamiseen heikkenee. Mikäli näitä prosesseja tai niiden arvoa ei tunnusteta, heikennetään paitsi asukkaiden elämänlaatua myös ekologisten prosessien toimivuutta. Toisaalta ekologisten prosessien ja verkostojen toiminnan turvaaminen on varmin tapa luonnon tuottamien hyötyjen turvaamiseksi ja oikeilla toimenpiteillä ekosysteemipalveluiden tarjontaa voidaan tukea, ylläpitää ja jopa lisätä.

Kuva: Ekosysteemipalvelut / Metsähallitus

3.2 Viheralueiden merkitys luonnon monimuotoisuudelle

Luonnon monimuotoisuuden säilyttäminen

Luonnon monimuotoisuuden suojelun ja hoidon merkitys on kasvanut viime vuosikymmenten aikana. Luonnon arvojen huomioon ottaminen on monin tavoin tullut lainsäädännön kautta velvoitteeksi kaikille luonnonvarojen käyttäjille. Maankäyttö- ja rakennuslaki, laki ympäristön vaikutusten arvioinnista ja luonnonsuojelulaki edellyttävät, että hankkeiden ja suunnitelmien vaikutukset luontoon on selvitettävä.

Luonnon monimuotoisuus, jota kutsutaan myös biodiversiteetiksi tai biologiseksi monimuotoisuudeksi, pyritään säilyttämään ja sen väheneminen pysäyttämään sekä suojelemalla ja säästämällä arvokkaita luontokohteita että käyttämällä luontoa kestävästi. Jotta haitalliset vaikutukset luonnon monimuotoisuuteen voidaan välttää tai minimoida, on toimenpiteiden vaikutuksista luontoon oltava riittävästi perillä.

Luonnon monimuotoisuus on monimutkainen kokonaisuus, jonka osiin hankkeet, suunnitelmat tai ohjelmat voivat vaikuttaa toteutuessaan. Näistä vaikutuksista tulee olla päätöksenteon pohjaksi riittävästi tietoa. Tieto hankitaan luontoselvitysten ja luontovaikutusten arvioinnin avulla. Yleiskaavatyöhön ja asemakaavatyöhön liittyen kartoitetaan arvokkaita luontokohteita. Viheralueiden hoidolla voidaan vaikuttaa lajien ja luontotyyppien säilymiseen. Taajamiinkin on mahdollista tuoda lisää vihreyttä ja luonnon monimuotoisuutta ja rakentaa viheryhteyksiä esim. pensasaitojen avulla.

Suomen luontotyyppien uhanalaisuus on arvioitu toistamiseen 2018. Noin 400 luontotyyppistä lähes puolet (48%) arvioitiin uhanalaisiksi koko maassa. Etelä-Suomessa uhanalaisten osuus (59%) on selvästi suurempi kuin Pohjois-Suomessa (32%). Tärkeimmiksi luontotyyppien uhanalaistumisen syiksi arvioitiin metsien uudistamis- ja hoitotoimet, ojitus, pellonraivaus sekä rakentaminen ja vesien rehevöityminen. Luontotyyppien suojelua, hoitoa ja ennallistamista on tehostettava, ja myös uusia keinoja kuten ekologisia kompensatioita on syytä kehittää. Ilmastomuutos lisää entisestään luontotyyppien tilaa parantavien toimien käynnistämisen ja tehostamisen tarvetta, koska se vahvistaa

monien uhkien, kuten rehevöitymisen haitallisia vaikutuksia.

Taajamametsät tulee ymmärtää monikäyttömetseinä, joiden hoidossa huomioidaan erityisesti virkistysarvot, maisema-arvot ja luonnon monimuotoisuus. Näillä on vaikutusta asukkaiden terveyteen, hyvinvointiin, luontosuhteen kehittymiseen ja alueella viihtymiseen.

Talousmetsiä voidaan käyttää ekologisesti kestävämmän jättämällä metsiin runsaasti kuolevaa puuta ja noudattamalla FSC-sertifiointia. Eri-ikäisrakenteinen metsänkasvatus on avohakkuisiin perustuvaa metsätaloutta parempi vaihtoehto useilla paikoilla mm. maiseman ja vesiensuojelun kannalta. Metsien käytön ilmastoystävällisyyttä voidaan parantaa kasvattamalla suojelualueiden pinta-alaa, pidentämällä kiertoaikoja, nostamalla puun määrää metsissä ja priorisoimalla puunkäyttö pitkäikäisiin tuotteisiin, jotka toimivat hiilivarastoina.

Ekologinen verkosto

Ekologinen verkosto muodostuu luonnon ydinalueista ja niitä yhdistävistä ekologisista käytävistä. Toimiva ekologinen verkosto monipuolistaa kunnan eliönlajistoa ja ylläpitää luonnonalueiden, metsäalueiden ja kaupunkien viheralueiden ekologista toimintaa ja luonnon monimuotoisuutta. Ekologisten yhteyksien säilyttämisen tavoitteena on kytkeä pirstoutuvassa ympäristössä jäljelle jäävät luonnontilaiset kohteet yhteen, mikä on alueiden lajiston säilymiselle tärkeää, sillä eristyvät kannat voivat muutoin helposti kadota (Väre 2003).

Kaikkein paras tilanne toimivien ekologisten yhteyksien kannalta on silloin, kun luonnon ydinalueelta kulkee useita yhteyksiä eri suuntiin. Ekologinen verkosto ei toimi kunnolla, jos luonnon ydinalueelle on vain yksi yhteys tai alue sijaitsee yhteyksien päätepisteessä.

Ekologisen käytävän ominaisuudet

Ekologiset käytävät muodostuvat vaihtelevista maisemaelementeistä ja tarjoavat suojaisan siirtymismahdollisuuden ydinalueelta toiselle. Eläinten käyttämät kulkureitit eivät ole tarkasti määritettäviä polkuja, sillä eläimet liikkuvat vaihtelevan levyisellä alueella siirtyessään paikasta toiseen. Liikkumiskeinon reitteihin vaikuttavat mm. vuodenaika, sää, ravinnon saatavuus ja häiriötekijät. Asutus, tiet ja muut esteet sekä ihmisen läheisyys ohjaavat eläinten liikkumista usein syrjäisille alueille, joissa häiriöitä on mahdollisimman vähän. Maaston muodot, suojaisuus ja vesistöt ohjaavat eläimiä niiden liikkuaessa, ja jos ympäristöolot pysyvät samoina, eläimet ohjautuvat usein samalle reitille.

Alueellisesti tärkeitä ekologisia yhteyksiä määritellään tavallisesti nisäkkäiden kulkureittien avulla. Hirvieläimet liikkuvat pitkiä matkoja laidunalueita vaihtaessaan ja niiden jäljet ovat helposti tunnistettavia. Useat muut eläinryhmät liikkuvat huomattavasti lyhempiä matkoja ja niiden jättämiä jälkiä on hankalampi löytää. Pienet ja keskikokoiset eläinlajit käyttävät samoja helppokulkuisia ja rauhallisia reittejä liikkuaessaan elinalueillaan kuin isommatkin eläimet. Suuria metsäalueita yhdistävät viherkäytävät ja kasvillisuuden reunustamat puro- ja jokilaaksot ovat lähes kaikkien eläinten kulkureittejä. Monet eläinlajit välttävät liikkumista aukeilla alueilla. Ne ylittävät pellon, järven tai tien usein siitä kohdasta, jossa kasvillisuuden muodostama suoja on lähimmillään eli aukea kohta kapeimmillaan.

Ekologiset yhteydet toimivat yleensä sitä paremmin, mitä leveämpiä ja yhtenäisempiä ne ovat (Väre & Krisp 2005). Tarkkoja ohjearvoja kulkureittinä hyvin toimivan metsäalueen leveydestä ei voida antaa, sillä leveyteen vaikuttavat mm. metsän ja maaston ominaisuudet, vesistöt sekä alueen sijainti luonnon ydinalueisiin, asutukseen ja muuhun maankäyttöön (teollisuus, yhdyskuntateknisen huollon alueet, liikenneväylät, virkistysalueet ja -reitit ym.) nähden.

Ekokäytävien toimivasta leveydestä on olemassa lukuisia määrityksiä. Yleisesti voidaan kuitenkin todeta, että toimiva leveys riippuu lajistosta, jonka toivotaan niitä käyttävän. Pikkunisäkkäille ja sammakoille on Keski-Euroopassa suositeltu 250 metrin leveyttä, ja suuremmille nisäkkäille yli 250 metriä.

Hirvieläimet vaativat jopa 400–1000 metrin levyistä aluetta. Metsäkasvillisuuden kannalta on minimiedellytyksenä pidetty kolmen täysimittaisen puun korkeutta (Jutila 2012). Uudellamaalla maakunnallisesti tärkeänä metsäisen yhteyden vähimmäisleveytenä on pidetty 500–1000 metriä, joka mahdollistaa esimerkiksi hirvieläinten ja suurpetojen liikkumisen (Väre 2009). Taajaman sisällä ekologinen yhteys voi olla kapeampi, sillä taajamien liepeillä liikkuvat lajit eivät tarvitse kulkureiteikseen niin leveitä alueita kuin aremmat eläinlajit.

Toimivan maakunnallisesti tärkeän yhteyden vähimmäisleveytenä taajamassa on pidetty 250–300 metriä. Yhteys voi olosuhteista riippuen olla kapeampikin, mutta kapeampi kohta ei saisi olla leveyttään pidempi (Väre & Rekola 2007, Väre 2009). Ulkoilureitit ja hiihtoladut eivät häiritse ekologisten yhteyksien toimintaa, kunhan rakentamaton alue on niin leveä, että eläimet voivat liikkua siellä ulkoilureitillä kulkevista ihmisistä häiriintymättä. Metsäalueilla tämä toteutuu silloin kun alueen leveys on vähintään 300 metriä.

Myös taajama-alueilla riittävän laajat yhtenäiset luontoalueet ja niiden väliset ekologiset yhteydet ovat tärkeitä luonnon monimuotoisuuden kannalta. Ekologisen yhteyden ei tarvitse olla luontoarvoiltaan erityisen arvokasta tai kullekin lajille hyvin soveltuvaa ympäristöä, riittää että eläimet pystyvät väliaikaisesti käyttämään sitä kulkureittinään. Paikalliset ekologiset käytävät voivat olla kapeampia ja aukkoisempia kuin maakunnalliset yhteydet, sillä niitä käyttävät yleensä ihmisasutukseen tottuneet tai asutuksesta häiriintymättömät lajit. Tarkkoja ohjearvoja käytävien leveyksille ei ole, mutta paikallisesti tärkeätkin käytävät toimivat sitä paremmin mitä leveämpiä ne ovat.

Tiestön ja asutuksen työntymisen lähemmäksi pullonkaula-alueita eli ekologisen yhteyden kapeikkoa heikentää yhteyttä, sillä kulkureitti ei enää kunnolla sovellu aroille, taajama-alueille huonosti sopeutuville eläinlajeille (esim. metsäjänis). Kapea, puustoinen pullonkaula-alue kärsii helposti myös myrskyistä, ja puuston rakennetta voidaan käsitellä tieturvallisuuden tai muiden syiden vuoksi.

Tällöin kulkuyhteyden toimintaedellytykset heikkenevät entisestään. Yhteyksien epäjatkuvuuskohdat voivat olla eläinten liikkumiselle haitallisempi kuin yhteyksien kapeus. Esimerkiksi liito-oravan liikkumisen vuoksi metsäkäytäviin ei tulisi tehdä yli 50 metriin leveitä katkoja.

Suojaviheralueet

Suojaviheralueet ovat usein tiheinä kasvatettavia metsäalueita, joiden tehtävänä on esimerkiksi toimia liikenteen melun ja saasteiden vaimentajina tien ja asutuksen välissä. Jos meluesteeksi on pengerretty maata, voidaan sille istuttaa näyttäviä ja helppohoitaisia pensaita. Keskeisillä paikoilla kuntakeskusten lähellä oleville suojaviheralueille voidaan tehdä myös näyttäviä istutuksia, jotka viimeistelevät maiseman.

Suojaviheralueiden avulla voidaan myös maisemoida epäesteettisen näköisiä kohteita, kuten teollisuusrakennuksia tai -alueita.

Viheralueiden ominaisuudet

Alueen asemakaavakartta tai havainnekuva voi näyttää hyvin vihreältä, mutta todellinen toteutus voi jäädä odotuksista. Joskus viheralueiksi osoitetaan käytännössä kulkukelvottomia alueita, joita ei voisikaan muilla tavoilla hyödyntää. Tällaisilla ainoastaan kaavallisilla viheralueilla on hyvin vähän käyttöarvoa. Ne voivat kuitenkin laajentaa vihreän tilan tuntua ja pidättää melua ja ilmansaasteita. Jossain tapauksissa asukkaille markkinoidaan mielikuva vehreästä asuinalueesta leveine puistokaistoineen. Todellisuudessa viheralue voi sijaita maisemoidun sorakuopan luiskassa, johon ei ole mahdollisuutta osoittaa käyttöä lainkaan maaston jyrkkyyden vuoksi.

Muita esimerkkejä ovat peltoalueille osoitetut puistot, jotka odottavat rakentamistaan vuosikausia ja pusikoituvat pahimmillaan joutomaiksi, joita kunnalla ei ole varaa ylläpitää. Taulukossa 2 pohditaan hyvän viheralueen ominaisuuksia neljän eri näkökulman kautta, joita ovat virkistyksellinen, maisemallinen, ekologinen ja taloudellinen. Paras viheralue on teoriassa sellainen, jossa yhdistyvät kaikki näkökulmat.

Viheralueiden ominaisuudet

	VIRKISTYKSELLINEN näkökulma (ihmisten liikkuminen, aktiivisuus ja toiminnallisuus)	MAISEMALLINEN näkökulma (maisemallisten arvojen korostaminen)	EKOLOGINEN näkökulma (luonnon monimuotoisuus, eläinten liikkuminen)	TALOUDELLINEN näkökulma (alueiden hoito ja kunnossapito)
Miksi	Virkistysalueiden käyttö lisää terveyttä Virkistyksellä on suoria terveysvaikutuksia Virkistys parantaa elämänlaatua	Paikallisuus ja paikan historia Kulttuuriperintö ja kuntaidentiteetti	Elinympäristöjen katoaminen on suuri uhka lajeille Puistot ja viheralueet ovat lähiegologiaa	Hyvä laatu lisää alueen arvoa Lähipuisto ja lähivirkistys ovat taloudellisia, ne vähentävät liikkumistarvetta
Koko	Tavoitteellinen koko 5000m ² Reitin perustamiseen vähimmäisleveys 15m (reitti, lumitila, luiskat, kasvillisuus, puut, valaistus) Yksi laaja alue on parempi kuin monta pientä	Yksi laaja ja monimuotoinen alue on parempi kuin pienet viherkaistaleet Näkymät, käytävät, kerroksellisuus, historia	Yksi suuri parempi kuin monta pientä Egologisen käytävän vähimmäisleveys 250m	Reitin perustamiseen vähimmäisleveys 15m Yksi iso hoidon kannalta edullisempi kuin monta pientä
Muoto	Helposti hahmoteltava muoto, vaihtelevuus, yhteydet muille viheralueille	Muoto maiseman mukaan, erityispiirteet, kuten rantaviiva Selkeä muoto parempi kuin repaleinen	Yksinkertainen muoto parempi kuin sirpaleinen Neliömäinen parempi kuin kaistalemäinen	Hoidettavuuden kannalta yksinkertainen muoto parempi kuin repaleinen Reittien hoidon kannalta läpiajomahdollisuus (huolto) tärkeä
Sijainti	Lähellä asutusta, hyvät viheryhteydet laajemmille viheralueille	Maisemallisesti arvokkailta tai erityisillä paikoilla (Jokivarret, rannat, kalliot, vanhat metsät)	Luonnon ydinalueet ja monimuotoiset alueet	Keskeiset alueet asutuksen lähellä Toiminnalliset alueet reittien varrella
Alueen ominaispiirteet	Monimuotoisuus ja vaihtelevuus Savannimaisuus (avoin maisema/suojaisat paikat)	Vesistöt, rannat, kosteikot, kalliot, erityiset metsät ja pellot lisäävät maisema-arvoa	Monimuotoiset elinympäristöt, topologia, suojaisuus	Puustoisille alueille puistojen perustaminen edullisempaa kuin peltoalueille

Taulukko 2. Viheralueiden ominaisuudet

Viheralueet osana hulevesien hallintaa

Ilmastonmuutos ja rakentaminen lisäävät huleveden eli maanpinnalla virtaavan sade- ja sulamisveden määrää, ja kasvavat hulevesimäärät lisäävät puolestaan maa-ainesten huuhtoutumista vesistöihin. Luonnolle ja vesistöille aiheutuvan kuormituksen lisäksi hulevesimäärien kasvu voi aiheuttaa tulvia ja vahinkoja rakennetulle ympäristölle. Alueita kaavoitettaessa tulisi varautua ilmaston muutokseen säilyttämällä valuma-alueittain riittävä määrä (vähintään 30 %) alueita, joiden veden imeytyskyky on korkea.

Hyvällä viheraluesuunnittelulla voidaan vähentää hulevesien aiheuttamia haittoja. Uusia alueita suunniteltaessa on selvitettävä, kuinka paljon suunnittelualueelle tulee vesiä muualta ja miten hulevesiä voitaisiin imeyttää maaperään tai viivyttää suunnittelualueella ennen vesistöön johtamista. Hulevesien hallinnan tavoitteena on kerätä sadevettä mahdollisuuksien mukaan hyötykäyttöön kasteluvedeksi ja hyödyntää hulevesiä viheralueiden vesiaiheissa.

Viheralueille tulisi myös jättää kosteikkoja, jotka toimivat luonnonmukaisina hulevesien käsittelyalueina. Likaisten toimintojen alueilla vedet ohjataan jätevesiviemäriverkkoon. Tuusulan pohjavesialueilla hulevesien käsittelylle on tarkemmat ohjeet.

Ilmastonmuutoksen myötä lämpötila nousee ja sateisuus lisääntyy. Ääri-ilmiöt, kuten kuivuus ja rankkasateet lisääntyvät. Rakennetussa ympäristössä rankkasateet aiheuttavat hulevesien tulvimista. Hulevedet ovat rakennetulla alueella maan pinnalle tai muille pinnoille kertyvää sade- tai sulamisvettä. Hulevesi imeytyy syntysijoillaan vettä läpäisevään maahan tai kulkeutuu hulevesijärjestelmän rakenteisiin kuten painanteisiin, viivytyksaltaisiin, ojiin, puroihin, kosteikkoihin tai sadevesiviemäriin ja sieltä edelleen vesistöihin.

Taajamien kasvaessa vettä läpäisemättömän kovan pinnan määrä ja maaperään imeytymättömän huleveden määrä lisääntyy, joten hulevesien hallinnan tarve korostuu uusilla rakennettavilla alueilla ja jo rakennetuilla alueilla. Useimmiten hulevesiviemärit ja ojat liittyvät suoraan jokeen tai puroihin. Hulevesiin voi päätyä myös likaisia vesiä, jotka heikentävät veden laatua. Ympäristön yleinen kemikalisoituminen heikentää myös huleve-

den laatua.

Purojen ja jokien alavat laaksoalueet ovat herkkiä hulevesitulvimiselle ja laaksot toimivat luonnollisina hulevesien varastointi- ja viivytyksalueina. Myös kosteikot ovat hyviä huleveden varastointi- ja viivytyksalueita. Hulevesien käsittelyssä on hyvä jäljitellä luonnollisia valuntaprosesseja. Siksi rakentamisalueilla vettä läpäisemättömien pintojen määrä tulee minimoida ja hulevedet imeyttää ja viivyttää vesialtaiden ja kosteikkojen avulla.

Koko Tuusulan kunta sijaitsee Vantaanjoen vesistöalueella, joka on Uudenmaan toiseksi suurin vesistöalue. Kaikkialta kunnan alueilta purku-uomat johtavat hulevesiä Vantaanjokeen ja sen sivu-uomiin. Vantaanjoen vesistö on meritaimenkannan sekä vuollejokisimpukan kannalta erityisen herkkä hulevesien laadulle. Vantaanjoella on merkittävä arvo meritaimenkantojen suojelussa: Vantaanjoen vesistössä tehtävillä meritaimenen auttamistoilla voidaan nopeimmin ja tehokkaimmin auttaa Suomenlahden uhanalaisia meritaimenia. Vuollejokisimpukka on tiukasti suojeltu koko Euroopan Unionin alueella ja sen suojelemiseksi on osoitettava Natura 2000 -alueita. Lisäksi vuollejokisimpukan lisääntymis- ja levähdyspaikkojen hävittäminen ja heikentäminen on kiellettyä.

Tuusulassa hulevesiä vastaanottavat vesistöt ovat pääsääntöisesti herkkiä sekä veden laadun heikkenemiselle että veden määrän lisääntymiselle. Tärkeää on siten sekä hulevesien muodostumisen ehkäiseminen että hulevesien määrän vähentäminen. Hidastavat ja puhdistavat rakenteet pienentävät hulevesien aiheuttamia riskejä. Hidastavia rakenteita ovat esimerkiksi kosteikot ja hulevesialtaat, avo-ojat, painanteet ja viherkatot. Puhdistavia rakenteita ovat etenkin kosteikot ja hulevesialtaat. Hallitulla hulevesien hallinnalla varmistetaan turvallinen ympäristö. Hyvällä suunnittelulla voidaan taajamissa lisätä myös luonnon monimuotoisuutta. Parantamistoimia ovat esimerkiksi sadevesipuistot (biosuodatus, hulevesialtaat, kosteikkokasvillisuus) ja viherkatot- ja seinät. Purouomien ennallistaminen mutkitteleviksi hidastaa veden virtaamaa, parantaa vedenlaatua sekä lisää puron luonnontilaisuutta. Hulevesialtaista voidaan luoda lintu- ja sudenkorentokosteikkoja tai lisääntymis- ja talvehtimispaikkoja sammakoille.

Luonnon monimuotoisuuden edistäminen taajamametsissä

Taajamametsien hoito on avainasemassa, kun pyritään estämään luonnon monimuotoisuuden köyhtyminen. On tärkeää tunnistaa luonnon monimuotoisuuden ydinalueet, niiden arvo ja sijainti sekä niiden väliset yhteystarpeet, jotta ne voidaan huomioida suunnittelussa. Ydinalueet muodostuvat arvokkaista elinympäristöistä, kuten suoje-lualueista, arvokkaista ja uhanalaisista luon-totyypeistä sekä harvinaisten ja uhanalaisten lajien esiintymispaikoista. Hyvällä suunnit-telulla voidaan turvata ja säästää ekologi-nen verkosto ydinalueiden ja niiden välisten yhteyksien avulla sekä säilyttämällä alueelle tyypillinen metsäluonto.

Ekologisen verkoston ytimet jätetään met-sänkäsittelyn ulkopuolelle tai käsitellään varovaisesti arvokkaiden ominaisuuksien-säilymistä tukien. Hoitotoimia toteutetaan myös, jos elinympäristön ominaispiirteiden tai uhanalaisen lajin esiintymän säilyminen sitä edellyttää.

Kuva: Kari Kohvakka

Kuva: Kari Kohvakka

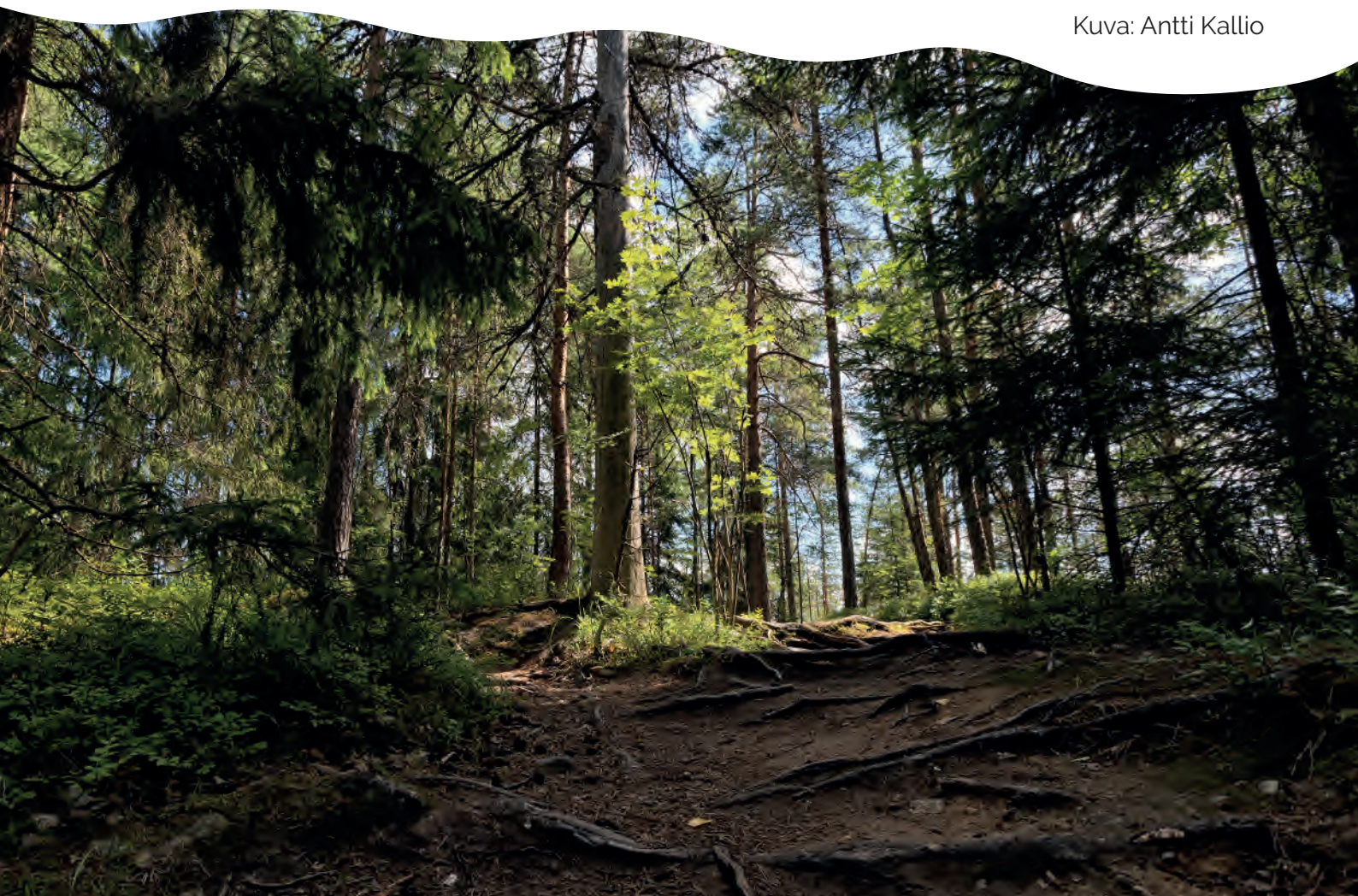
Arvokkaat luontokohteiden ominaispiirteet säilytetään ja metsälakikohteet turvataan lakisääteistä laajemmalla suojavyöhykkeellä. Arvokkaimmat kohteet suojellaan omaehtoisesti tai perustamalla niistä luonnonsuojelualueita.

Eläimille annetaan pesimisrauha eikä suunnitelman mukaisia hoitohakkuita tehdä niiden pesimäaikaan. Uhanalaisten lajien elinympäristöjä hoidetaan tarvittaessa aktiivisesti ja petolintujen pesäpaikat suojellaan 20-50 metriä leveällä suojavyöhykkeellä.

Pienvesien luontokohteet (lähteiden, purojen, norojen ja lampien reunametsät) huomioidaan hoidossa ja niiden ympärille jätetään riittävä suojavyöhyke. Ojituksia ei tehdä metsänkasvun tarpeisiin. Vieraslajien aktiivinen torjunta vuosittain edellyttää kasvupaikkatietojen keräämistä.

Lahopuun määrää lisätään jättämällä metsään kuollutta puuta eli kaatuneita puunrunkoja ja pötkelöitä. Kuolleita puita säästetään ja tehdään pötkelöitä kolopesijöille. Säästöpuuta jätetään. Hoitotoimissa säästetään taloudellisesti vähäarvoisia puulajeja, jotka ovat monimuotoisuuden kannalta arvokkaita (pajut, haapa, lepät, tuomet). Valituilla monimuotoisuuskohteilla annetaan ojituksen umpeutua. Mahdollisuuksien mukaan voidaan tehdä ennallistamistoimenpiteitä monimuotoisuuden lisäämiseksi. Pienpetokantoja pyritään pitämään kurissa mahdollistamalla niiden metsästys kunnan omistamilla alueilla.

Kuva: Antti Kallio

Suomalaisten liikuntatottumukset

Ikääntyvän väestön osuus kasvaa Suomessa tulevaisuudessa. Yli 65-vuotiaiden osuuden väestöstä arvioidaan nousevan 22 prosentista (vuonna 2018) 28 prosenttiin vuoteen 2040 ja 32 prosenttiin vuoteen 2060 mennessä (SVT 2019).

Osa luonnollista ikääntymistä on fyysisen toimintakyvyn heikkeneminen, mihin sairaudet, niiden hoito ja muut elämäntilanteen muutokset vaikuttavat. Yksilöiden välinen vaihtelu fyysisessä toimintakyvyssä ja liikkumisessa on ikäihmisillä paljon suurempaa kuin nuoremmissa ikäluokissa. Kyky liikkua kodin ulkopuolella itsenäisesti ja turvallisesti on tärkeä osa hyvää elämää. Oikeantyyppinen, tarpeen mukaan räätälöity, säännöllinen liikunta on tutkitusti tehokas keino ylläpitää ikäihmisen kuntoa ja liikkumiskykyä.

Vaikka suomalaiset harrastavat melko paljon liikuntaa vapaa-ajallaan, vierähtää huomattava osa päivästä työpaikalla, koulussa, hoivakodissa tai autossa istuen. Päiväkoti-ikäiset lapset ovat paikoillaan jopa 60 prosenttia valveillaoloajastaan – aikuiset 80 prosenttia. Liikkumisen ja etenkin niin sanotun hyötyliikunnan lisääminen onkin vuonna 2013 asetettujen valtakunnallisten liikuntalinjausten tavoitteena. (STM 2013)

Liikunnan harrastaminen vähenee murrosiässä. Kun lähes puolet 12–14-vuotiaista liikkuu riittävästi, 16–19-vuotiasta liikkuu terveyden kannalta riittävästi enää kolmannes. Pojat harrastavat hengästyttävää liikuntaa tyttöjä enemmän. Lasten ja nuorten suosituimpia lajeja olivat jalkapallo, pyöräily ja uinti. (Husu ym. 2018).

Vaikka suomalaisten työikäisten liikunnan harrastaminen on vapaa-ajalla lisääntynyt viime vuosikymmeninä, vain noin puolet liikkuu riittävästi. Yksi syy työikäisten liikunnan riittämättömyyteen on se, että työn fyysinen kuormitus on vähentynyt ja työmatkat taetaan yhä useammin autolla. Työikäisten suosimia liikuntalajeja ovat kävely, pyöräily sekä kuntosaliharjoittelu. (Husu ym. 2011).

Eläkeläisillä ulkona kävely sekä muu liikunta on tutkimusten mukaan vähentynyt. Samaan aikaan iäkkäämpien liikkumisesta on tullut tehokkaampaa. Kävelylenkkeily on ikääntyneemmän väen suosituin laji. Viime aikoina suosiota ovat kasvattaneet sauvakävely, kuntosaliharjoittelu sekä hiihto. Eläkeläiset täyttävät kansalliset liikuntasuositukset kaikkein heikoimmin, sillä viidesosa heistä ei liiku viikoittain lainkaan

Suomalaisten liikkumisen paikat

Kuntopyöräilijä arvostaa hyvää teiden kunnonapitoa, kun taas työmatkapyöräilijä lyhyitä etäisyyksiä ja sujuvia kulkuyhteyksiä. Iäkäs kävelijä puolestaan arvostaa turvallisuutta ja esteettömiä lähiympäristöjä kaupassa asioidessaan, mutta nuori haluaa juuri esteitä ja haasteita koulumatkalleen. Naiset voivat arvostaa turvallisia tai esteettisiä liikkumisympäristöjä enemmän kuin miehet. Matalasti koulutetuilla tai pienituloisilla ei välttämättä ole lähiympäristössään samoja liikkumismahdollisuuksia kuin korkeasti koulutetuilla henkilöillä. (THL 2018).

Runsas kolmannes aikuisväestön vapaa-ajan liikunnasta tapahtuu luonnonympäristössä, neljännes kodin pihapiirissä ja toinen neljännes rakennetussa ulkoympäristössä ja loput 14 prosenttia sisäliikuntatiloissa. Kansallisen liikuntatutkimuksen mukaan suosituimpia liikuntapaikkoja olivat kevyen liikenteen väylät sekä ulkoilureitit, kuten pururadat, ladut sekä vaellusreitit. Suosituimmat ulko-liikuntaympäristöt olivat lähiulkoilureitit sekä polut, kevyen liikenteen väylät ja metsät. Rakennetuista liikuntapaikoista eniten käytiin uimahalleissa ja liikunta- sekä kuntosaleissa. (Borodulin ym. 2011)

Nuoret käyttävät enemmän sisäliikuntapaikkoja, iäkkäämmät viihtyvät luonnossa. Miehisessä on enemmän hyvin aktiivisia liikkujia, kun taas naiset ovat miehiä useammin kohdullisesti liikkuvia. Naiset liikkuvat enemmän rakennetussa ympäristössä, kodissa, pihapiirissä sekä kävely- ja pyöräteillä, miehet liikkuvat enemmän luonnossa vapaa-ajan asunnon lähellä sekä muualla luontoympäristössä. Sisäliikuntaa harrastetaan eniten pääkaupunkiseudulla verrattuna muihin alueisiin. (Borodulin ym. 2011)

Laadukas lähiympäristö edistää tasa-arvoa: tutkimuksissa on havaittu, että alemmassa sosioekonomisessa asemassa olevat perheet liikkuvat muita ryhmiä vähemmän. Siten viheralueet, lähimetsät ja puistot toimivat tärkeinä liikkumisen paikkoina. (Borodulin ym. 2011)

Viheralueita käytetään päivittäiseen ulkoiluun; ulkoilutetaan koiraa, leikitään ja vieteään aikaa. Osa ihmisistä arvostaa viheralueita nimenomaan toiminnallisuuden kautta; viheralueita käytetään lenkkeilyyn, retkeilyyn, marjastukseen tai sienestykseen. Viheralueet tarjoavat parhaimmillaan elämyksiä kaikkina vuodenaikoina ja kaikille käyttäjäryhmille. Lisäksi viheralueita hyödynnetään ympäristökasvatuksessa, koulutuksessa ja tutkimuksessa. Lapset ja nuoret osaavat arvostaa metsiä ja muita luontoalueita, joissa keksitään monenlaista puuhastelua: majanrakentamista, piilottelua sekä seikkailupaikkoja (Faehnle ym. 2009).

Luonnonmukaisesti hoidetut ja rakentamattomat vihreät alueet ovat tuotantokustannuksiltaan edullinen vaihtoehto rakennetuille liikuntapaikoille ja urheiluhalleille. Luonnonmukaiset paikat tukevat myös liikunnan tasa-arvoisuutta, sillä luonnossa liikkumista voi jokainen tehdä tulotasosta riippumatta. Luonnolliset ympäristöt koetaan rentouttavampina paikkoina hoidettuihin puistoihin verrattuna. (Tyrväinen & Korpela 2009)

4. VIHERALUEET, LIIKUNTA JA URHEILU

Valtuustokauden tavoitteet

Tuusulan viher- ja virkistysverkoston kehittäminen toteuttaa seuraavia Tuusulan kuntastrategian tavoitteita:

11. Kehitämme Tuusulan liikunta ja harrastusmahdollisuuksia. Tuusulalaiset harrastavat enemmän ja monipuolisesti

13. Otamme toiminnassamme huomioon luontoarvot ja ympäristön. Huolehdimme, että luonto voi hyvin ja se on läsnä kunta-laisten arjessa.

14. Edistämme kestävästä kehitystä kaikessa toiminnassa.

27. Kehitämme Tuusulanjärven ja Tuusulan jokivarsien sekä vesistöjen virkistyskäyttöä ja saavutettavuutta

28. Kehitämme Hyrylän Urheilukeskusta Helsingin seudun parhaaksi omaehtoisen harrastamisen ja aktiivisen urheilun ympäristöksi ja tapahtumapaikaksi.

4.1 Tuusulan maankäyttömuodot

Suomen ympäristökeskuksen ylläpitämä Corine Land Cover -aineisto kuvaa koko Suomen maankäyttöä ja maanpeitettä. Se on vektorimuotoinen paikkatietokanta, jossa pienin maastossa erottuva alue on vähintään 25 ha ja kapeimmillaan 100 metriä.

Tuusulan 225 km² pinta-alasta on Corine Land Cover 2018 -aineiston mukaan 26 % peltoa, 33 % sekametsää, 6 % havumetsää ja 3 % lehtimetsää. Harvapuustoista aluetta on 2 %. Kaikkiaan metsäalueita on Tuusulan pinta-alasta 42 %. Pienipiirteistä maatalousmosaiikkia on 9 %. Väljästi rakennettuja asuinalueita on 14 % ja teollisuus- sekä palvelualueita 3 %.

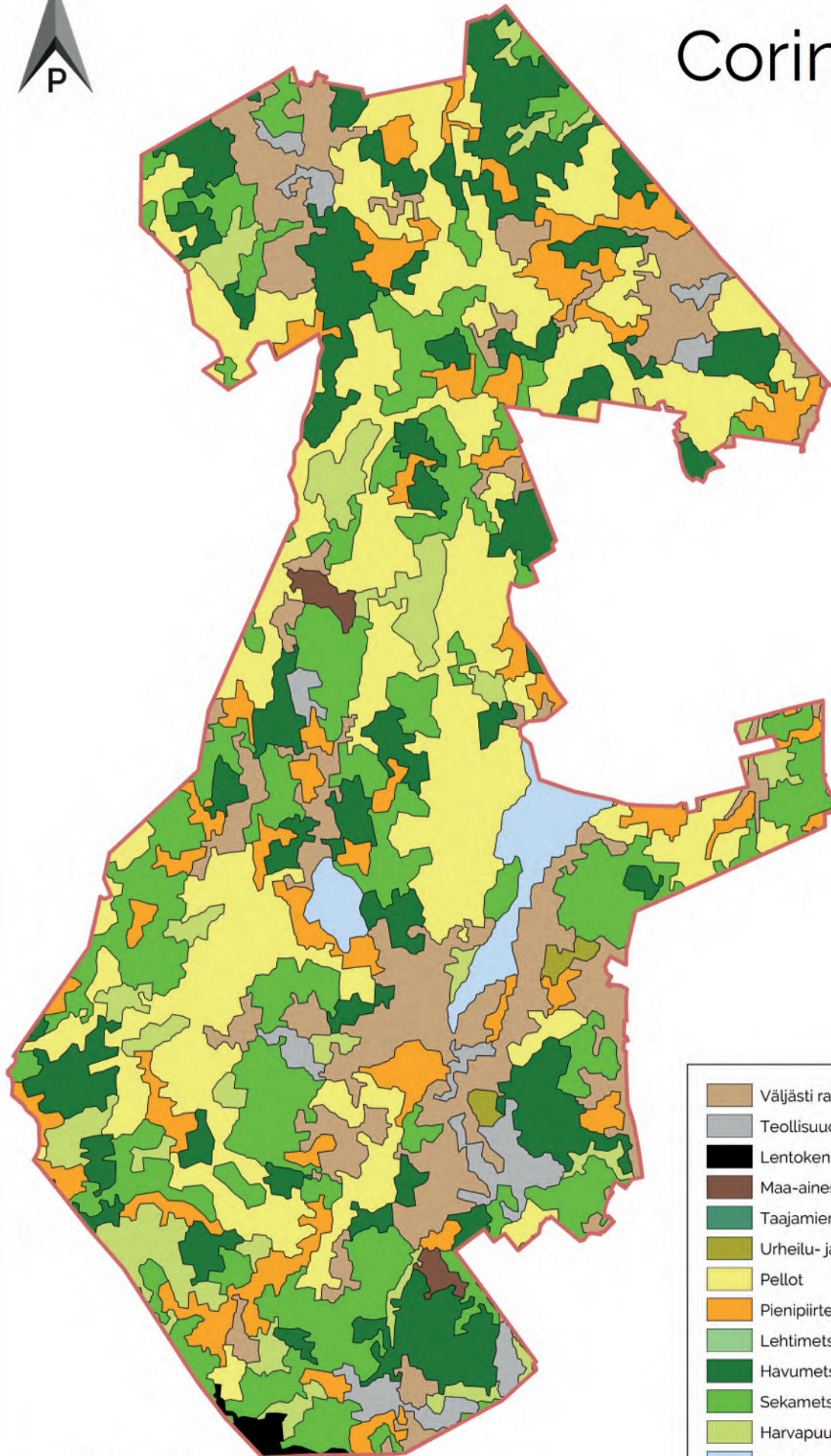
Corine Land Cover-aineisto ilmestyy kuuden vuoden välein, joten Tuusulan maankäytön tehokkuudessa tapahtuvia muutoksia voidaan arvioida sen avulla. Voidaan esimerkiksi tarkastella, lisääntyykö asumisen ja teollisuuden alueet, muuttuuko väljästi rakennettu asuinalue tiiviimmäksi tai väheneekö metsien määrä. (taulukko 1)

Tuusula

	(ha)	(ha)	(ha)
Maankäyttömuodot	2006	2012	2018
Sekametsät	4571	7347	7506
Pellot	6161	5588	5770
Väljästi rakennetut asuinalueet	3173	2944	3091
Pienipiirteinen maatalousmosaiikki	2172	2404	2037
Havumetsät	3672	1334	1333
Teollisuuden ja palveluiden alueet	731	729	778
Lehtimetsät	0	652	687
Harvapuustoiset alueet	1400	735	528
Järvet	512	517	517
Urheilu- ja vapaa-ajan toiminta-alueet	79	92	132
Maa-ainesten ottoalueet	118	168	129
Lentokenttäalueet	0,4	65	65
Taajamien viheralueet ja puistot	0	0,2	1,7

Taulukko 1

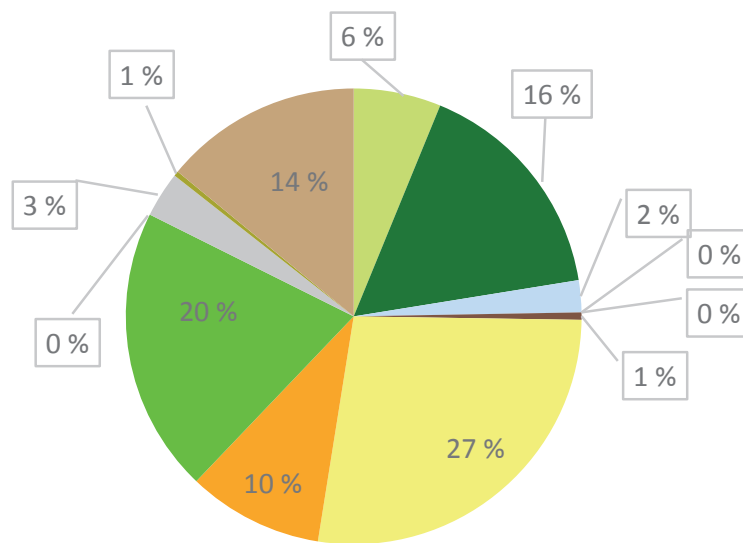
Corine 2006

- Väljästi rakennetut asuinalueet
- Teollisuuden ja palveluiden alueet
- Lentokenttäalueet
- Maa-ainesten ottoalueet
- Taajamien viheralueet ja puistot
- Urheilu- ja vapaa-ajan toiminnan al.
- Pellot
- Pienipiirteinen maatalousmosaiikki
- Lehtimetsät
- Havumetsät
- Sekametsät
- Harvapuustoiset alueet
- Järvet

0 1500 3000 6000 m

Corine Land Cover, SYKE ©

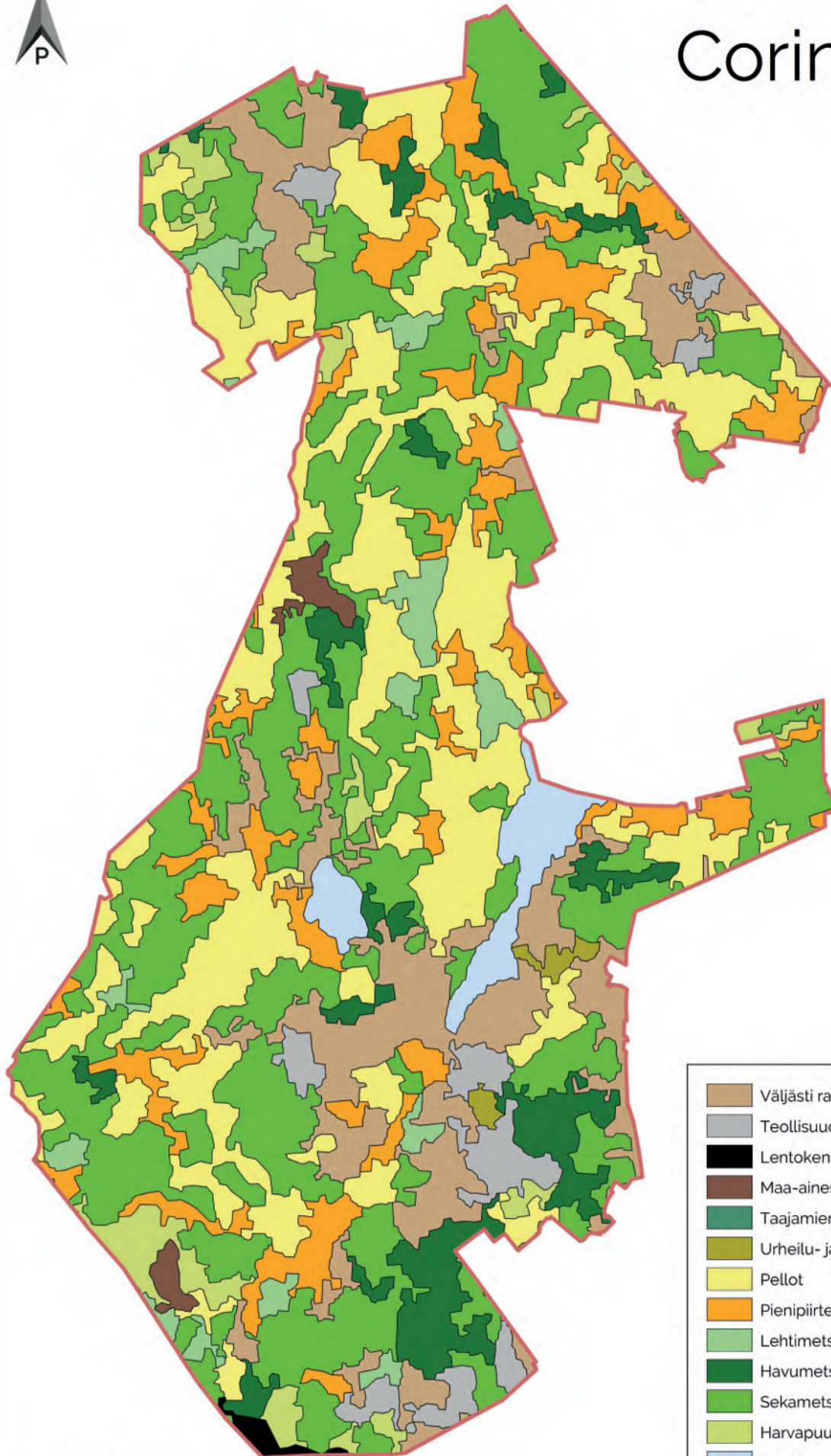

2006

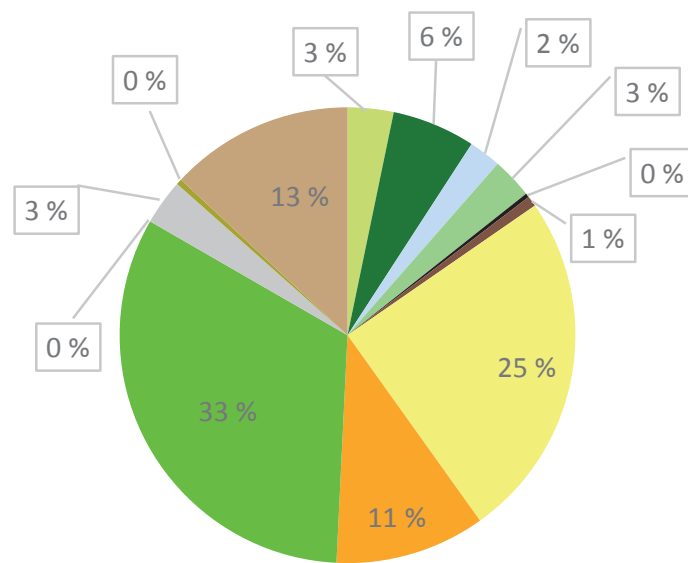
■ Harvapuustoiset alueet	■ Havumetsät
■ Järvet	■ Lehtimetsät
■ Lentokenttäalueet	■ Maa-ainesten ottoalueet
■ Pellot	■ Pienipiirteinen maatalousmosaiikki
■ Sekametsät	■ Taajamien viheralueet ja puistot
■ Teollisuuden ja palveluiden alueet	■ Urheilu- ja vapaa-ajan toiminta-alueet
■ Väljästi rakennetut asuinalueet	

Corine 2012

Corine Land Cover, SYKE ©

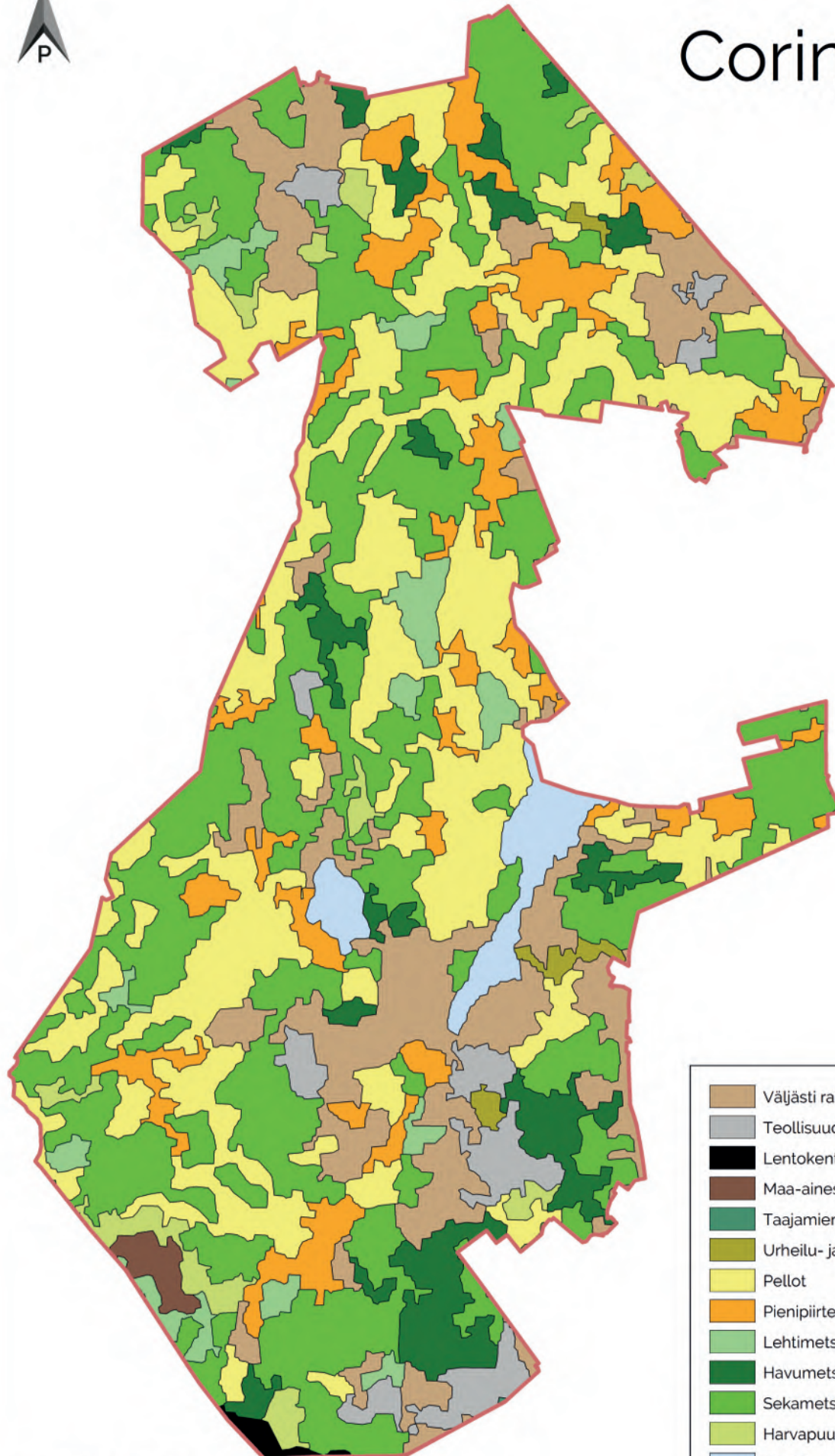

2012

- Harvapuustoiset alueet
- Järvet
- Lentokenttäalueet
- Pellot
- Sekametsät
- Teollisuuden ja palveluiden alueet
- Väljästi rakennetut asuinalueet
- Havumetsät
- Lehtimetsät
- Maa-ainesten ottoalueet
- Pienipiirteinen maatalousmosaiikki
- Taajamien viheralueet ja puistot
- Urheilu- ja vapaa-ajan toiminta-alueet

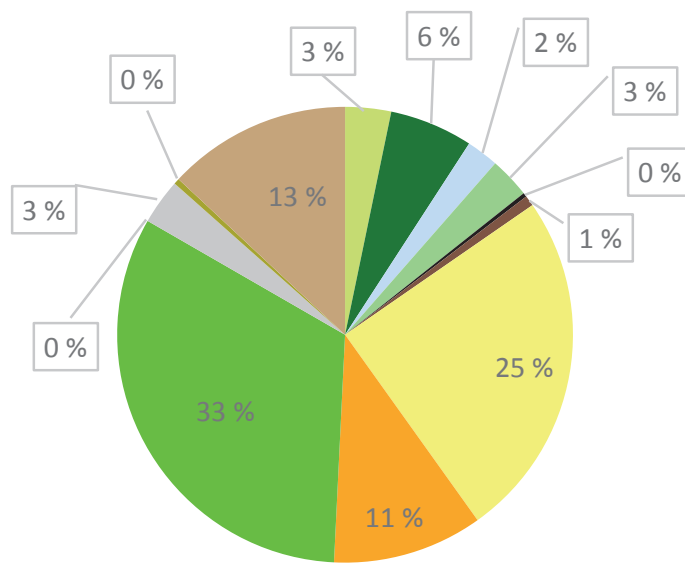

Corine 2018

- Väljästi rakennetut asuinalueet
- Teollisuuden ja palveluiden alueet
- Lentokenttäalueet
- Maa-ainesten ottoalueet
- Taajamien viheralueet ja puistot
- Urheilu- ja vapaa-ajan toiminnan al.
- Pellot
- Pienipiirteinen maatalousmosaiikki
- Lehtimetsät
- Havumetsät
- Sekametsät
- Harvapuustoiset alueet
- Järvet

Corine Land Cover, SYKE ©

2012

- Harvapuustoiset alueet
- Järvet
- Lentokenttäalueet
- Pellot
- Sekametsät
- Teollisuuden ja palveluiden alueet
- Väljästi rakennetut asuinalueet
- Havumetsät
- Lehtimetsät
- Maa-ainesten ottoalueet
- Pienipiirteinen maatalousmosaiikki
- Taajamien viheralueet ja puistot
- Urheilu- ja vapaa-ajan toiminta-alueet

4.2 Tuusulan viheralueet

Lähivirkistysalueita tulee löytyä kaikkialta asutuksen läheisyydestä. Ympäristöministeriön suosituksen mukaan viheralueiden tulisi sijaita korkeintaan 300 metrin etäisyydellä (SYKE, 2017). Suurin osa Tuusulan lähivirkistysalueista on metsiä tai puistoja.

Viher- ja virkistysalueiden määrää tarkastellaan yleensä suhteessa asumiseen, koska asumisen alueiden kannalta virkistys- ja viheralueet ovat erityisen tärkeitä. Vuonna 2019 Tuusulassa oli asemakaavoitettua pinta-alaa noin 3435 hehtaaria, siitä asumisen alueita on noin 31 % eli 1046 hehtaaria ja viheralueita noin 21 % eli 701 hehtaaria. Vuonna 2019 Tuusulan asemakaava-alueilla asuvista asukkaista lähes 80 prosentilla on yli 5000 m² viheralue alle 300 metrin etäisyydellä kotoaan.

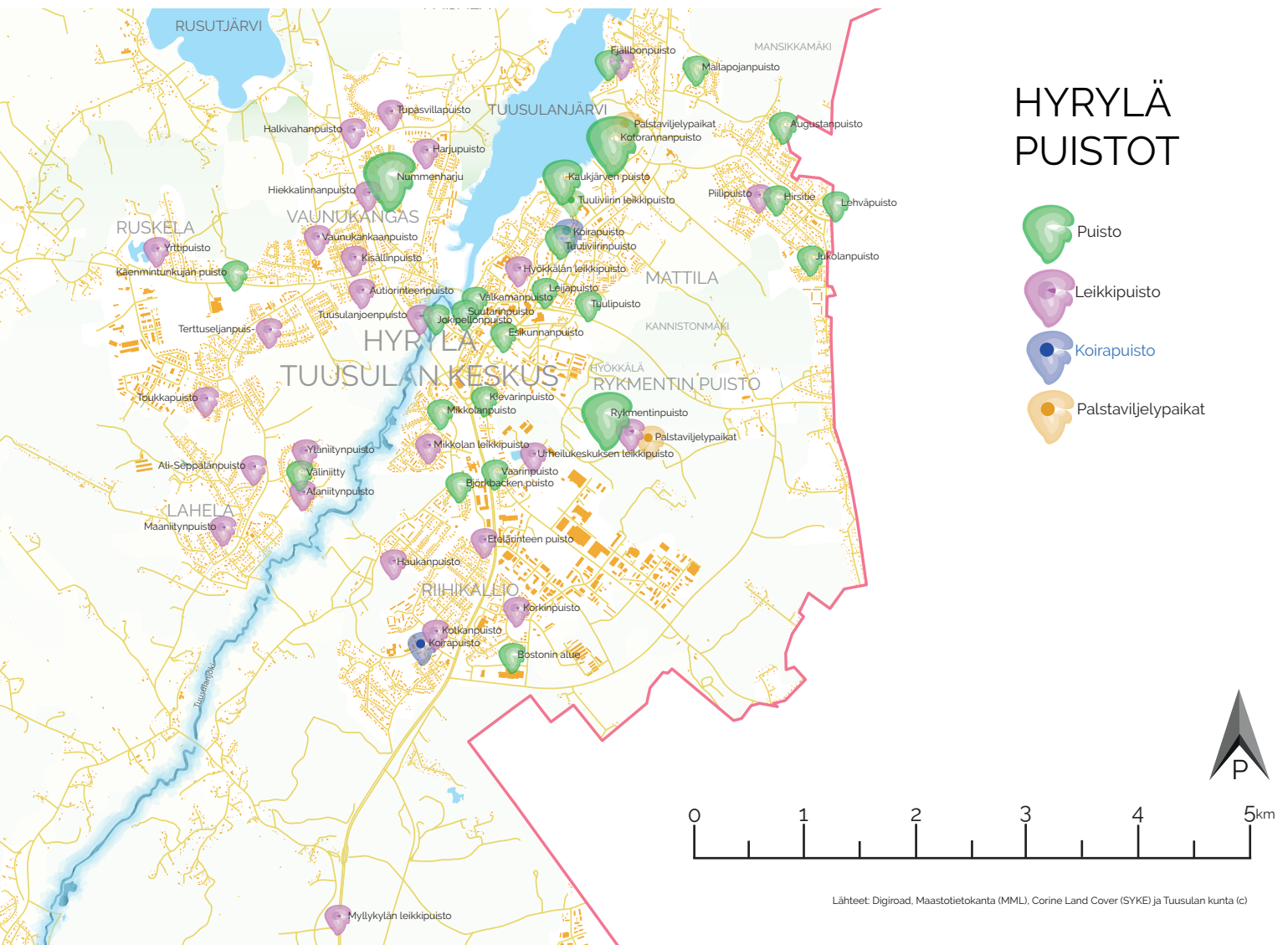
Tuusulassa on viime vuosina säästösyistä alennettu viheralueiden hoitoluokittelua eikä kunnassa ole tällä hetkellä yhtään A1 tason edustuspuistoa. Kaukjärvenpuistosta on

tulevaisuudessa tarkoitus tehdä A1-luokan edustuspuisto.

Tuusulassa on kolme taajamaa, mikä tarkoittaa suuria viheralueiden hoitokustannuksia.

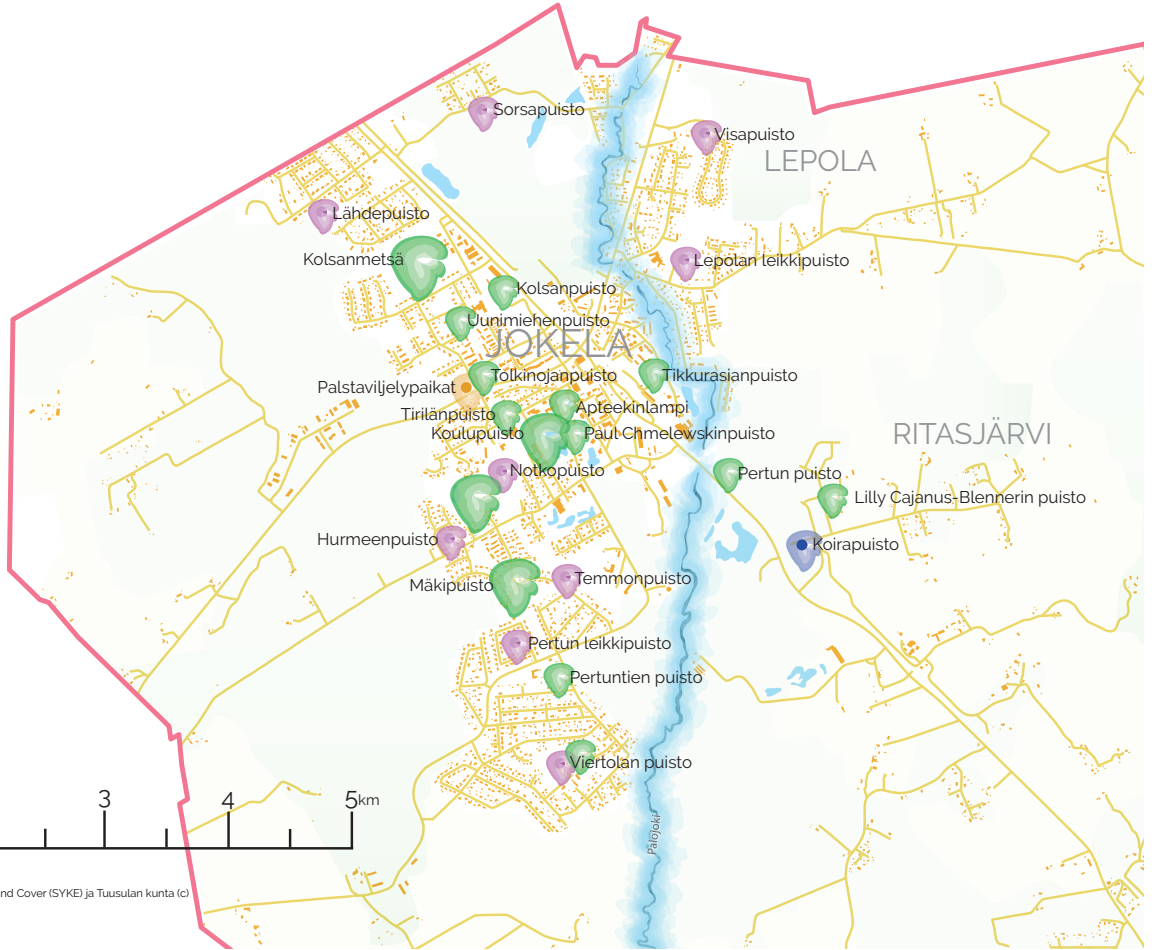
Kustannusvaikutukset olisi järkevää tutkia jo kaavoitusvaiheessa, jossa ylimitoitettujen tai huonosti käytettävien puistoalueiden osoittamista tulee välttää. Vuonna 2019 asemakaavoitetusta alueesta asumisen alueita oli Hyrylässä 35 %, Kellokoskella 39 % ja Jokelassa 28 %. Viheralueita oli Hyrylässä 23 %, Kellokoskella 20 % ja Jokelassa 17 %.

Käytännössä kaavallisista viheralueista vain osa kuuluu hoitosuunnitelmien piiriin, sillä osa alueista on yksityisessä omistuksessa tai muussa käytössä. Vastaavasti hoidettavia alueita on myös jonkin verran muuhun käyttöön kaavoitetuilla alueilla, kuten liikennealueilla ja julkisten rakennusten pihalla.

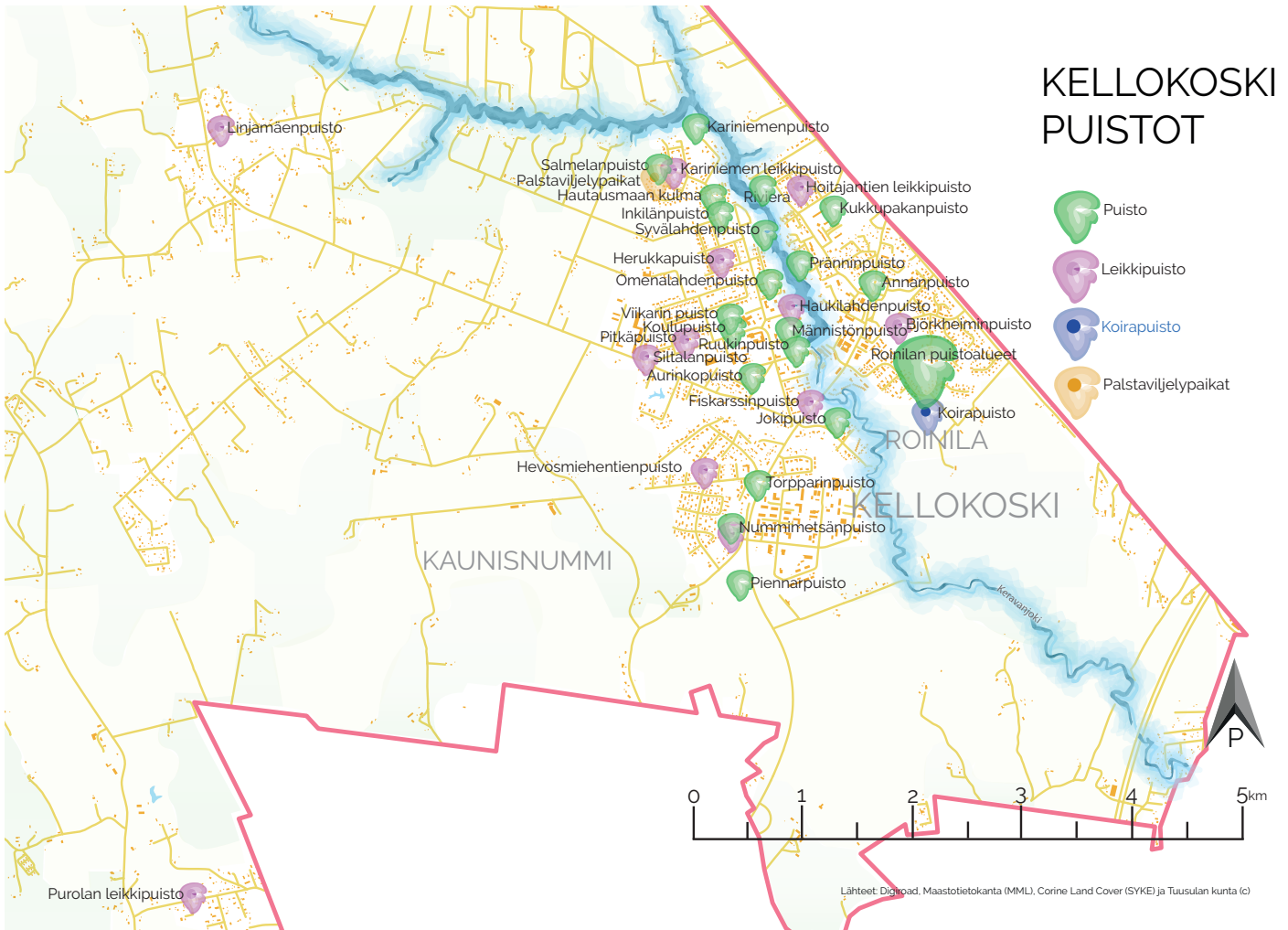

JOKELA PUISTOT

- Puisto
- Leikkipuisto
- Koirapuisto
- Palstaviljelypaikat

Lähteet: Digiroad, Maastietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

KELLOKOSKI PUISTOT

- Puisto
- Leikkipuisto
- Koirapuisto
- Palstaviljelypaikat

Lähteet: Digiroad, Maastietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

Puistometsät ja luonnontilaiset hoidettavat alueet

Kunnalla on hoidettavanaan puistometsiä sekä avoimia maisemia omistamillaan asemakaava-alueilla, niitä hoidetaan erikseen laadittavan puistometsäsuunnitelman mukaisesti. Puistometsiä hoidetaan vuonna 2015 laaditun hoitosuunnitelman mukaisesti. Hoitosuunnitelma laaditaan yleensä kymmeneksi vuodeksi. Vuonna 2015 puistometsiä oli noin 393 hehtaaria. Puistometsäsuunnitelmat laaditaan metsäpuistoille sekä luonnontilaisena hoidettaville alueille. Suunnitelmien tavoitteena on metsien ulkoilu- ja virkistyskäytön parantaminen eikä maisemaa haluta radikaalisti muuttaa. Suunnitelmassa välitetään avohakkuita sekä kauniiden viljelynäkymien metsittämistä.

Tuusulan kunnan omistamat metsät ja pellot

Tuusulan kunta omistaa noin 1000 hehtaaria talousmetsää oman kuntansa alueella.

Tuusulan omistamia talousmetsiä hoidetaan vuonna 2012 valmistuneen hoitosuunnitelman mukaisesti. Hoitosuunnitelma laaditaan yleensä kymmeneksi vuodeksi. Suunnitelma käsittää perustiedot metsätilan metsikkökuviosta, kuten kasvupaikkajaon, metsiköiden kehitysluokat sekä pääpuulajit ja puuston tilavuuden.

Tuusulan peltorekisteriaineisto käsittää Tuusulan kunnan omistamat vuokrattavat pellot. Vuonna 2019 niiden yhteispinta-ala on 310 hehtaaria.

Hoidettavat viheralueet ja puistot

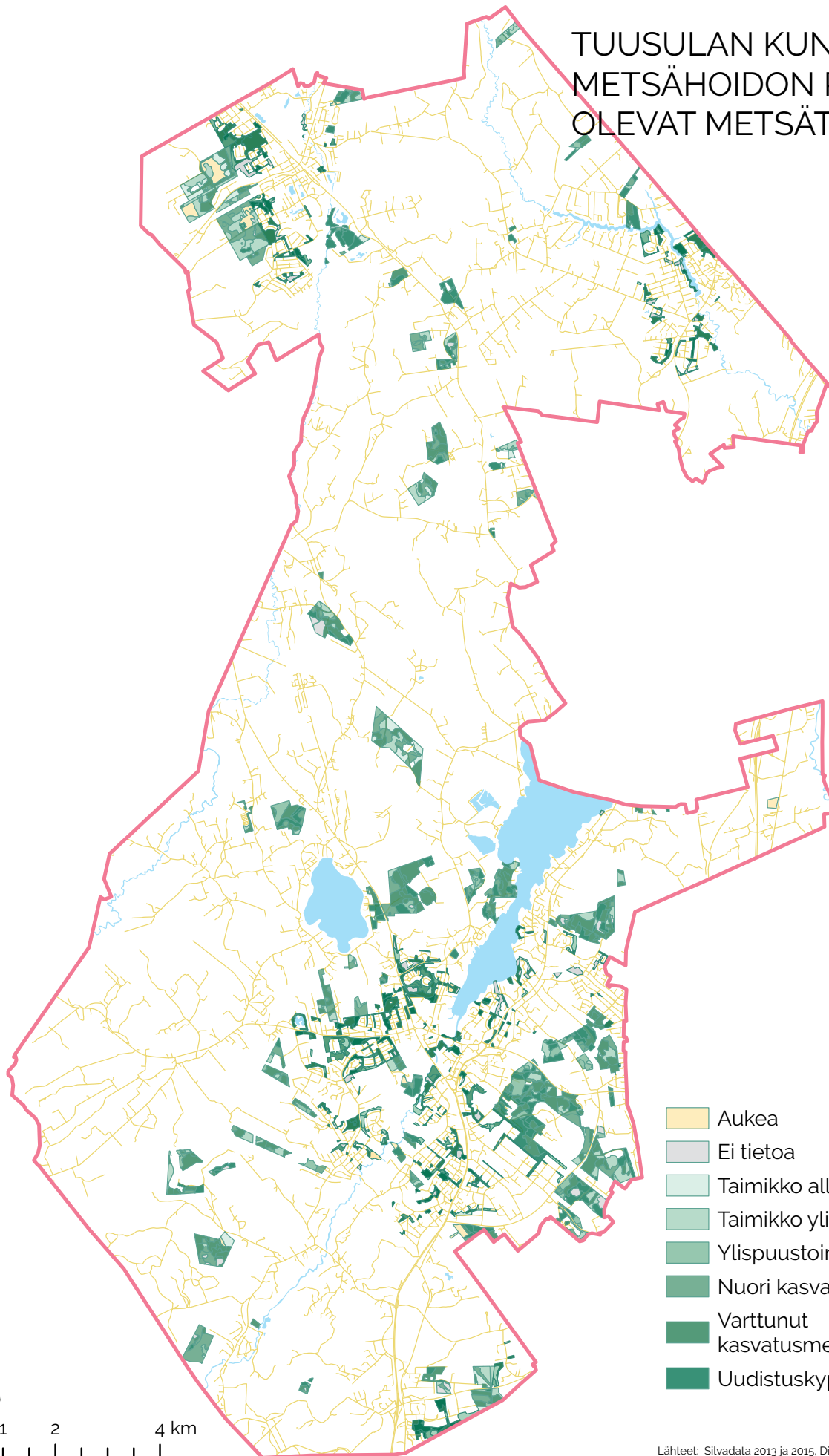
Hoidettavia viheralueita ja puistoja on Hyrylässä, Jokelassa ja Kellokoskella. Vuonna 2020 virkistyspuistoja oli 68. Tuusulan suurin puisto on Kellokosken Roinilassa sijaitseva yli 10 hehtaarin suuruinen puistoalue. Yli puolet puistoista on kuitenkin pieniä alle hehtaarin kokoisia puistoalueita. Leikattavaa nurmikkoa oli vuonna 2020 noin 50 hehtaaria.

Hoidettavia alueita löytyy myös liikennealueilta sekä kunnan omistamien rakennusten kuten koulujen ja päiväkotien pihoilta. Suurin hoidettava liikennealue Tuusulassa on Tuusulanväylä, jossa hoidettavaa aluetta on noin 80 000 m².

Vuonna 2020 viheralueita oli Tuusulassa asukasta kohden lähes 23 m². Kellokoskella viheralueita oli 213 000 m², Hyrylässä ja sen lähialueilla 415 000 m² ja Jokelassa 215 000 m².

Tuusulan hoidettavat viheralueet ja puistot (ABC-luokitus)		
A - rakennetut viheralueet		
A2	käyttöviheralueet	32 ha
A3	käyttö- ja suojaviheralueet	22 ha
B - avoimet viheralueet		
B2	käyttöniitty	60 ha
C - taajamametsät		
	puistometsät	393 ha
C-4	talousmetsät	1162 ha

TUUSULAN KUNNAN METSÄHOIDON PIIRISSÄ OLEVAT METSÄT

- Aukea
- Ei tietoa
- Taimikko alle 1.3 m
- Taimikko yli 1.3 m
- Ylispuustoinen taimikko
- Nuori kasvatusmetsikkö
- Varttunut kasvatusmetsikkö
- Uudistuskypsä metsikkö

0 1 2 4 km

Lähteet: Silvadata 2013 ja 2015, Digiroad, Tuusulan opaskartta (c)

Niityt

Tuusulassa on hoidettuja niittyalueita yhteensä lähes 60 hehtaaria. Leikattavaa nurmikkoa on vastaavasti noin 50 hehtaaria. Niittyjä hoidetaan niittämällä ne sääoloista ja niittytyypistä riippuen 1-3 kertaa kesässä. Niitettäessä huomioidaan lintujen pesintä. Niittyjä hoidetaan tällä hetkellä Tuusulassa seuraavissa hoitoluokissa:

B2 käyttöniitty: Käyttöniittyjä on Tuusulassa ylivoimaisesti eniten ja niiden kasvipeite muodostuu niittyheinistä ja muista ruohovartisista kasveista. Niittokertoja on kesässä vähintään kaksi.

B3 maisemaniitty: Kasvipeite muodostuu monipuolisesta ruohovartisesta luonnonkasvillisuudesta. Puhdistusniitto suoritetaan tarpeen mukaan alkukesästä, mutta varsinaisia niittokertoja on vain yksi niittykasvien siementämisen jälkeen.

B4 avoin alue: Alueet hoidetaan niittämällä/raivaamalla kerran vuodessa avointen näkymien säilyttämiseksi.

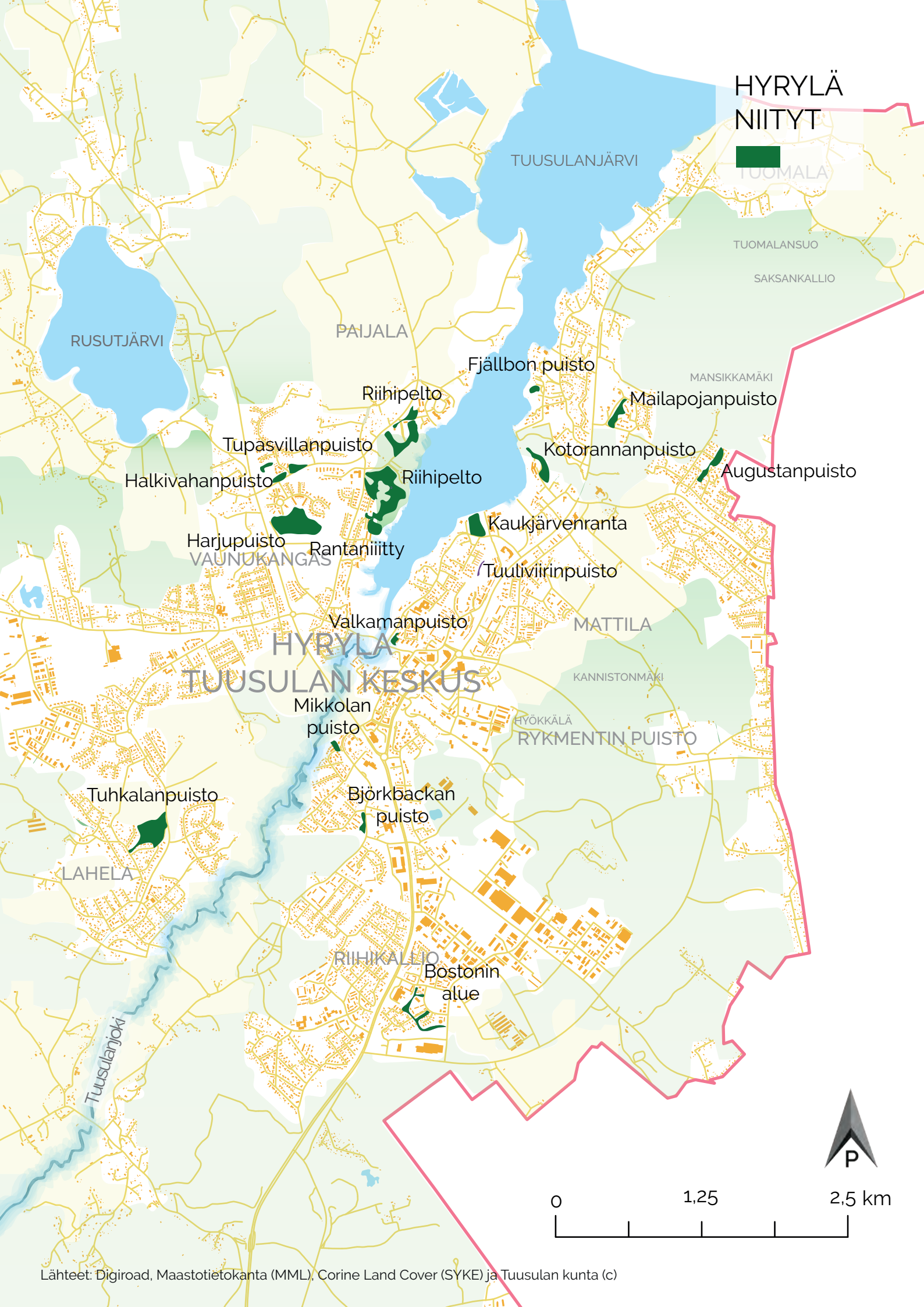
B5 arvonniitty: Arvonniityt ovat maisemallisesti, luonnon monimuotoisuuden kannalta tai kulttuuriperimällisesti tärkeitä niittyalueita. Niityt hoidetaan kohdekohtaisen hoitosuunnitelman mukaan.

Vuonna **2019** uusia niittyalueita toteutettiin Fjällbon puistossa (tuore niitty), Bostonin alueella (kuiva niitty) ja Valkamanpuistossa (tuore metsäniitty). Niityt eivät kestä voimakasta kulutusta, joten niittyalueilla kulku tulee keskittää kulkua varten osoitetuille poluille.

Tulevaisuuden tavoitteena on lisätä niittyjen määrää vuosittain ja suunnitelmissa on myös maisema- ja kukkapeltojen kylvämistä. Niittyjä hoitamalla säilytetään vanhaa maatalouden tuottamaa kulttuuriperintöä ja ylläpidetään luonnon monimuotoisuutta. Niityt ovat erityisesti pölyttäjäien ja perhosten suosiossa. Harvinaisen lajiston säilyttämisen kannalta niityillä on merkittävä asema sekä kasvi- että eläinlajien suojelussa (Viherympäristöliitto 2019). Niityt tuottavat kuntalaisille elämysellistä ympäristöä, jota niin lapset kuin aikuisetkin voivat hyödyntää kasvien ja hyönteisten oppimis- ja tarkkailuympäristönä.

Kuva: Kari Kohvakka

HYRYLÄ
NIITYT

TUOMALA

TUOMALANSUO

SAKSANKALLIO

TUUSULANJÄRVI

RUSUTJÄRVI

PAIJALA

Fjällbon puisto

MANSIKKAMÄKI

Riihipelto

Mailapojanpuisto

Tupasvillanpuisto

Kotorannanpuisto

Halkivahanpuisto

Riihipelto

Augustanpuisto

Harjupuisto

Rantaniitty

Kaujärvenranta

VAUNUKANGAS

Tuutiviirinpuisto

Valkamanpuisto

MATTILA

HYRYLÄ
TUUSULAN KESKUS

KANNISTONMÄKI

Mikkolan
puisto

HYÖKKÄLÄ

RYKMENTIN PUISTO

Tuhkalanpuisto

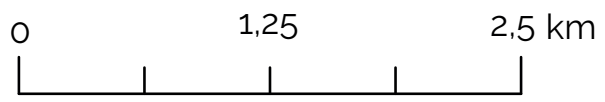
Björkbackan
puisto

LAHELA

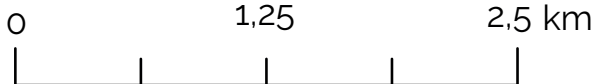
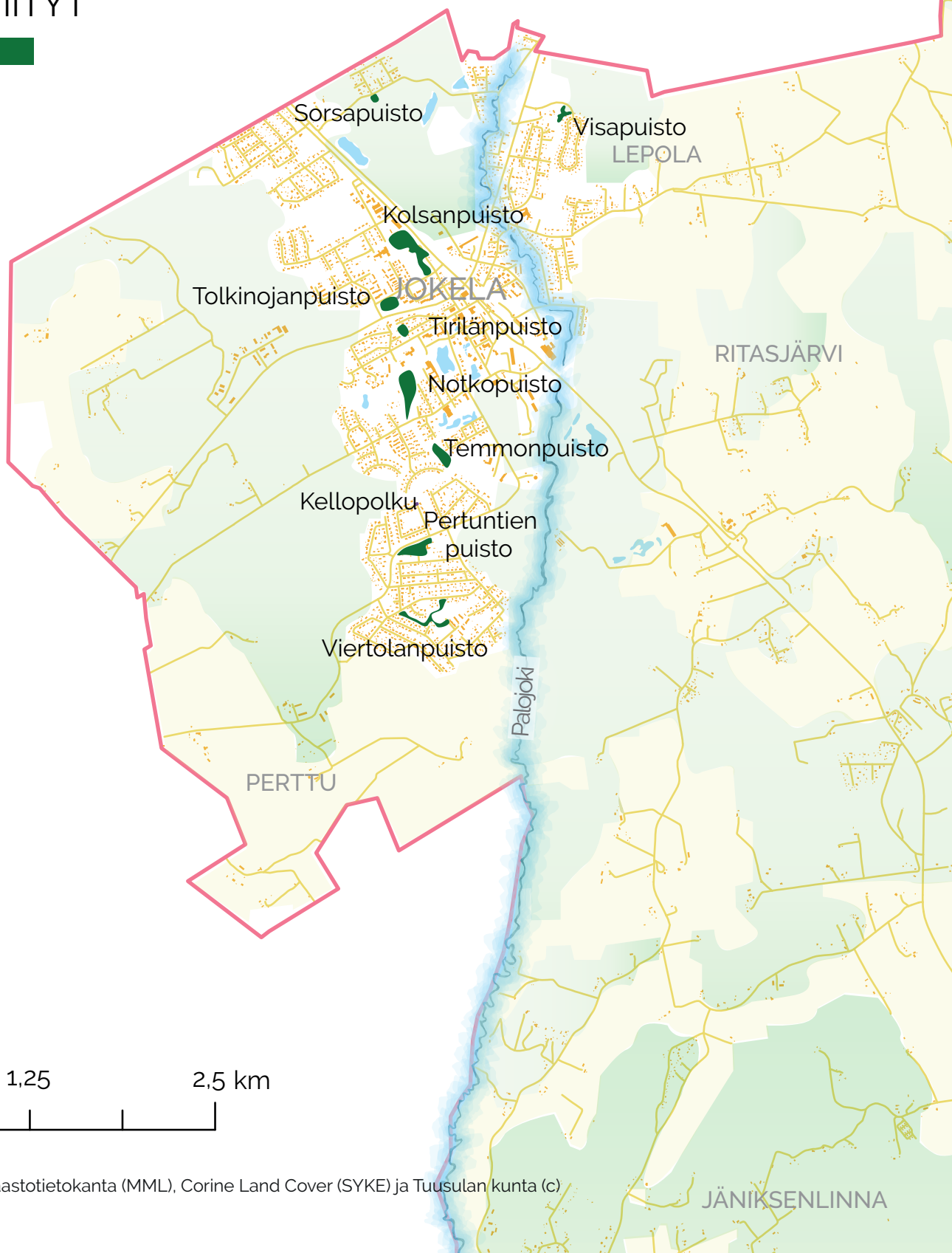
RIIHIKALLIO

Bostonin
alue

Tuusulanjoki

JOKELA NIITYT

KELLOKOSKI NIITYT

Viljelypalstat

Hautausmaankulma

Omenalahdenpuisto

Kellokosken
suojaviheralue

Pränninpuisto

Roinilan
puistoalueet

Keskustakolmio

Fiskarssin puisto

Hevosmiehentien
puisto

ROINILA

KELLOKOSKI

KAUNISNUMMI

Piennarpuisto

Keravanjoki

Liikenneviheralueet

Liikenneviheralueet ovat katujen, kevyen liikenteen väylien ja aukoiden reunoilla tai läheisyydessä olevia viheralueita. Tuusulanjärven matkailunedistämishankkeessa syksyllä 2013 käydyissä tilaisuuksissa osallistujat toivoivat liikenneviheralueisiin sattuvan nykyistä enemmän. Liikkumisen paikoilla koettiin olevan yllättävän suuri vaikutus siihen mielikuvaan, jonka ihmiset muodostavat alueella käydessään tai sen ohi ajaessaan. Liikenneviheralueita voitaisiin jatkossa kehittää esimerkiksi yhteistyössä jonkin ammattioppilaitoksen kanssa.

Vuonna 2020 liikenneviheralueita oli Tuusulassa seuraavasti:

- Tuusulanväylä 80 000 m²
- Kellokoski 40 000 m²
- Hyrylä ja lähialueet 87 000 m²
- Jokela: 34 000 m²

Kuva: Tuomo Halmetoja

Palstaviljelmät tai yhteiset viljelyalueet

Palstaviljelyalueella tarkoitetaan vuokrattavaa, pienialaista peltoaluetta, jolla kuntalaiset voivat viljellä hyöty- sekä koristekasveja. Palstaviljelyalueille ei saa rakentaa erillisiä rakennelmia. Viime aikoina lähiruoka on kasvattanut suosiotaan ja ihmiset ovat tulleet tarkemmiksi ruoan alkuperän suhteen. Trendi näkyy myös Tuusulassa, jossa Hyrylän, Jokelan ja Kellokosken palstaviljelypaikat ovat olleet niin kysytyjä, ettei kaikille halukkaille ole kyetty osoittamaan viljelyalaa.

Palstan vuosivuokra on edullista, mikä tekee pienimuotoisen viljelyn mahdolliseksi kenelle tahansa. Koska viljelypalstojen kysyntä on kasvanut, tulee niitä kaavoittaa myös tuleville asuinalueille. Rykmentinpuisto I:n ja Lahe-lanpelto II:n asemakaavaluonnoksissa on jo hahmoteltu palstaviljelyalueita.

Tuusulan lähikunnissa asukkaat ovat perustaneet osuuskuntia lähiruoan kasvattamista varten: peltomaa on vuokrattu kunnalta ja osakkaat ovat palkanneet ammattiviljelijän peltoja hoitamaan. Myös Tuusulassa on osuuskuntatyypistä peltoviljelyä ja kysyntä saattaa tulevaisuudessa kasvaa. Kaava-alueilla sijaitsevat joutomaa-alueet soveltuisivat tähän käyttöön.

Haitalliset vieraslajit

Laki vieraslajeista aiheutuvien riskien hallinnasta tuli voimaan vuoden 2016 alusta. Lain tarkoituksena on torjua vieraslajeista aiheutuvia vahinkoja alkuperäisille eläin- ja kasvilajeille. Vieraslajit ovat Suomen alkuperäiseen luontoon kuulumattomia lajeja, jotka ovat levinneet tänne ihmisen toiminnan seurauksena joko tahallisesti tai tahattomasti. Maailmanlaajuisesti vieraslajit ovat suuri uhka luonnon monimuotoisuudelle.

Keski-Uudenmaan ympäristökeskus kerää havaintoja Järvenpään, Keravan, Mäntsälän, Nurmijärven ja Tuusulan alueilla esiintyvistä vieraslajeista. Erityisesti havaintoja kerätään yleisimmistä ja leviämiskyvyltään voimakkaita kasvilajeihin lukeutuvista vieraslajeista kuten jättiputkista, jättipalsamista ja ruttojuuresta. Lupiinista kerätään havaintoja vain luonnonsuojelualueilta ja muiden arvokaiden luontoalueiden läheisyydestä. Lisäksi kerätään havaintoja espanjansiruetanoista.

Tuusulan kunnan viherpalvelut torjuvat haitallisia vieraslajeja kunnan mailta. Kuntalaisien tulee huolehtia vieraslajien torjunnasta omalla tontillaan.

4.3 Urheilu ja liikunta

Hyvällä yhdyskuntasuunnittelulla voidaan vaikuttaa ihmisten liikkumistottumuksiin ja -tarpeisiin. Monipuoliset ulkoliikuntapaikat ja hyvin yhdistävät kevyen liikenteen väylät mahdollistavat omatoimisen liikunnan harrastamisen. Toimivat kevyen liikenteen yhteydet kannustavat ihmisiä kulkemaan palveluihin, töihin sekä kouluun pyörällä tai kävellen.

Uimarannat ja -paikat

Tuusulasta löytyy suosittuja uimapaikkoja Rusutjärveltä, Lahelasta, Hyrylän urheilukeskuksesta sekä Kellokoskelta Keravanjoen varrelta. Hyrylässä on suosittu uimahalli, jota käyttävät myös lähikuntien asukkaat. Tuusulanjärven rannalle Tuuskodon edustalle on suunnitteilla uimaranta. Jokelan lampia kehitetään viihtyisinä ja helposti saavutettavina viheralueina, joissa huomioidaan myös luonnon monimuotoisuutta. Isoimman lammen eli Koululammen rannan uimapaik-

kaa kunnostetaan ja laajennetaan. Anttilan tilakeskuksen rantaan kehitetään virkistys- ja uimapaikkaa.

Kunnan uimarannoilla on korkeat turvallisuus- ja siisteysvaatimukset. Rantojen ympäristö pidetään siistinä ja niihin sijoitetaan pukukoppeja sekä saniteettitiloja. Uimaväylät perataan tarvittaessa kasvillisuudesta ja rantalinja pidetään siistinä. Tarvittaessa rannan pohjalle asennetaan suodatin kangas ja hiekkaa.

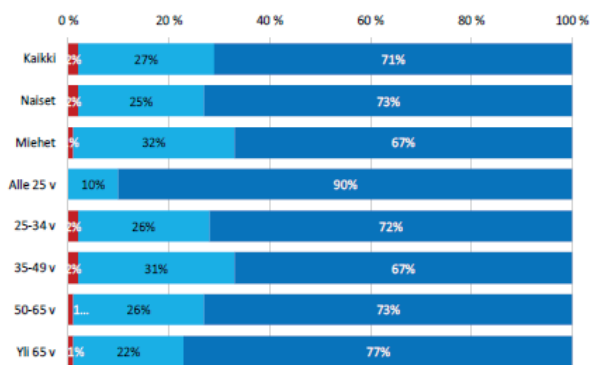
Uimarantojen kasvillisuudella ja puustolla on suuri merkitys rantamaisemassa. Rantavyöhykkeellä puihin kohdistuu suurempi kulutus, jolloin ne voivat vaatia enemmän hoitotoimenpiteitä. Uimaranta-alueiden kehittämisen tavoitteena on nykyisten uimarantojen esteettisen ja toiminnallisen tason nostaminen. Uimarantojen levätilanne vaihtelee vuosittain mutta yleisesti ottaen sini-leväkukinnat lyhentävät uintikautta ja tuovat omat haasteensa uintiolosuhteiden tarjontaan.

2 Liikkumisen tavat Tuusula

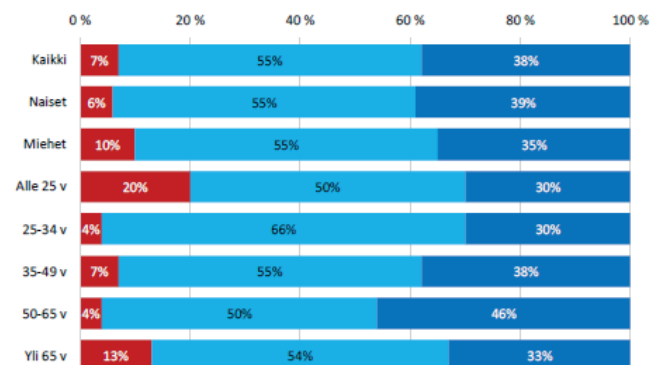
KYSYMYS: Missä määrin tavanomaiseen arkeesi sisältyy alla mainitut tyypit liikunnallista aktiivisuutta?

■ Ei ollenkaan
■ Satunnaisesti
■ Säännöllisesti

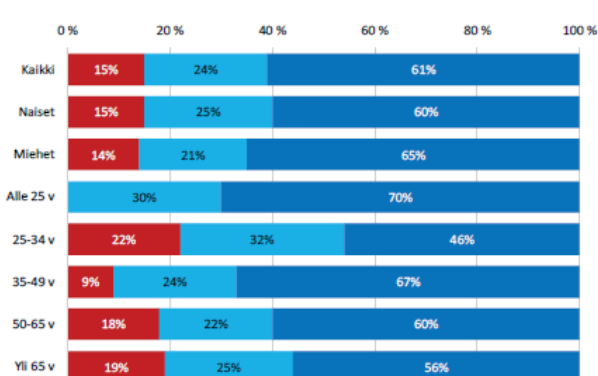
Arkkiliikuntaa (kävellen tai pyörällä tehtyä työ-/kauppatyömatkojen kulkemista, koiran ulkoilutusta, pihatöitä tms.)

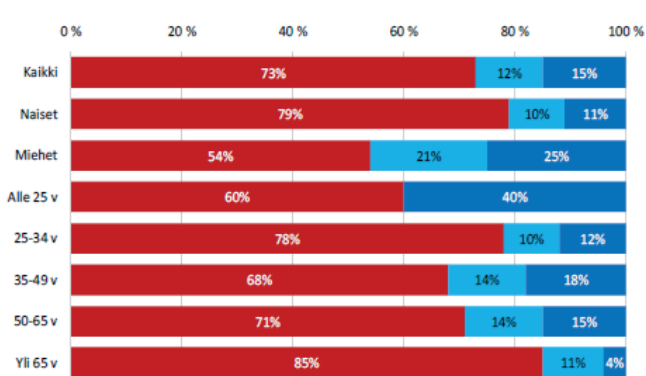
Luontoliikuntaa (luonnonnähtävyyksien tutkimista & retkeilyä, marjastusta, sienestystä tms.)

Kuntoliikuntaa (kuntolenkkeilyä, kuntosalilla / ohjatuilla tunneilla käyntiä, palloilun pelaamista tms.)

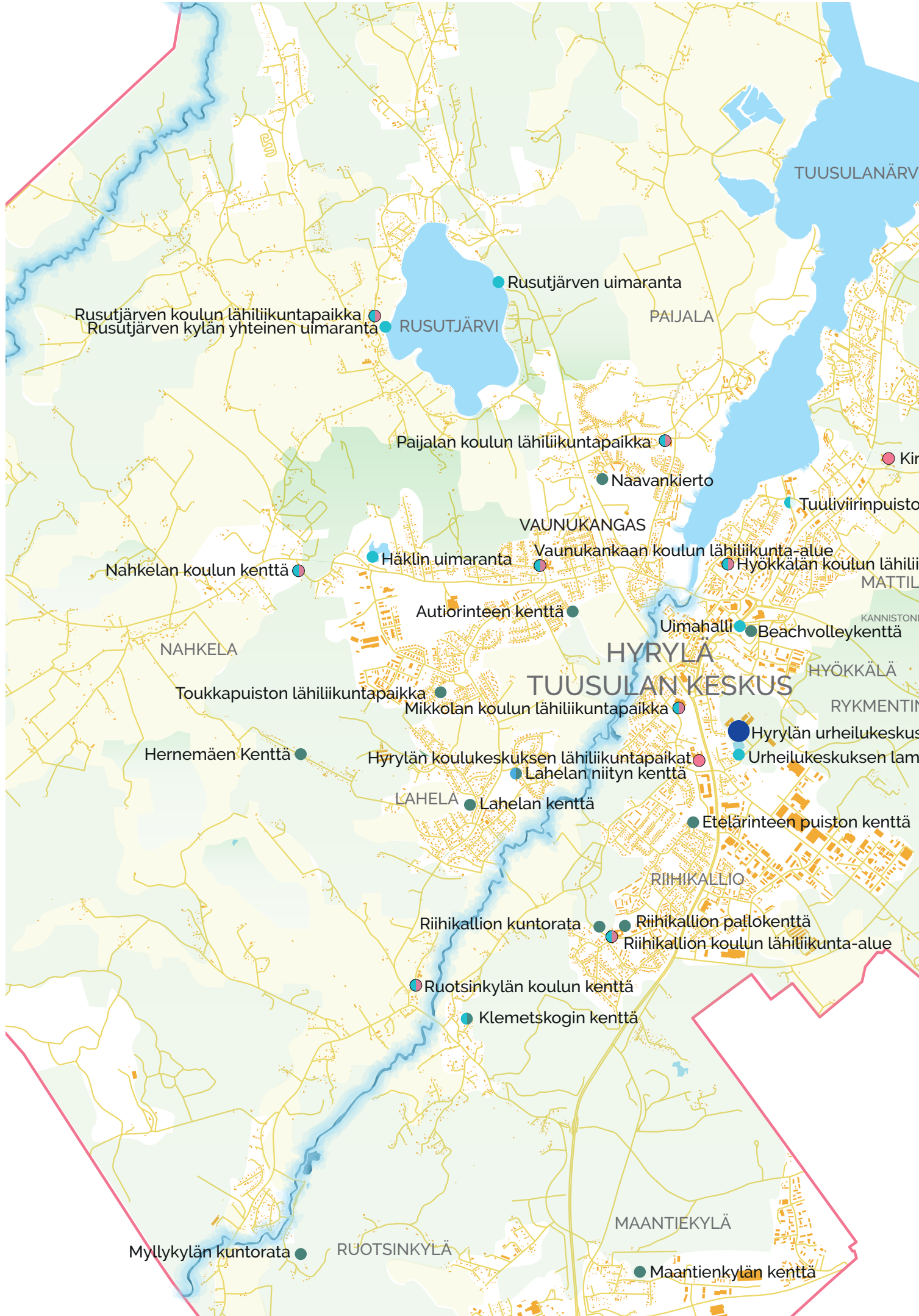

Kilpaurheilua (organisoitua ja säännöllistä lajiharjoittelua ja kilpailutoimintaa)

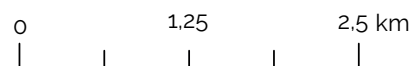
Kuva: Antti Kallio

HYRYLÄ LIIKUNTAPAIKAT

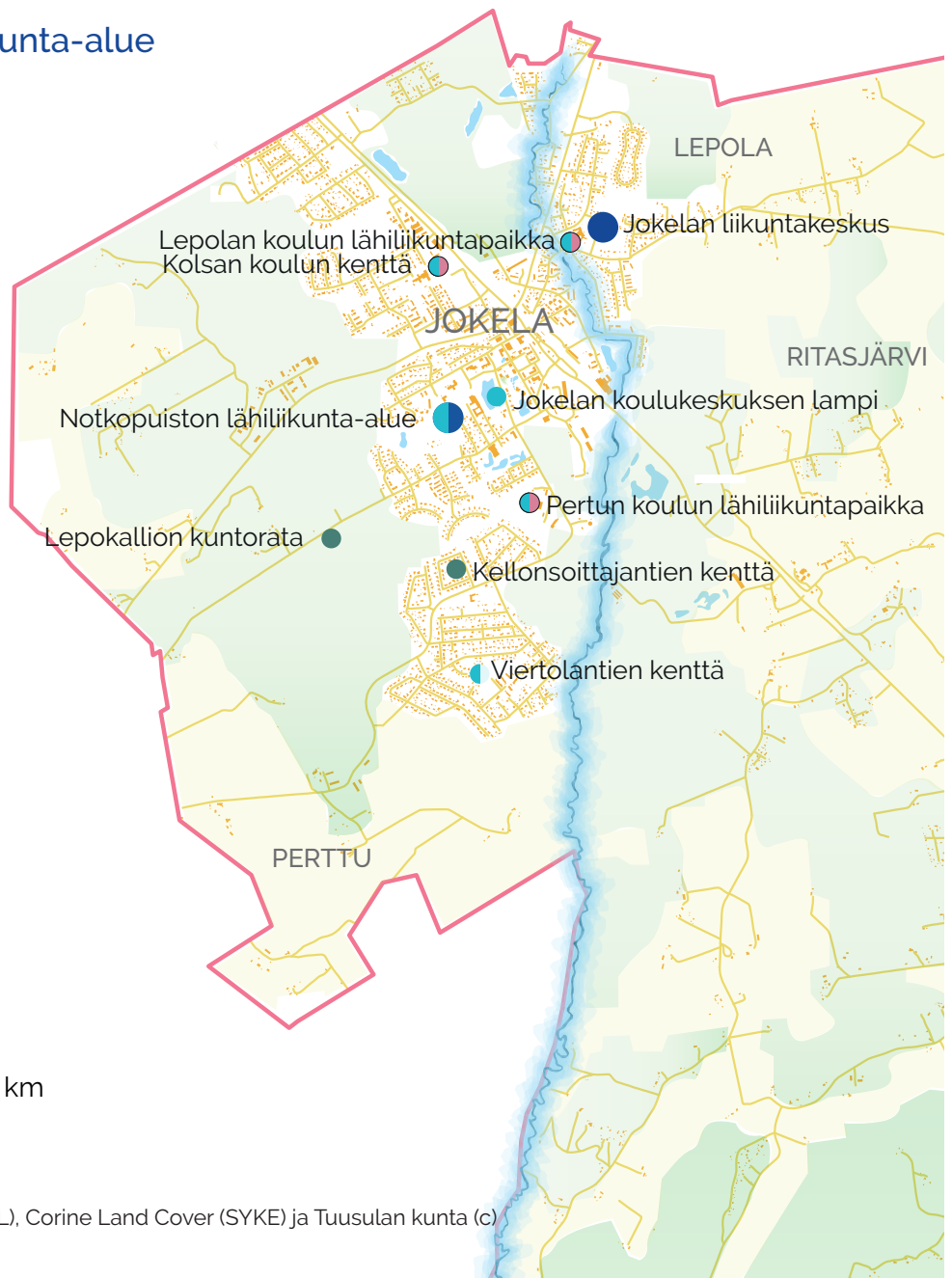
- Ulkoliikuntapaikat
- Koulujen liikuntapaikat
- Ulkojääkentät
- Uimapaikat
- Hyrylän urheilukeskus
 - Ulkoilu / hiihtoreitit
 - Jalkapallohalli
 - Frisbeegolf
 - Jalkapallokentät
 - Tekonurmi
 - Tennis
 - Squash
 - Sulkapallo
 - Salibandy
 - Jäähallit
 - Leikkipuisto
 - Urheilukenttä
 - Skeittiparkki

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

JOKELA LIIKUNTAPAIKAT

- Ulkoliikuntapaikat
- Koulujen liikuntapaikat
- Ulkojääkentät
- Uimapaikat
- Jokelan liikuntakeskus
 - Tennis
 - Urheilukenttä
- Notkokuiston lähiliikunta-alue
 - Skeittipuisto
 - Katukoris
 - Beachvolley
 - Frisbeegolf
 - Kuntovälineitä
 - Miniareena
 - Pallokenttä
 - Pulkkamäki
 - Leikkivälineitä
 - Urheilukenttä

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

KELLOKOSKI LIIKUNTAPAIKAT

● Ulkoliikuntapaikat

● Koulujen liikuntapaikat

● Ulkojääkentät

● Uimapaikat

● Roinilanpuiston lähiliikunta-alue

● Miniareena

● Tasapaino- ja kuntovälineitä

● Pallokenttä

● Katukoris

● Beachvolley

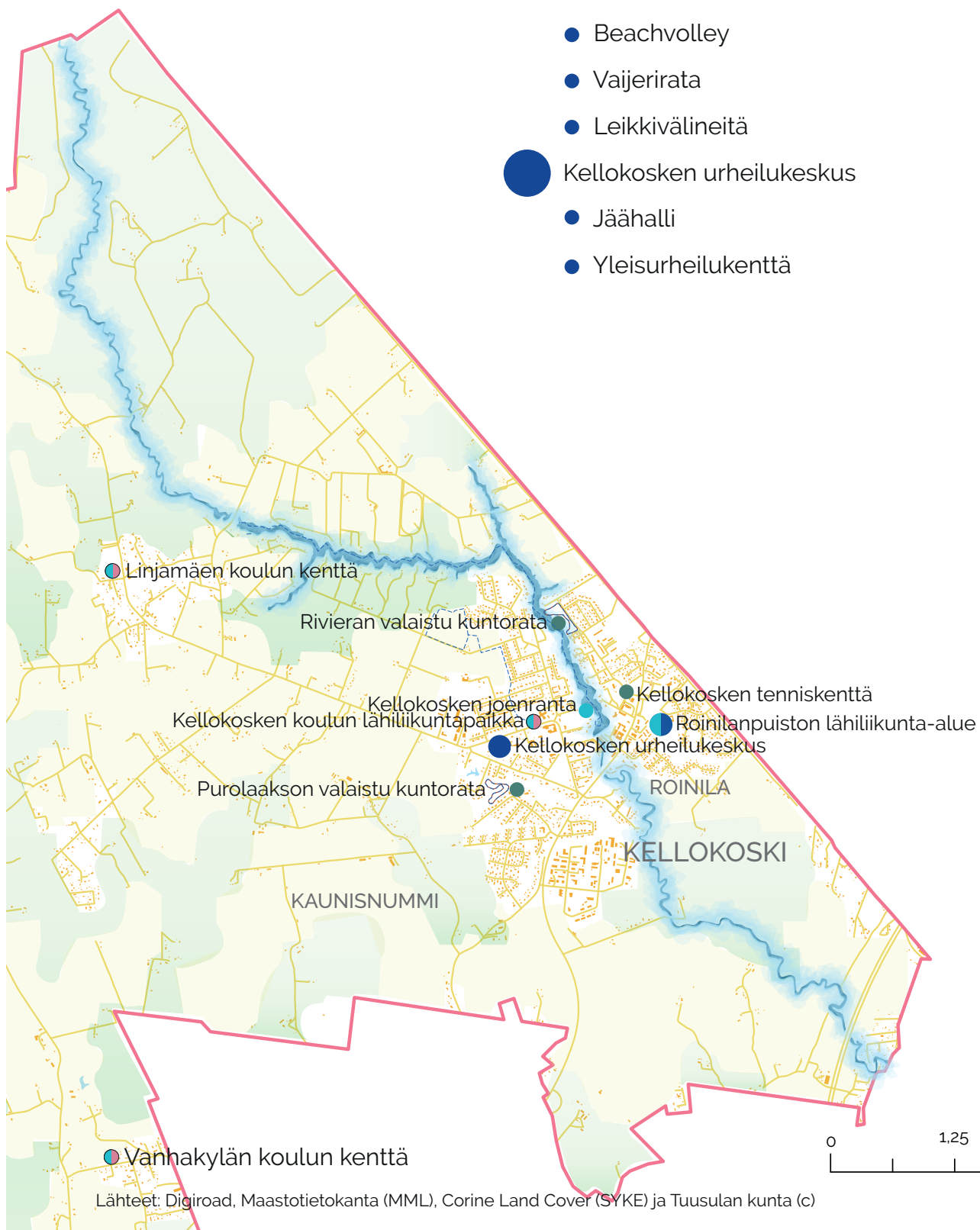
● Vaijerirata

● Leikkivälineitä

● Kellokosken urheilukeskus

● Jäähalli

● Yleisurheilukenttä

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

Leikkipuistot ja -paikat

Pienet lapset liikkuvat yleensä vain noin 300 metrin etäisyydellä kotoa, jolloin myös liikunta- ja leikkipaikkojen tulee sijaita lähellä. Leikkipaikkojen pitää olla turvallisesti saavutettavissa kevyen liikenteen reittejä pitkin ja niistä pitäisi olla yhteys ympäröivään luontoon. Puiston pitäisi sijaita aurinkoisella paikalla, mutta siellä pitäisi olla myös varjoisia paikkoja. Leikkipuistoissa pitäisi olla välineitä eri-ikäisiä käyttäjiä varten.

On myös tärkeää seurata asuinalueiden ikäjakamaa – mikäli lapsiväestön osuus jollakin asuinalueella laskee huomattavasti ja oleva leikkipuisto on jo huonokuntoinen – voidaan leikkipuisto lakkauttaa. Jos lapsia kuitenkin asuu alueella edelleen paljon, ja jos leikkipaikka poistetaan jonkun muun toiminnan tieltä, tulee korvaava puisto sijoittaa mahdollisimman lähelle.

Leikkiin soveltuvia alueita voi löytyä myös muualta asuinympäristöstä. Esimerkiksi pienet metsiköt ja niityt voivat olla suosittuja ja inspiroivia leikkipaikkoja, joissa voidaan pystyttää majoja, keräillä kukkia ja käpyjä.

Toimintojen vierekkäisyydellä on omat etunsa, silloin eri ikä- ja käyttäjäryhmät voivat viettää aikaansa luontevasti rinnakkain. Lähiliikunta-alueilla on vapaassa käytössä liikuntapaikkoja, leikkilaineita, skeittiramppeja, lentopallokenttiä ja frisbeegolf-ratoja ja pulkkamäkiä. Tällaisia paikkoja löytyy Jokelan Notkopuistosta, Kellokosken Roinilanpellolla, Riihikallion koululta sekä Hyrylän Toukkapuistosta. Toimintojen yhdistäminen vähentää myös hoitokuluja.

Leikkilaineiden keskimääräinen käyttöikä on yleensä 15 vuotta. Jotta leikkipuistot ovat Tuusulassa arvostettuja myös tulevaisuudessa, noudatetaan kunnassa leikkipuistojen turvallisuudelle asetettuja määräyksiä; huolehditaan leikkivälineiden huollosta, turvallisuudesta ja ajanmukaisuudesta. Tärkeimmät suunnittelua, rakentamista ja ylläpitoa ohjaavat lait ja määräykset ovat kuluttajaturvallisuuslaki ja turvallisuusstandardi SFS_EN 1176 (Oulu 2011).

Vuonna 2019 Tuusulassa oli leikkipuistoja 55 kappaletta, Taulukot 2,3 ja 4. Lisäksi koulujen ja päiväkotien pihalla oli 41 leikkipaikkaa. Leikkipaikkojen ja -puistojen suunnittelusta ja ylläpidosta vastaa Viherpalvelut. Kunnan kiinteistöjen piha-alueiden hoidon tilaajana toimii Tilakeskus ja urheilualueiden Liikuntapalvelut.

Leikkipaikkojen määrästä suhteessa kaupungin tai asuinalueen kokoon ei ole sitovaa valtakunnallista ohjeistusta. Oulun kaupungin leikkipuistojen kehittämissuunnitelmassa vuosille 2014–2032 (2011) käsiteltiin Suomen suurimpien kaupunkien leikkipuistojen mitoituksia: keskiarvo oli yksi puisto 1200 asukasta tai 190 lasta kohden. Tähän keskiarvoon verrattuna Tuusulassa on leikkipuistoja paljon suhteessa väestömäärään: vuonna 2018 Tuusulassa oli yksi leikkipuisto 703 asukasta kohden ja 133 alle viisitoista vuotiasta lasta kohden yksi leikkipuisto.

Kuva: Kari Kohvakka

Etelä-Tuusulan leikkipuistot ja niiden osoitteet

<i>Leikkipuiston nimi</i>	<i>Osoite</i>	<i>Varustetaso</i>	<i>Rakennusvuosi</i>	<i>Kohde</i>
Augustanpuisto	Augustankuja	runsas	2000	20
Alaniitty	Knaapilantie	runsas	2005 (uusittu)	21
Ali-Seppälänpuisto	Ali-Seppäläntie	runsas	2005 (uusittu)	22
Autiorinteentienpuisto	Rasipolku	runsas	1989	23
Etelärinteenpuisto	Moukarinkuja	runsas	2004 (uusittu)	24
Fjällbo	Aleksiskivenkuja	keskitaso	2019	25
Hernmäenpuisto	Hernmäentie	pieni/niukka	1999	26
Hiekkalinnanpuisto	Nummenharjuntie	runsas	2000	27
Hyökkälän leikkipaikka	Hidroventie	keskitaso	2005 (uusittu)	28
Kievarinpuisto	Kievarinkaari	runsas		29
Kisällinpuisto	Räätälinkuja	keskitaso	2005 (uusittu)	30
Korkinpuisto	Aromikuja	runsas	2000	31
Kotkanpuisto	Haukantie	runsas	1997 (uusittu)	32
Maaniitynpuisto	Alikyläntie	keskitaso	2005 (uusittu)	33
Maantienkylän leikkipaikka	Haarakaari	keskitaso	1992	34
Mailapojanpuisto	Mailapojantie	runsas	1993	35
Mikkolanpuisto	Aromaakuja	runsas	1987	36
Myllykylän leikkipuisto	Gretanniementie	keskitaso	2006	37
Harjupuisto	Nummenharjuntie	keskitaso	2000	38
Piilipuisto	Kaarnatie	keskitaso	2006 (uusittu)	39
Rykmentinpuisto	Puustellinkierto	runsas	2020	40
Saviriihenaukio	Saviriihenaukio	keskitaso	1993	41
Tuusulan tori	Hyryläntie	niukka	200x	42
Suutarinpuisto	Nahkapolku	niukka	1987	43
Tuusulanjoenpuisto	Kivimiehentie	keskitaso	2007 (uusittu)	44
Urheilukeskus leikkipuisto	Kilpailukuja	runsas	1989	45
Vaunukankaanpuisto	Vaunukuja	keskitaso	1988	46
Väliniitty	Väliniitynkaari	keskitaso	1997	47
Yläniitynpuisto	Yläniitynkaari	keskitaso	1999	48
Yrttipuisto	Koiruohontie	keskitaso	2003	49
Terttuseljan leikkipuisto	Terttuseljankuja	runsas	2005	50
Tupasvillanpuisto	Halkivahantaival	runsas	2007	51
Halkivahanpuisto	Halkivahantie	keskitaso	2007	52
Tuuliviirinpuisto leikkipaikka	Tuuliviirinkuja	runsas	2008	53
Tuuliviirinpuisto	Lukkarintie	runsas	2009	54
Toukkapuisto	Ritariperhosenkuja	runsas	2010	55

Jokelan leikkipuistot ja niiden osoitteet

<i>Leikkipuiston nimi</i>	<i>Osoite</i>	<i>Varustetaso</i>	<i>Rakennusvuosi</i>	<i>Kohde</i>
Sorsapuisto	Virtalantie	Keskitaso	1997	1
Lepolan leikkipuisto	Urheilupolku	runas	2005 (uusittu)	2
Lähdepuisto	Tammistontie	runas	1999	3
Kolsanmetsä	Holvisaarenkuja	runas	1999	4
Hurmeenpuisto	Lepokalliokaari	keskitaso	2007 (uusittu)	5
Pertuntienpuisto	Pappilantie	runas	2005 (uusittu)	6
Temmonpuisto	Temmontie	runas	2004	7
Purolan leikkipuisto	Ankkapurontie	runas	2006 (uusittu)	8
Viertolanpuisto	Teerimäki	runas	2007	9
Notkokuisto	Lammenkuja	runas	2009	10
Visapuisto	Höyhensaarentie	runas	(uusittu)	11

Kellokosken leikkipuistot ja niiden osoitteet

<i>Leikkipuiston nimi</i>	<i>Osoite</i>	<i>Varustetaso</i>	<i>Rakennusvuosi</i>	<i>Kohde</i>
Hoitajantie leikkipuisto				
Kariniemenpuisto	Omenalahdentie	runas	2007 (uusittu)	12
Herukkapuisto	Herukkatie	runas	2002 (uusittu)	13
Haukilahdenpuisto	Saunarannankuja	runas	2005 (uusittu)	14
Hurmeenpuisto	Yliverstaankuja	runas	1993	15
Hevosmiehentienpuisto	Hevosmiehentie	runas	2003 (uusittu)	16
Nummimetsänpuisto	Kangasrousku	runas	2003	17
Linjamäen leikkipuisto	Kellokoskentie	runas	1999	18

Leikkipaikat ja lähiliikuntapaikat

Tuusulan koulujen ja päiväkotien pihat on varustettu leikkivälineillä, joita voi käyttää myös kouluajan ulkopuolella. Nämä paikat osoitteineen on listattu alla olevaan taulukkoon.

Osaan koulujen pihoista on tehty ns. lähiliikunta-alue, mikä tarkoittaa, että niissä on tavanomaista parempi varustus. Parempi varustus on saatu hankittua valtion avustuksen turvin. Merkittävimmät lähiliikuntapaikat ovat ikäjärjestyksessä vanhimmasta nuorimpaan:

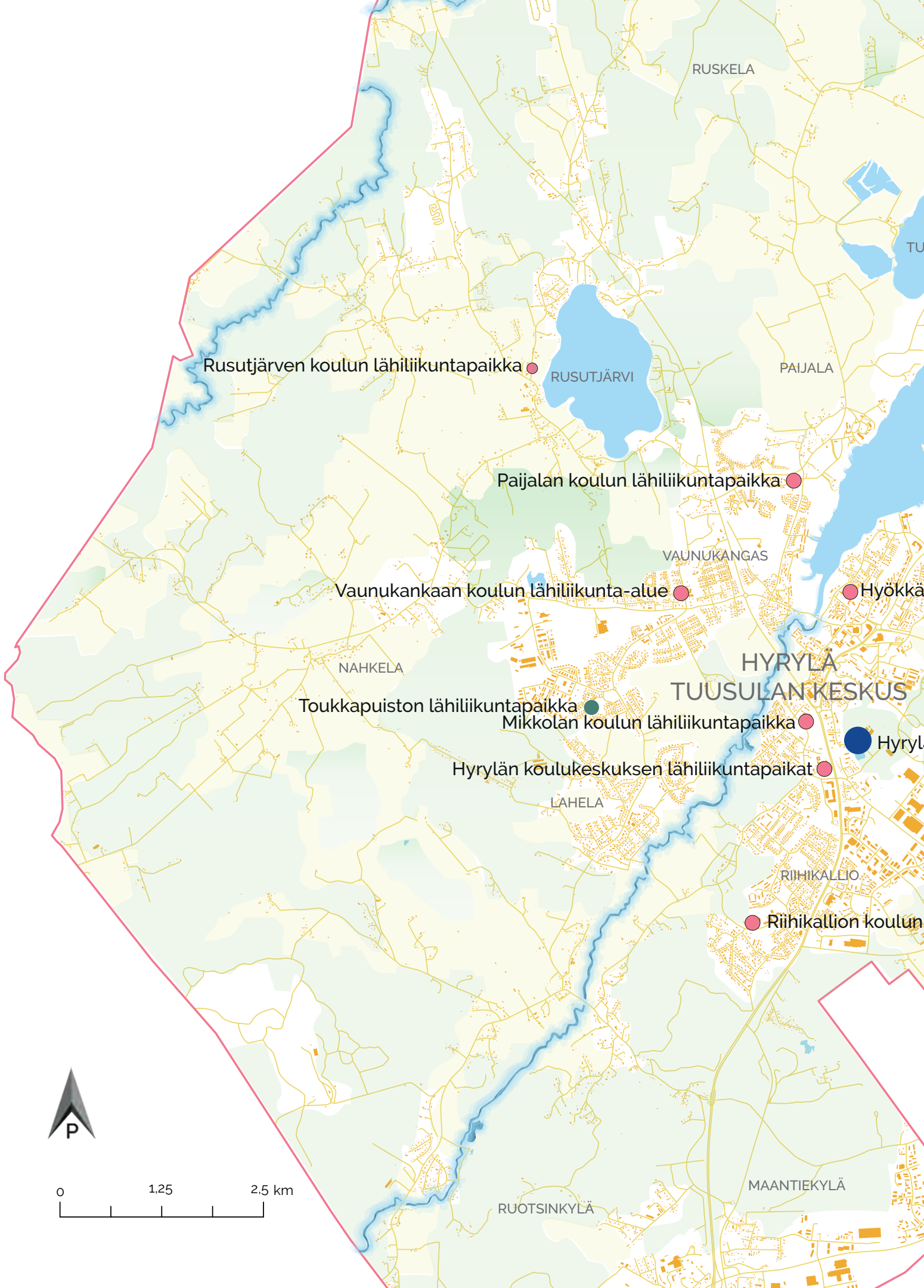
Riihikallion koulun lähiliikuntapaikka
Hyökkälän koulun lähiliikuntapaikka
Vaunukankaan koulun lähiliikuntapaikka
Pertun koulun lähiliikuntapaikka
Kirkonkylän koulun lähiliikuntapaikka
Kellokosken koulun lähiliikuntapaikat
Rusutjärven koulun lähiliikuntapaikka

Lisäksi lähiliikuntapaikkana on toteutettu Lahelan Tertun (lpk) viereinen leikkipuisto ja Notkokuisto. Miniareenat on toteutettu mm. Hyrylän koulukeskukseen, Pajjalan kouluun ja Ruukin kouluun.

Leikkipaikat ja lähiliikuntapaikat 2020

Tuusula

Kiinteistön nimi	Katuosoite	Kohde
Bomba	Kotkanpuisto (Riihikallio)	1
Etelärinteen päiväkot	Kiekontie 14	2
Halkivahan päiväkot	Rahkasammaleentie 1	3
Hyrylän koulukeskus	Sahatie 1	4
Hyrylän päiväkot	Väinöläntie 6	5
Hyökkälän koulu	Kirkkotie 9-11	6
Jokelan koulukeskus	Jyväkuja 13	7
Kellokosken koulu	Koulutie 14 ja 7 (ent. Ruukin koulu)	8
Kievarin päiväkot	Kievarintie 13	9
Kirkontien koulu / Sympaatti	Kirkkotie 23	10
Kirkonkylän koulu	Tuusulantie 131	11
Klemetskogin koulu	Maisalantie 273	12
Kolsan koulu ja päiväkot	Tiilimestarinkuja 7	13
Lahelankankaan päiväkot (Lahelan terttu)	Terttuseljankuja 1	14
Lahelanniityn päiväkot	Tasaniityntie 1	15
Lepolan koulu ja päiväkot	Visantie 1	16
Linjamäen koulu	Linjamäen kolutie 4	17
Länsirinne / Steiner-päiväkot	Kirkkotie 8	18
Maininki (Klaavonkallion) päiväkot	Purjekuja 1	19
Mattilan päiväkot	Hirsitie 2	20
Mikkolan koulu	Pähkinämäentie 215	21
Mikkolan päiväkot	Jussilantie 16	22
Nahkelan koulu	Nahkelantie 397	23
Notkokuiston päiväkot	Sivutie 2-4	24
Nummenharjun päiväkot	Naavankierto 2	25
Pajjalan koulu	Pajjalantie 44	26
Pajakoulu	Hankkijantie 53	27
Pertun koulu	Kouluraitti 16	28
Pertun päiväkot	Pertuntie 42	29
Riihikallion koulu	Pellavamäentie 15	30
Riihikallion päiväkotikeskus (Pellava)	Pellavamäentie 11	31
Ruotsinkylän koulu	Rävbackinkuja 29-31	32
Rusutjärven koulu	Rusutjärventie 258	33
Ruukin koulun asuntolan päiväkot	Koulutie 7	34
Suntiola/Montessori päiväkot	Lukkarintie 4	35
Torpparin päiväkot	Ampujantie 1	36
Tuomalan koulu	Kansanopistontie 41 (Mandinkuja 10)	37
Vanhankylän koulu	Vanhankylän koulutie 109	38
Vaunukankaan koulu ja päiväkot	Vaunukankaantie 3-5	39
Venlantupa päiväkot	Anttilantie 20	40
Väinölän päiväkot	Väinöläntie 6	41

HYRYLÄ LÄHILIIKUNTAPAIKAT

Hyrylän urheilukeskus

- Ulkoilu / hiihtoreitit
- Jalkapallohalli
- Frisbeegolf
- Jalkapallokentät
- Tekonurmi
- Tennis
- Squash
- Sulkapallo
- Salibandy
- Jäähallit
- Leikkiapuisto
- Urheilukenttä
- Skeittiparkki

Riihikallion koulun lähiliikunta-alue

- Miniareena
- Katukoris
- Juoksusuora
- Pituushyppy
- Kuntovälineitä (2011)

Hyrylän koulukeskuksen lähiliikuntapaikka

- Miniareena (2012)

Hyrylän urheilukeskuksen lähiliikuntapaikat

- Skeittiparkki
- Betoni, asfaltti (2010)
- Kuntovälinealue (2015)

Lahelan Toukkapuiston lähiliikuntapaikka

- Miniareena, kuntovälineitä (2011)

Rusutjärven koulun lähiliikuntapaikka

- Miniareena
- Scoottipaikka
- Palloseinä
- Kunto- ja kiipeilyvälineitä
- Keinuja (2019)

Hyökkälän koulun lähiliikunta-alue

- Miniareena
- Katukoris
- Scoottipaikka
- Pallopelit
- Juoksurata
- Hyppy-, kiipeily-, tasapaino- ja kuntovälineitä (2013)

Vaunukankaan koulun lähiliikunta-alue

- Miniareena
- Katukoris
- Scootti- ja skeittipaikka
- Pallopelit
- Juoksurata

- Hyppy-, kiipeily-, tasapaino- ja kuntovälineitä (2014)

Kirkonkylän koulun lähiliikuntapaikka

- Miniareena
- Koripallokenttä
- Katukoriskenttä
- Pallopelit
- Juoksurata

- Hyppy-, kiipeily-, tasapaino- ja kuntovälineitä (2015)

Mikkolan koulun lähiliikuntapaikka

- Pieni kuntorata
- Kuntovälineitä
- Liikunnallisia leikkivälineitä
- Kaksi miniareenaa
- Pallokenttä
- Katukoris (2017)

Pajjalan koulun lähiliikuntapaikka

- Miniareena (2012)
- Pallokenttä (2015)

JOKELA LÄHILIIKUNTAPAIKAT

Jokelan liikuntakeskus

- Tennis
- Urheilukenttä

Notkokuiston lähiliikunta-alue

- Skeittipuisto
- Katukoris
- Beachvolley
- Frisbeegolf
- Kuntovälineitä
- Miniareena
- Pallokenttä
- Pulkkamäki
- Leikkivälineitä
- Urheilukenttä

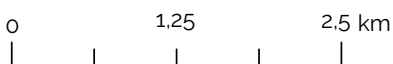
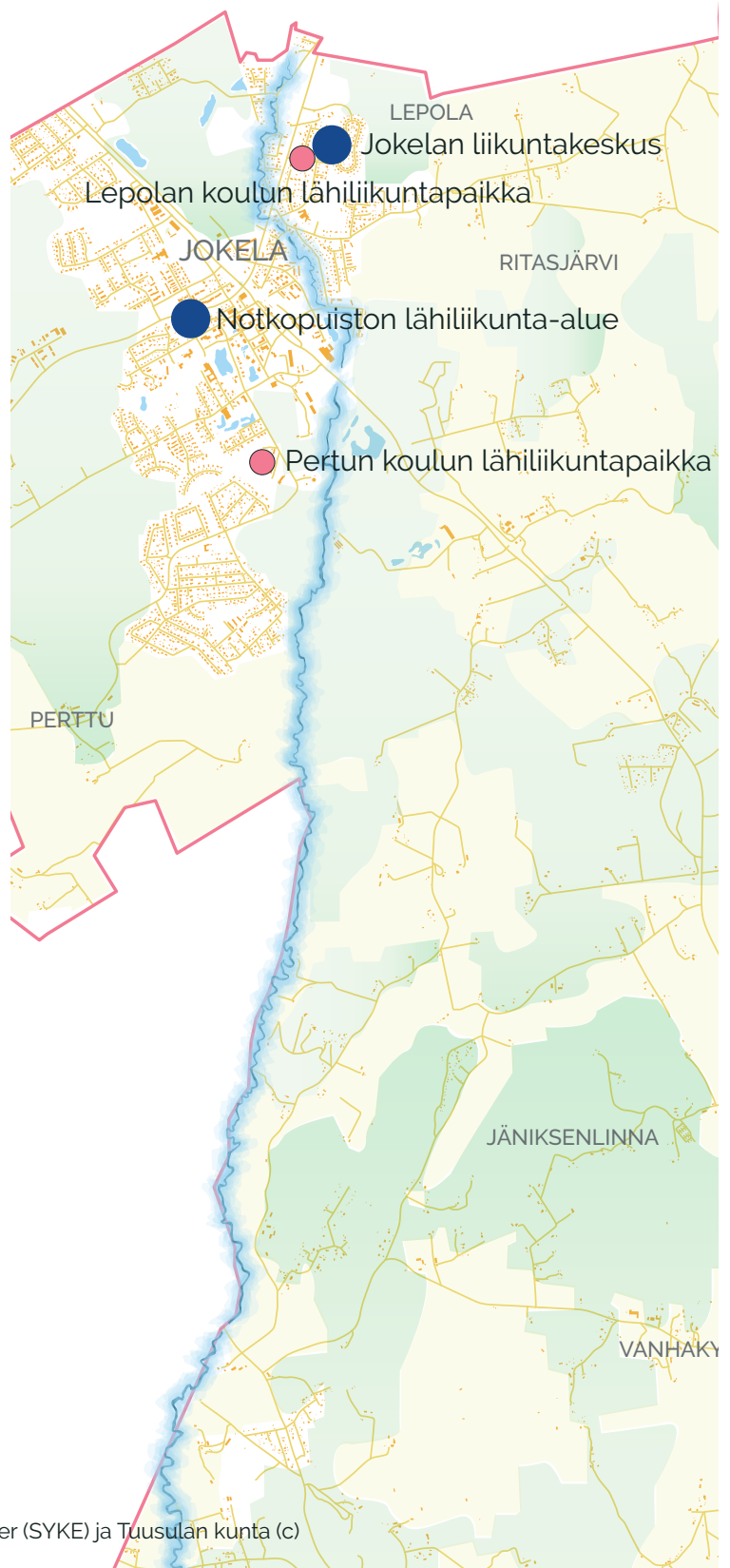
Pertun koulun lähiliikuntapaikka

- Miniareena
- Kuntovälineitä
- Juoksurata
- Kiipeily- ja tasapainovälineitä

Lepolan koulun lähiliikuntapaikka

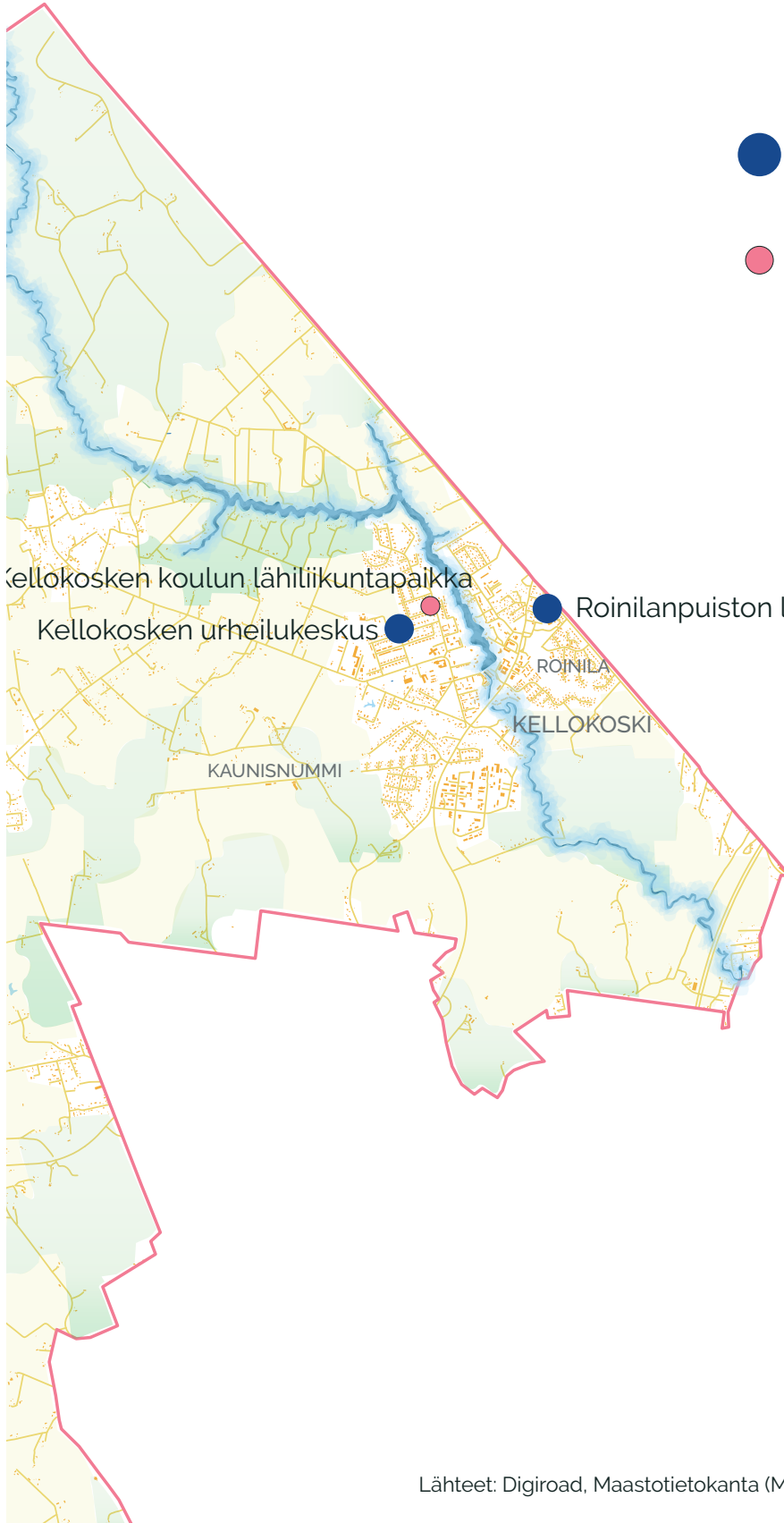
- Miniareena
- Juoksuratoja
- Kuntovälineitä
- Pallokenttä
- Kiipeily- ja tasapainovälineitä

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

KELLOKOSKI LÄHILIIKUNTAPAIKAT

- Roinilanpuiston lähiliikunta-alue
 - Miniareena
 - Tasapaino- ja kuntovälineitä
 - Pallokenttä
 - Katukoris
 - Beachvolley
 - Vaijerirata
 - Leikkivälineitä
- Kellokosken urheilukeskus
 - Jäähalli
 - Yleisurheilukenttä
- Kellokosken koulun lähiliikuntapaikka
 - Skeittipaikka
 - Pallokenttiä
 - Leikkivälineitä ja kuntotelineitä

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

Urheilualueet ja virkistysreitit

Tuusulan Rantatien alue museoineen, ravintoloinen ja kahviloinen on Tuusulan veto-voimaisin ja kansainvälisin matkailukohde. Alueen historiallisissa kohteissa käy vuosittain kymmeniä tuhansia vierailijoita. Rantatien alue on myös valtakunnallisesti merkittävä rakennettu kulttuuriympäristö (RKY), joten alueen omaleimaisuuden säilyminen on turvattava myös jatkossa.

Tuusulanjärven ympärilyöryrilystä on tullut alueen asukkaiden suosima ajanviete sekä retkikohde. Noin 25 kilometriä pitkän taipaaleen polkee helposti päivässä ja samalla voi vierailla alueen museoissa ja kahviloissa. Vuonna 2019 Tuusulanjärvi kierrettiin yli 22 000 kertaa.

Laajemmille ulkoilualueille sekä merkityille virkistysreiteille löytyy käyttäjiä tuusulalaisien lisäksi myös seudullisesti: Luonnonvarakeskuksen (LUKE) Ruotsinkylän tutkimusmetsän alueelle tullaan ulkoilemaan myös naapurikunnista. Tutkimusmetsissä voi patikoida, maastopyöräillä ja jopa ratsastaa. Ratsastus kuuluu lähtökohtaisesti jokamiehenoikeuksiin. Tutkimusmetsä ylsi taannoin myös Vuoden Retkikohde 2013 -finaaliin saakka.

Alueelta löytyy karuja avokallioita ja kangasmetsiä, tuoreita ja kuivia kankaita sekä reheviä puronvarsilehtoja. Eri kehitysvaiheessa olevat metsiköt ja erityisesti lukuisat ulko- maisten puulajien viljelmät tarjoavat kiinnostavia tutustumiskohteita (Metla 2013). Alueelta löytyy hyvin opastetut polut ja erilaisia reittivaihtoehtoja: Paratiisinmäen puulajipolun ja Lehtikuusenmäen polkuverkostoon pääsee parhaiten Ruotsinkylän kenttäaseman opastuspisteestä. Vuonna 2012 avattu Raition reitti sijaitsee Tuusulantien itäpuolella Pirunkorven alueella. Tutkimusmetsien alue on merkitty myös maakuntakaavaan ja sitä pidetään yhtenä askelkivenä ja Helsingin seudun viherkehän merkittävänä osana yhdessä Sipoonkorven sekä Nuuksion kansallispuistojen kanssa.

Seitsemän veljeksien vaellusreitti kulkee Helsingistä, Vantaan, Tuusulan ja Nurmijärven kautta Hyvinkäälle. Reitin solmukohtat ovat hyvin saavutettavissa julkisilla liikennevälineillä sekä kevyen liikenteen väyliä pitkin. Seitsemän veljeksien vaellusreitille

tehtiin vuonna 2019 mobiiliopastus Hyvinkään, Nurmijärven ja Tuusulan alueille. Maa- ja kotitalousnaisten vetämässä hankkeessa tuotettiin yhteistyössä kuntien, kuntalaisten ja yhdistysten kanssa reitille sisältöä tarinoista, alueen maisema- ja kulttuuriarvoista sekä monimuotoisesta luonnosta.

Sarvikallion ulkoilualue on 36 hehtaarin kokoinen virkistysalue Tuusulanjärven länsirannalla. Alueella sijaitsee myös luonnonsuojelualue. Sarvikallio on Tuusulan hienoimpia kalliota, joka vuoden 2019 kallioselvityksessä arvotettiin maakunnallisesti arvokkaaksi. Kalliolaen upeat näkymät Tuusulanjärvelle innoittivat jo vuosisadan alussa taiteilijoita ja houkuttelevat kävijöitä alueelle yhä edelleen. Kallion huipulta on pudotusta järven pintaan lähes 30 metriä.

Sarvikallion alue on Tuusulan kunnan omistuksessa, mutta Uudenmaan virkistysalueyhdistys hoitaa sitä. Vuonna 2019 alueelle rakennettiin opastettuja kävelyreittejä, nuotiopaikka sekä kylkilaituri. Parin kilometrin päässä Sarvikalliosta länteen sijaitsee Kavaankallio, josta löytyy polkuja. Kavaankallio sijaitsee maakunnallisesti arvokkaalla kulttuurimaisema-alueella.

Rusutjärven itärannan harjualueella on uimaranta sekä leirikeskustoimintaa. Rusutjärven maisemat avautuvat järvelle useasta kohtaa hyvin ja alue sai siitä kiitosta myös karttakyseleissä. Järven virkistyskäyttö väheni rehevöitymisen ja sinileväesiintymien vuoksi, mutta 1980-luvulla alkanut järven kunnostustyö on sittemmin puhdistanut vettä ja uimaveden laatu on ollut monina kesinä hyvä. Sinilevää saattaa kuitenkin edelleen esiintyä pitkien hellekausien aikana.

Länsi-Jokelassa sijaitseva Lepokallion ja Temmonmäen alue on näyttävä kalliainen mäki, jolla risteilee virkistyspolkuja ja latuja. Lakialue on Tuusulan korkein kohta ja se kohoo 120 metriin merenpinnan yläpuolelle.

Hirvikallion lakialue on virkistyskäytössä Nuppulinnassa, talvisin radan pohjoispuolisilla peltoaukeilla kulkee latu.

Annivaaran ja Tuomalansuon alueella kulkee paikallisten asukkaiden tallaamia polkuja. Annivaaran laelta on hyvät näkymät ympäristöön. Alueen itäpuolella kulkee maakuntakaavan mukaan ohjeellinen ulkoilureitti Tuomalaan. Tuomalansuon länsipuolen valaistu lenkkipolku ja latu yhdistävät Annivaaran polkuihin.

Purolan Ämmälänmäki on maisemallisesti hieno ja sen kallioselänne on ulkoilu- ja virkistyskäytössä. Alueella sijaitsee ulkoilumaja ja polkuverkosto. Alueen läpi kulkee ekologinen yhteys, joka alkaa Tuusulanjoelta ja jatkuu Tuusulanjärven länsipuolta, kurvaa Järvenpäässä Vanhankylän niemelle ja jatkuu entisen kaatopaikan vierestä Ämmälänmäelle ja siitä pohjoiseen. Vuoden 2019 kallioselvityksessä Ämmälänmäki arvotettiin paikallisesti arvokkaaksi kalliomäeksi. Harminkallio-Matkoissuo on niin ikään läheisten omakotitalojen asukkaiden lähivirkistysmetsää. Alueelle perustettiin luonnonsuojelualue vuonna 2018.

Tuusulan taajamametsissä kulkee monia asukkaiden käyttämiä virkistyspolkuja. Kulkua voidaan ohjata pois kulutusherkiltä ja luontoarvoiltaan merkittäviltä alueilta rakenteellisilla ratkaisulla, esimerkiksi sijoittamalla kaatuneita puita ohjaamaan kulkua. Näin alueet säilyttävät arvonsa myös tulevaisuudessa. Tuusulassa virkistäydytään paljon myös yksityisillä mailla. Jokamiehenoikeuden turvin voidaan sienestää, marjastaa, onkia ja pilkkiä.

Hyrylän urheilukeskus sekä Rykmentinpuiston viheralueet tulevat muodostamaan merkittävän kokonaisuuden puistojen ja ulkoilupalvelujen tarjonnassa Rykmentinpuiston alueiden rakentumisen myötä.

Yleiskaavaan osoitetaan pyöräilyn laatuikävä, joka lähtee Lahelanpellolta Hyrylän keskustaan ja sieltä Rykmentinpuiston läpi kohti Keravan ja/tai Savion asemaa.

Kuva: Tuomo Halmetoja

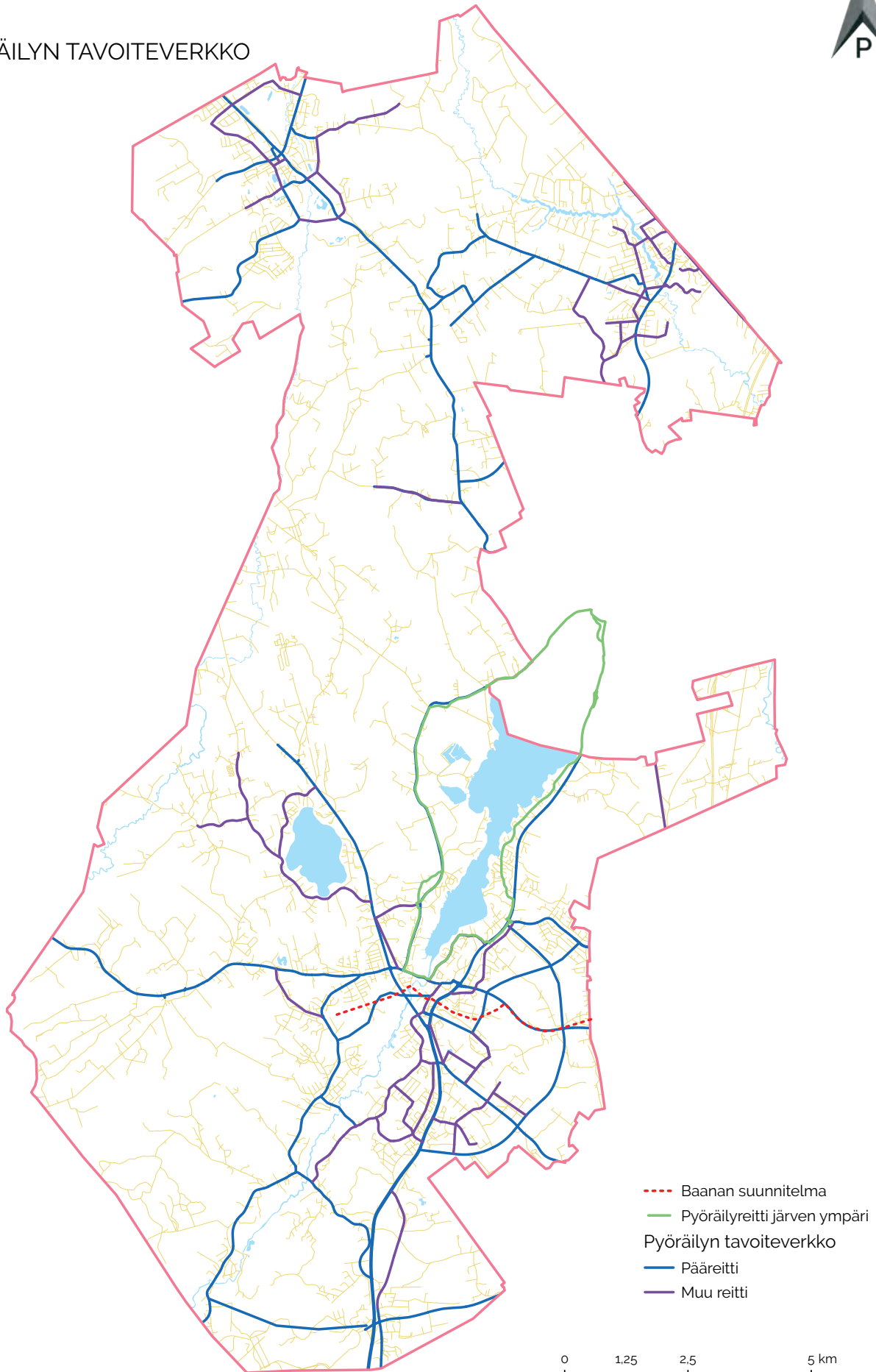
Kevyen liikenteen reitit

Pyörällä tai kävellen liikkumisen lisääminen nostaa kuntoa, vähentää hiilidioksidipäästöjä, melua sekä ruuhkia. Kävelyn ja pyöräilyn valtakunnallisessa toimenpidesuunnitelmassa (LVM, 2012) todetaankin, että olosuhteet pitäisi luoda sellaisiksi, että kävely ja pyöräily koetaan sujuvaksi, mukavaksi, turvalliseksi ja nopeaksi matkantekotavaksi. Silloin ne voisivat, etenkin lyhyillä matkoilla, nousta autoa suositummaksi vaihtoehdoksi. Myös asukaskyselyihin vastanneet toivoivat kunnan kevyen liikenteen reittejä kehitettävän paremmiksi. Tuusulaan on laadittu pyöräilykenteen edistämissuunnitelma vuonna 2018 (Sitowise). Tuusulaan on tulossa yhteinen pyöräilyreittien merkintä.

Kuva: Kari Kohvakka

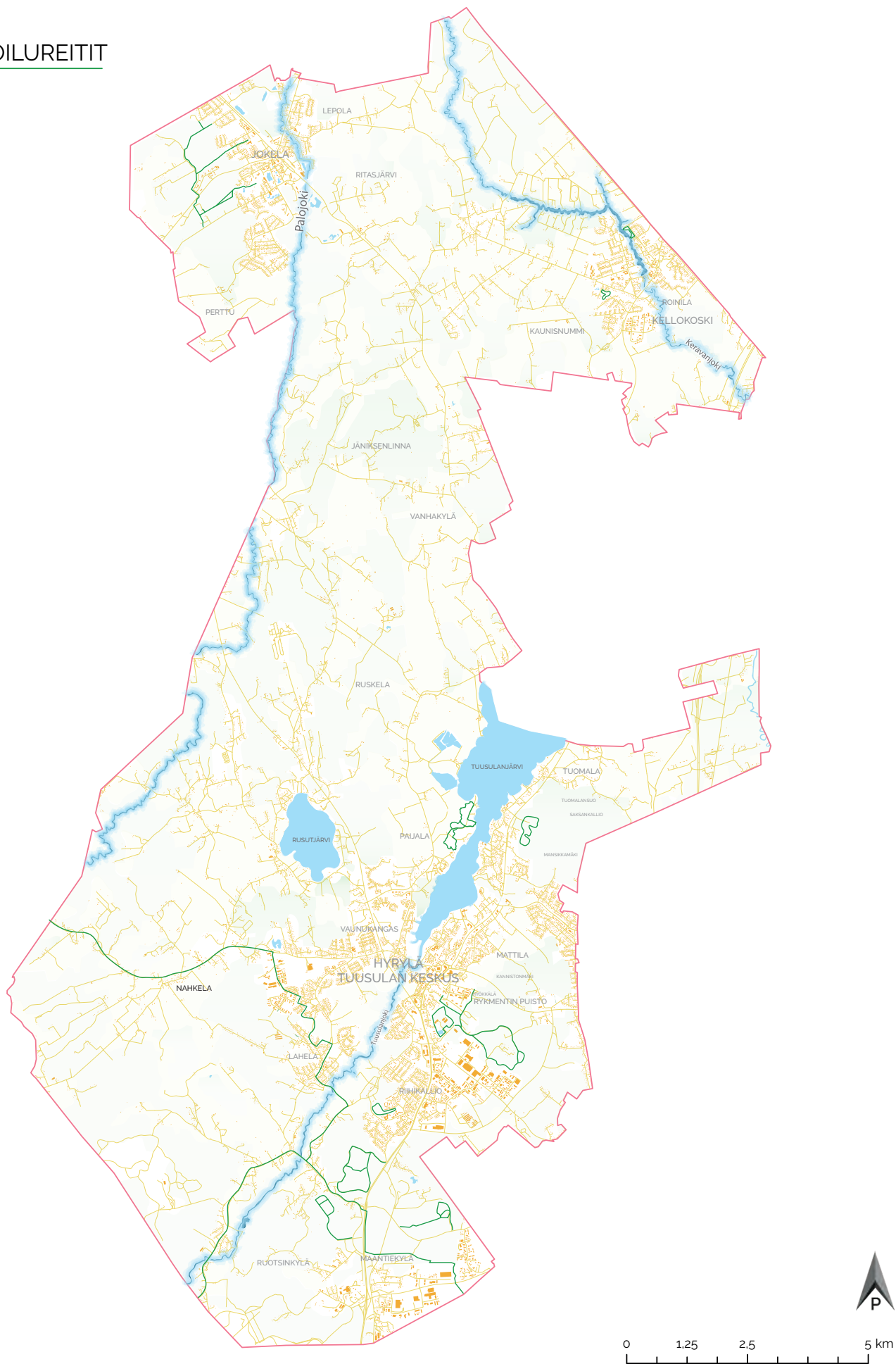

PYÖRÄILYN TAVOITEVERKKO

Lähteet: Tuusulan pyöräilyn edistämissuunnitelma (Sitowise, 2018), Tuusulan kunta ja Digiroad (c)

ULKOILUREITIT

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

Talviurheilu

Alueiden virkistyskäyttö muuttuu talvella. Tuusulanjärvellä kulkevat ladut Tuusulasta Järvenpäähän ja jos kelit suosivat tehdään järvelle retkiluistelurata. Järvellä voi myös pilkkiä. Järven ympärillä olevat kahvilat ja matkailuyrittäjät mainostavat palveluitaan talvella myös järvellä liikkuvien suuntaan. Yrittäjät vuokraavat retkiluistimia, suksia ja potkukelkkoja.

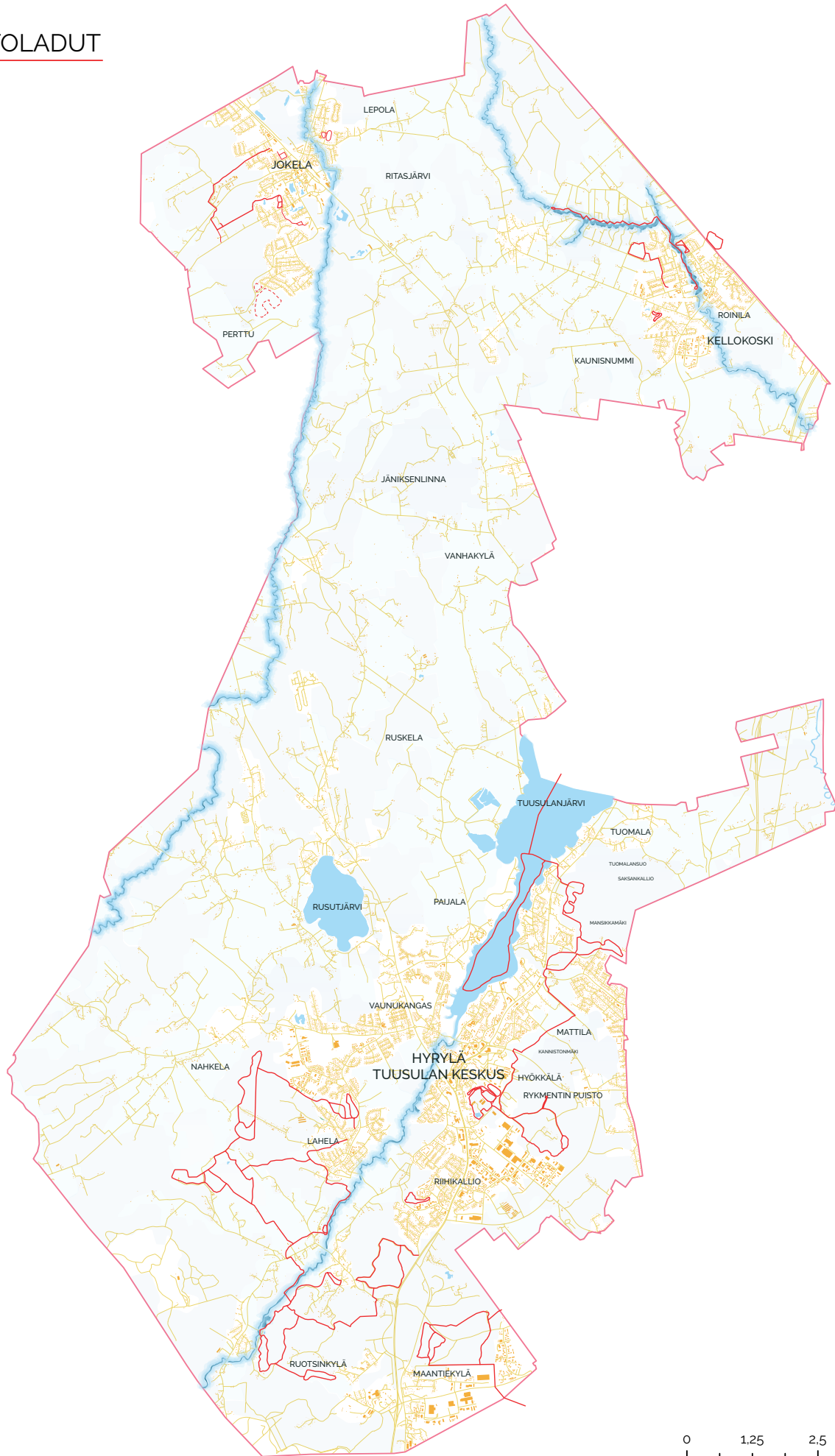
Uusia alueita suunniteltaessa pitäisi huolehtia myös katkeamattomista hiihtoladuista. Tuusulassa on avattu myös **1,5** kilometriä pitkä koiralatu Rykmentipuiston alueelle. Jatkossa voidaan selvittää koiraladun sijoituspaikkoja muihin taajamiin.

Hiihtoladut löytyvät osoitteesta:
tuusula.fi/hiihtoladut

Kuva: Antti Kallio

HIHTOLADUT

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

RATSASTUS

Hevosharrastus on kasvava ilmiö Suomessa. Vaikka Tuusulassa on useita hevostalleja, ilmeni kunnan laatimassa hevostilaselvityksessä, ettei suuri osa vastaajista pitänyt Tuusulaa hevosmyönteisenä kuntana. Jatkossa ratsastusharrastuksen profiilia pyritään nostamaan. Tallit ovat myönteinen imagotekijä kunnalle ja tarjoavat vaihtoehtoja ulkoiluun ja harrastamiseen asukkaille sekä laajemminkin. Jokelaan asemakaavoitetaan parhailaan Jokelan hevostaltoa, jossa yhdistyvät asuminen, hevosharrastaminen ja hevosliiketoiminta sekä muiden kotieläinten pito.

Jokelan keskustan eteläpuolelle on suunnitella hevostaltoa lähelle Jokelan taajamaa ja junarataa. Hevoset myötävaikuttavat siihen, että Tuusulan peltomaisemat säilyvät myös tulevaisuudessa. Ratsastus perustuu suurelta osin jatkossakin ratsastajien ja maanomistajien välisiin sopimuksiin ja yksityisteiden käyttöön.

KOIRAPUISTOT

Tuusulassa on aidatut koirapuistot Riihikalliossa, Hyrylän Tuuliviirinpuistossa, Jokelan Peltokaarella ja Kellokoskella. Tuuskodon rannassa on koirien uimapaikka.

Koirapuiston sijaintia suunniteltaessa tulee asukkaiden tarpeiden lisäksi huomioida alueen mahdolliset luonto- ja kulttuuriarvot sekä sijainti viherverkostossa ja kaupunkirakenteessa. Koirapuistoon pitää päästä kevyen liikenteen väyliä pitkin.

Tiivistyvä yhdyskuntarakenne ja koirien määrän lisääntyminen voivat aiheuttaa konflikteja asukkaiden välille. Yleiseen viihtyvyyteen voidaan panostaa myös sijoittamalla kävelyteiden varsille sekä puistoalueille riittävästi roskakoreja jätöksien keräämiseksi. Lisäksi on hyvä tiedottaa säännöllisesti "Tämä on koirankakkaroskis" -tarroista asukkaille.

Toimivassa koirapuistossa on erilliset puolet pienille ja suurille koirille omalla sisäänkäynnillä. Koira-aitauksessa tulee olla vähintään jäteastia jätöksille, tavalliset roska-astiat, kiinteät penkit, hiekoitushiekkaa, ilmoitustaulu sekä valaistus. (Kennelliitto 2011)

Kuva: Tuomo Halmetoja

Yhdessä tekeminen

Sosiaalisen median käytön lisääntymisen myötä ihmiset ovat omaksuneet uudenlaisia tapoja järjestää erilaisia tempauksia asuinympäristönsä laadun parantamiseksi. Monenlaiset yhteisölliset kampanjat ovat yleistyneet viime vuosien aikana: on vieraslajien poistamista, kukkasipulien istuttamista, risutalkoot, ravintolapäiviä, pihakirppis-päiviä sekä lukuisia muita epävirallisia tapahtumia, joihin osallistumalla asukkaat aktivoituvat muuttamaan lähiympäristöään ja tutustumaan toisiinsa.

Tuusulassa on jo usean vuoden ajan järjestetty siivoustalkoita keväisin. Tilaisuuksia mainostetaan näyttävästi kunnan kotisivuilla ja osallistujakin on saatu melko hyvin mukaan. Myös tulevaisuudessa järjestetään siivoustalkoita.

Tuusulassa myös yksityiset tahot ovat järjestäneet siivoustalkoita sekä heinäntekotalkoita. Kunta avustaa ja osallistuu mahdollisuuksien mukaan talkoiden suunnitteluun ja toteutukseen sekä kannustaa asukkaita toimimaan yhdessä viheralueiden parantamiseksi.

4.4 Maisemat ja kulttuuri

Tuusula kuuluu kymmenestä maisemamaakunnasta eteläisen rantamaan maisemamaakuntaan ja sen sisällä eteläiseen viljelyseutuun, joka on maastonmuodoiltaan vaihtelevaa, yleensä laajalti viljeltyä aluetta. Alueella on runsaasti savikkoja etenkin jokivarsien tuntumassa. Paikoitellen maa kohoaa karummiksi kallio- ja moreenimaiksi. Maisemassa on avoimia peltomaastoja runsaasti. Kumpuilevaa peltomaisemaa rikkovat paikoin saarekemaiset metsäalueet. Myös joet tuovat vaihtelua maisemaan.

Maisemallisesti Tuusulanjärvi kuuluu yhteen Uudenmaan merkittävimmistä kulttuurisista vyöhykkeistä. Keski-Uudenmaan viljelyseutu on eroosion kuluttamaa kallioperän murroslaaksoa, joka jatkuu Tuusulanjärveltä etelään mentäessä Espoonjokilaaksoa pitkin Kirkkonummen Pikkalanlahdelle ja pohjoiseen mentäessä Mäntsälään sekä Uudenmaan rajojen yli. (Uudenmaan liitto 2012)

Jokelan, Nuppulinna, Purolan, Annivaaran sekä Hyrylän alueille tehtiin maisemaselvitys vuonna 2011. Maisemaselvityksessä löytyi useita jyrkkiä rinteitä, arvokkaita kallioalueita sekä maisemallisia solmukohtia, joista on hienot näkymät ympäristöön.

Tuusulan maiseman perusrakenteessa erottuvat selkeästi pohjoisosan laajat selännealueet sekä pitkät laaksolinjat; Tuusulanjärvi-Tuusulanjoki sekä Palojoen ja Keravanjoen muodostamat laaksot. Suuri osa kunnan alueesta on melko tasaista vaihettumisvyöhykettä. Maisemallisesti merkittävät solmukohdat muodostuvat laaksojen ja harjujen sekä kulkureittien risteämiskohtiin, mm. Tuusulanjärven eteläosaan, jossa jokilaakso alkaa ja Koskenmäentie ylittää joen.

Toinen merkittävä solmukohta on Ruotsinkylän kohdalla, jossa jokilaakson ylittää Maisalantie. Jokelassa solmukohta muodostuu Palojoenlaakson pohjoisosan, teiden ja rautatien risteämiskohtaan ja Kellokoskella vastaavasti Keravanjoen ja Vanhan Valtatien muodostamaan solmukohtaan. Länsi-Jokela sijoittuu selänteelle ja sen lakialueelle, Nuppulinna selännealueelle. Annivaara sijoittuu tasaiselle vaihettumisvyöhykkeelle.

Luoteis-Hyrylän selvitysalue muodostuu ranta-alueesta, laaksosta, vaihettumisvyöhykkeestä sekä selännealueesta. Ristikivenmäki muodostaa muusta ympäristöstä kohoavan selänteen lakialueen Luoteis-Hyrylän selvitysalueella. Etelä-Hyrylän selvitysalue sijoittuu osittain maisemallisesti merkittävään pitkään murroslaaksoon ja osittain selänne- ja vaihettumisvyöhykkeelle. Mätäkipenmäki ympäristöineen muodostaa melko laajan selännealueen, joka kohoaa lakialueineen yli 80 metriä merenpinnan yläpuolelle.

Kulttuurimaiseman arvoja

Maisemaan liittyy myös alueen historiallinen kerroksellisuus. Historialliset muistomerkit ja tärkeät maisemat vaikuttavat paikallisten asukkaiden identiteettiin. Maisemalliset kokonaisuudet liittyvät usein historiallisesti merkittäviin rakennuksiin. Maisemallisesti arvokkaita ovat sellaiset alueet, joilla on erityispiirteitä, kuten Tuusulanjärvi, jokivarret sekä peltoaukeat ja kallioalueet.

Tuusulassa on valtakunnallisesti merkittävää rakennettua kulttuuriympäristöä Rantatiellä, Jokelassa sekä Kellokoskella. Tuusulanjärven Rantatien varrelta löytyy muun muassa Pekka Halosen, Juhani Ahon, Eero Järnefeltin, J.H. Erkon ja Jean Sibeliuksen rakennuttamat kansallisesti, rakennustaiteellisesti ja kulttuurihistoriallisesti merkittävät 1900-luvun alun huvilat sekä puolustusvoimien taitelukoulu rakennuksineen. Tuusulanjärven eteläpäässä kulttuurimaisemaan kuuluvat 1700-luvulla rakennettu puukirkko sekä kirkon viereisessä Tuusulan kylässä pappila sekä koulu-, asuin- ja kaupparakennuksia. (Uudenmaan liitto 2012)

Kellokoskelle vuonna 1795 perustetun Marieforsin ruukin teollisuusrakennukset ovat pääasiassa 1800-luvun lopulta ja 1900-luvun alkupuolelta. Ruukinkartanon maille perustettu Kellokosken sairaala on Suomen toiseksi vanhin piirimielisairaala, jonka puistomaisessa ympäristössä on sairaala- ja asuinrakennuksia eri vuosikymmeniltä. Kellokosken poikki kulkevan padon yhteyteen rakennettiin voimalaitos vuosina 1932–1933.

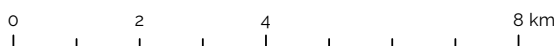
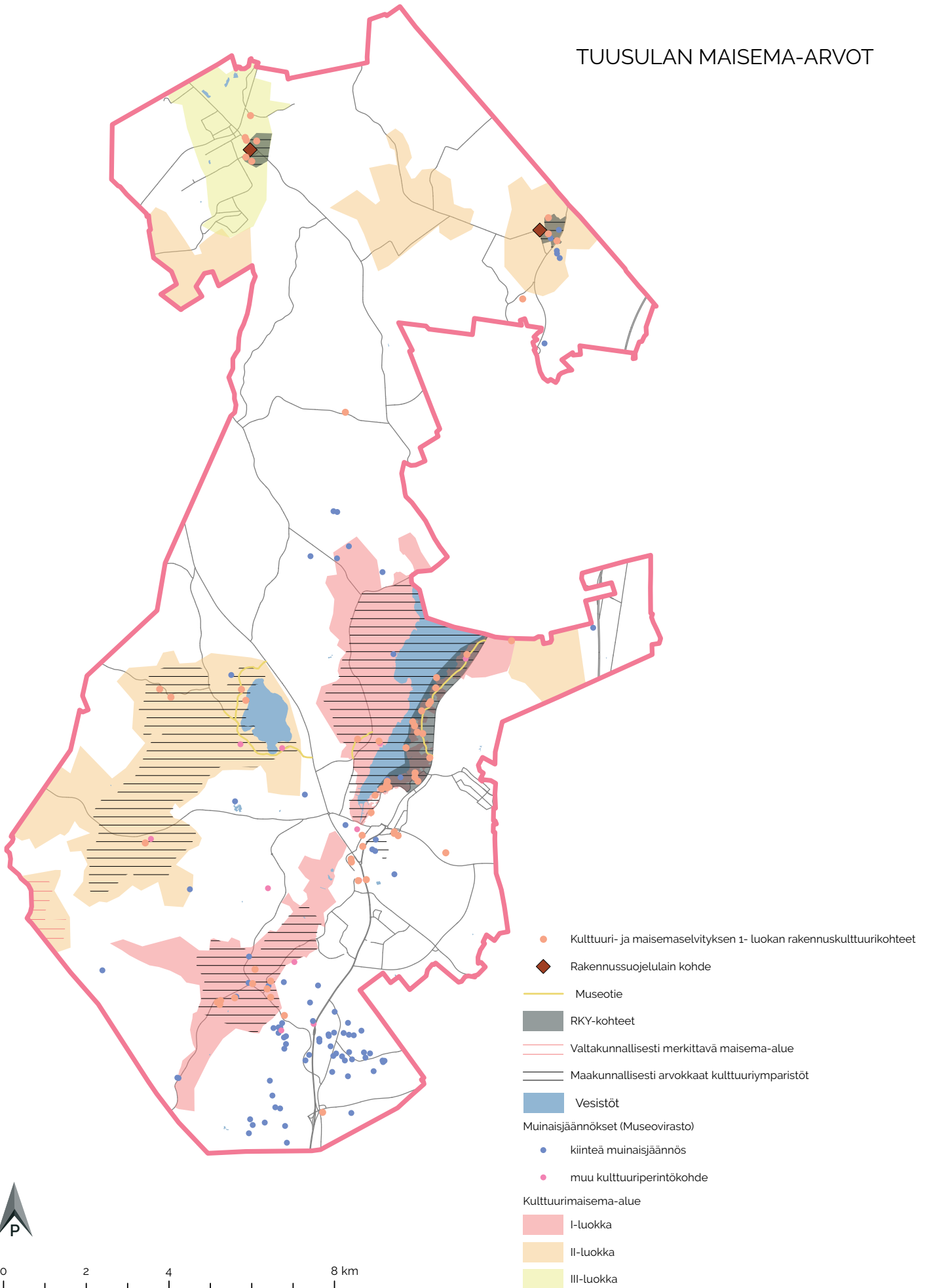
Jokelan teollisuusyhdyskunta alkoi rakentua radan varteen vuonna 1874 perustetun tiilitehtaan myötä. Alueella oli runsaasti savi- maata tiilitehtaan tarpeisiin ja rautatie tarjosi hyvät kuljetusyhteydet Helsinkiin. Jokelassa tuotettiin myös kattohuopaa, tulitikkuja, laattikoita sekä vanua. Arvokasta kulttuuriympäristöä ovat myös Jokelan kartano, maatilan rakennukset sekä työväen asuinrakennukset.

Maakunnallisesti arvokkaita kulttuuriympäristöjä löytyy laajalta alueelta Rusutjärven ja Nahkelan väliltä, Ruotsinkylästä, Tuusulanjokivarrelta sekä Hyrylän kasarmialueelta. Tuusulanjärven länsirannan laaja ja avara viljelymaisema Paijalan ja Ruskelan kylien ympärillä liittyy maisemallisesti järven itärannan arvokkaaseen kulttuurimaisemakokonaisuuteen. Jo keskiajalla tunnettu Paijalan kylä on säilyttänyt osittain rakenteensa. Ruskelan kylä on asutettu 1500-luvulla. (Uudenmaan liitto 2012)

Klaavolan tila ja Hyrylän kasarmialue kuuluvat maakunnallisesti arvokkaaseen kulttuuriympäristöön. Kasarmialue on yksi Suomen vanhimpia varuskuntia, joka alkoi rakentua jo 1800-luvun lopulla. Kasarmialueen pohjoispuolella sijaitseva Hyökkälän kylä on tunnettu jo 1500-luvulta lähtien ja sen ympäristöstä löytyy kolme 1800-luvulla rakennettua pihapiiriä. Kulttuurisesti merkittävä maisemakokonaisuus on myös Rusutjärven, Siippoon ja Nahkelan kyliä ympäröivä laaja yhtenäinen viljelyalue. Nämä kylät olivat tunnettuja jo 1500-luvulta lähtien.

Tuusulanjokilaakson kulttuurimaisema on muotoutunut jo 1560-luvulla tunnetun Ruotsinkylän ympärille. Alueella oli aikoinaan 16 tilaa, joiden vanhin rakennuskanta on 1700-luvulta, suurin osa 1800- ja 1900-luvulta. Kylästä löytyy myös 1600-luvulta peräisin oleva Johannisbergin kartano sekä Ruotsinkylään 1917 perustettu metsätieteellinen koelaitos, joka on nykyisin osa Luonnonvarakeskuksen (LUKE) tutkimusorganisaatiota. (Uudenmaan liitto 2012)

TUUSULAN MAISEMA-ARVOT

lähteet: Tuusula (Kulttuurimaisema ja rakennuskanta selvitys, Yleiskaava) , Museovirasto, Uudenmaan liitto

Paikallisesti arvokkaat kulttuurikohteet ja maisema-alueet

Vuonna 2014 valmistui Tuusulan kulttuuri-maisema ja rakennuskantaselvitys. Inventoinnin tavoitteena oli kuvailla ja arvottaa ympäristöt ja yksittäiset kohteet, joilla on tai on ollut merkitystä Suomen ja Tuusulan historiassa, maisemassa tai rakennuskulttuurissa. Useimpiin merkittäviin kohteisiin sisältyy kaksisuuntainen arvo. Toisaalta ne ovat osa Tuusulan omaa historiaa, toisaalta jonkin laajemman historiallisen ilmiön paikallinen ilmenemismuoto. Kohteiden arvon määrittelyssä eniten on painotettu ympäristön rakenteita sekä historiallisia tekijöitä. Mukaan on koottu myös selostukset niistä historiallisista prosesseista, joiden tulos nykytilanne on.

Kulttuurihistoriallisesti arvokkaan alueen suunnittelussa tulee huomioida kulttuurihistorialliset arvot sekä uudisrakentamisen soveltuvuus vanhaan rakennuskantaan. Historiallisia ympäristöjä ja vanhojen rakennuksien pihapiirejä hoidetaan perinteisiä arvoja korostaen. Peltojen ja niittyjen maisemoinnista ja avoimista näkymistä huolehtiminen takaa kulttuurihistoriallisen vivahteen säilymisen Tuusulassa.

Kulttuurihistoria

Kulttuurihistoria on keskeinen osa Tuusulaa ja sillä on tärkeä osa alueen identiteetin muodostumisessa. Tuusulan tunnetut historialliset paikat ovat sekä kansainvälisten matkailijoiden että päiväretkelijöiden suosimia kohteita. Monet Rantatien nähtävyydet ovat suosittuja ajanvietepaikkoja paikallisille asukkaille. Rantatie toimii myös lukuisien kulttuuritapahtumien näyttämönä. Vuosittain elokuussa Rantatiellä järjestetään Taiteiden yö -tapahtuma. Lisäksi museoissa ja kahviloissa on aktiivista kulttuuritoimintaa ja pienimuotoisempia tapahtumia ympäri vuoden.

Kuva: Tuomo Halmetoja

4.5 Luonto

JÄRVET

Tuusulanjärvi on 6 km² kokoinen järvi, joka ulottuu Järvenpäästä Tuusulaan. Järven keskisyvyys on 3,2 m ja syvin kohta ulottuu 9,8 metriin. Tuusulanjärvi sijaitsee Vantaanjoen vesistöalueella ja laskee Tuusulanjokea pitkin Vantaanjokeen. Suurimmat järveen laskevat purot ovat Sarsalanoja, Mäyränoja ja Vuohikkaanoja.

Tuusulanjärvi on valtakunnallisesti arvokas lintuvesi ja osa Natura 2000 -verkostoa. Järvi valittiin vuoden 2011 yleisöäänestyksessä Uudenmaan maakuntajärveksi.

Tuusulanjärven valuma-alueen maaperästä 65 % on savikkoa ja siksi vesi on sameaa. Maanmuokkaus maa- ja metsätalousalueilla sekä rakentamisessa lisää saviaineksen huuhtoutumista valuma-alueelta. Lisäksi järveen tulee humuspitoisia vesiä Tuomansuolta ja Ruskelan suoalueilta. Tuusulanjärven valuma-alueesta kaksi kolmasosaa kuuluu Tuusulaan.

1970-luvulla järven vesi oli pahasti rehevöitynyt. Tilanne parani 1970-luvun lopulla, kun alueen jätevesiä alettiin ohjaamaan järven sijasta meriviemäriin. Alueen maatilat sekä kiinteistöjen jätevedet kuormittavat edelleen vesistöä runsaasti. Yhteistyö alueen viljelijöiden kanssa on tärkeää pelloilta tulevan kuormituksen vähentämiseksi. Suurimmat haasteet liittyvätkin ravinnekuormituksen vähentämiseen esimerkiksi kosteikkoja rakentamalla ja viemäröntialueita laajentamalla.

Vuonna 1999 käynnistyi Pro Tuusulanjärvi -kansalaisliikkeen ansiosta kuntayhtymän koordinoima Tuusulanjärven kunnostamisprojekti valtion ja kuntien yhteistyöhankkeena. Järvellä on tehokalastettu särkikaloja ja asennettu hapetuslaitteita alusveden happitilanteen parantamiseksi. Vuonna 2009 valmistui valtion ja kuntien rahoituksella yli 20 hehtaarin laajuinen Rantamo-Seittelin kosteikkoalue suurimman tulopuron, Sarsalanojan varteen. Vuonna 2011 valmistuivat Koskelan ja Tikkapiilon kosteikkoalueet.

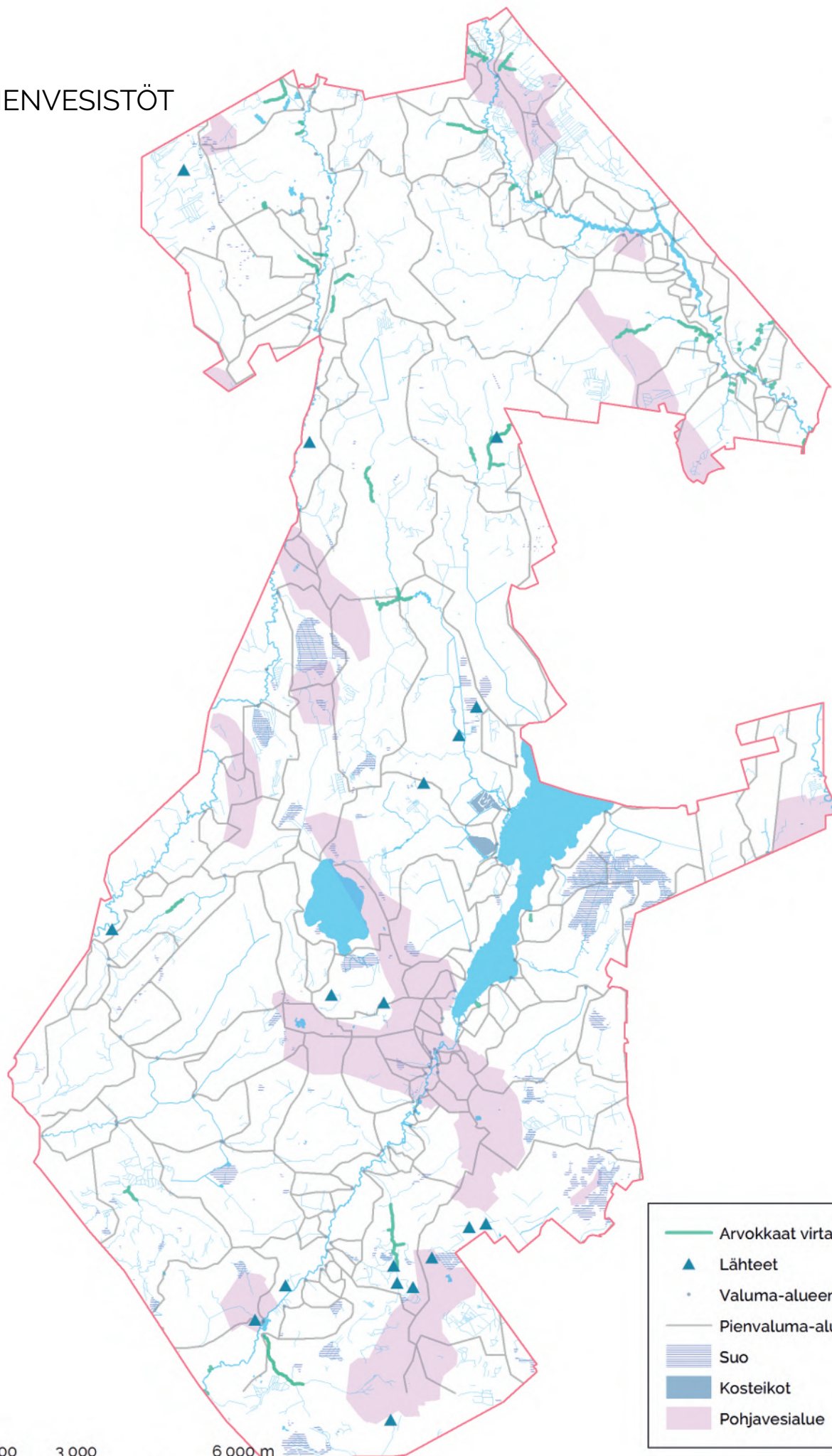
Tehokkaiden kunnostustoimien ansiosta järven tila parani selvästi jo 2000-luvun alkuvuosina. Sinileväkukinnat ovat vähentyneet ja pohjasedimentin tila on paranemassa. Tekemistä riittää vielä tulevillekin vuosille, sillä ekologiselta tilaltaan Tuusulanjärvi on tyydyttävä. Tavoitteena on, että järven ekologinen tila olisi hyvä vuoteen 2021 mennessä. (Tuusulanjärven kunnostushanke)

Rusutjärvi on 133 hehtaarin kokoinen järvi, jonka keskisyvyys on 2,5 metriä. Vantaanjoen vesistöalueeseen kuuluva Rusutjärvi laskee Vuohikkaanojaa pitkin Tuusulanjärveen. Rusutjärveen laskee kolme puroa: Rusutjärvenoja, Kirjokallionoja ja Kolistimenoja. Järveen suodattuu vettä myös itärannan harjualueen pohjavesistä.

1980-luvulla alkaneilla kunnostustöillä on parannettu rehevöityneen Rusutjärven tilaa. Järveä on hoidettu monien eri menetelmien avulla. Veden happipitoisuutta parantava ilmastus aloitettiin vuonna 1987. Virkistyskäyttöä on parannettu vesikasveja niittämällä ja rantoja ruoppaamalla. Järveen on istutettu petokaloja ja särkikalakantaa on harvennettu hoitokalastuksella. Järveen laskeviin puroihin rakennettiin 2000-luvulla Kirjokallionojan kosteikko sekä Rusutjärvenojan pengerrakennelma. (Huuhko & Hanski 2012).

Vuodesta 1992 alkaen Päijänne-tunnelista on pumpattu lisävetä Rusutjärveen. Sen avulla järven vesi vaihtuu kaksi kertaa vuodessa luontaisen yhden kerran sijasta ja järven ravinnepitoisuus laimenee. Maataloudessakin on tehty runsaasti toimia, jotka ajan myötä näkyvät kuormituksen vähenemisenä. (Huuhko & Hanski 2012).

PIENVESISTÖT

JOET

Tuusulan joet ja niiden rannat toimivat ekologisina yhteyksinä, mutta niillä on myös virkistysellisiä sekä maisemallisia arvoja.

Tuusulanjärvestä lähtevä Tuusulanjoki virtaa murroslaaksoa pitkin koillisesta lounaaseen ja laskee 15 kilometrin jälkeen Vantaanjokeen. Tuusulanjärven kunto vaikuttaa vedenlaatuun. Vuonna 2012 laaditun ELY:n selvityksen mukaan pintavesien ekologinen tila oli tyydyttävä. Joen yläjuoksun jokivarsilla on pieniä saaria ja lampia, jotka ovat muodostuneet vuosina 2006–2009 tehtyjen kunnostustöiden myötä. (Vuorinen & Nyqvist 2012).

Tuusulanjärveltä on satunnaisesti saatu saaliiksi meritaimenia, jotka ovat nousseet järveen Tuusulanjokea pitkin. Erittäin uhanalaisen taimenen lisääntymispaikkoja on joen alajuoksulla. Vuonna 2019 Tuusulan kunta kunnosti Jokipuiston alueella virtapaikkoja taimenien lisääntymisalueiksi. 1900-luvulla virtavesiä suoristettiin, levennettiin ja tulvarannat poistettiin. Kunnostuksen tarkoituksena on palauttaa joen elinympäristöt ja lisätä uoman luonnonmukaisuutta. Jokipuiston kunnostettuja kutupaikkoja hoidetaan vuosittain.

Kunnostuksilla tarkoitetaan elinympäristöjen palauttamista ja luonnonmukaisuutta lisääviä toimia, sillä 1900-luvulla virtavesiä suoristettiin, levennettiin ja tulvarannat poistettiin.

Voimakkaasti mutkittileva Palojoki virtaa Jokelan taajaman läpi. Se saa alkunsa ensimmäisen Salpausselän harjuilla muodostuvista puroista Hyvinkään Mustamännistön ja Tehthaansuon alueilta. 45 kilometrin pituinen joki laskee hiesu- ja saviperäisessä, tehokkaasti viljellyssä laaksossa Vantaanjokeen. (Vuorinen & Nyqvist 2012)

Keravanjoki ja Haarajoki kuuluvat myös Vantaanjoen valuma-alueeseen. Keravanjoki on 65 kilometriä ja se on Vantaanjoen pisin sivuhaara. Joki alkaa Hyvinkään Ridasjärveltä ja yhtyy Vantaanjokeen Helsingin ja Vantaan rajalla. Haarajoki on pienempi sivuhaara, joka laskee Keravanjokeen Kellokoskella. (Mäkilä 2007).

Savisesta ja hiesuisesta maaperästä johtuen jokivesi on sameaa erityisesti tulva-aikoina. Taajamilla, maataloudella ja teollisuudella on ollut oma vaikutuksensa jokien vedenlaatuun. Keravanjoen käyttökelpoisuusluokka on välttävä, mutta veden laatua on saatu parannettua vesiensuojelutoimenpiteillä, mikä on lisännyt sen virkistyskäyttöarvoa. Joen varrella on maataloustoimintaa, loma-asutusta sekä Tuusulan pohjoisosassa koskematonta ja suojeltua jokivartta.

Vuonna 2018 Kellokosken voimalaitospadon yhteyteen rakennettiin kalaportaat, jota pitkin vaelluskalat pääsevät nousemaan ylävirtaan kutemaan. Kalaporras on kalojen kulkuyälänä toimiva kalatie padotuissa joissa. Kalaporras koostuu peräkkäisistä, pienehköistä vesialtaista ja altaiden välissä olevista pienistä putouksista. Kalaportaassa jatkuvasi virtaavassa vedessä kalat pystyvät uimaan korkeankin padon yläpuoliseen veteen, kun suuri putouskorkeus on jaettu moneen pieneen putoukseen.

Kuva: Tuomo Halmetoja

Tuusulanjoen ja Palojoen kunnostustyöt

Tuusulanjoen ja Palojoen valuma-alueet ovat osa Vantaanjoen vesistöä, jonka veden laatu on heikentynyt ravinne- ja kiintoainekuormituksen takia. Ekologiselta luokituksestaan Tuusulanjoen ja Palojoen vesistöjen tila on tyydyttävä.

Vuosina 2006–2009 Tuusulanjokea perattiin, rakennettiin koskimaisia pohjakynnyksiä ja vahvistettiin sortuvia reunuksia. Samalla rakennettiin reittejä jokivarteen ja jokipuistoon. Tuusulanjoen ja Palojoen alueille laadittiin vuonna 2012 suojavyöhykkeiden ja kosteikkojen yleissuunnitelma. Työssä päivitettiin aikaisemmat suojavyöhykesuositukset ja etsittiin uusia kohteita. Samalla kartoitettiin sopivia paikkoja kosteikoille. Vesistöjen varsien pelloilta löydettiin suojavyöhyketarpeita yhteensä lähes 46 kilometrin matkalta. Suurin osa suojavyöhyketarpeesta sijoittui Palojoen varteen. Suunnitelmaan sisältyi yhteensä 40 kosteikkopaikkaa, joista 18 sijaitsee Palojoen valuma-alueella, yhdeksän Tuusulanjokilaaksoissa ja 13 Tuusulanjärven valuma-alueella (Vuorinen & Nyqvist 2012).

Vuodesta 2016 on Keski-Uudenmaan alueella toiminut VILKKU-hanke (Viljelijälähtöiset vesiensuojelutoimenpiteet Keski-Uudellamaalla). Hanke välittää tietoa viljelijöille maan kasvukuntoa ja vesitaloutta parantavista toimenpiteistä. Samalla kun vähennetään peltoviljelyn vesistökuormitusta, parannetaan myös tilojen taloudellista tulosta. VILKKU-hanke on maatalouden ja vesiensuojelutoimijoiden yhteistyöhanke, jota koordinoi Keski-Uudenmaan ympäristökeskus. Hankkeen päärahoittaja on Manner-Suomen maaseudun kehittämissuunnitelma. Vuonna 2020 päämääränä on kunnostaa Piiliojan, Mäyräojan ja Sarsalanojan valuma-alueita. Tarkoituksena on vähentää kiintoaineksen kulkeutumista Tuusulanjärveen ja ehkäistä tulvimista purojen valuma-alueilla.

Arvokkaat Luontokohteet

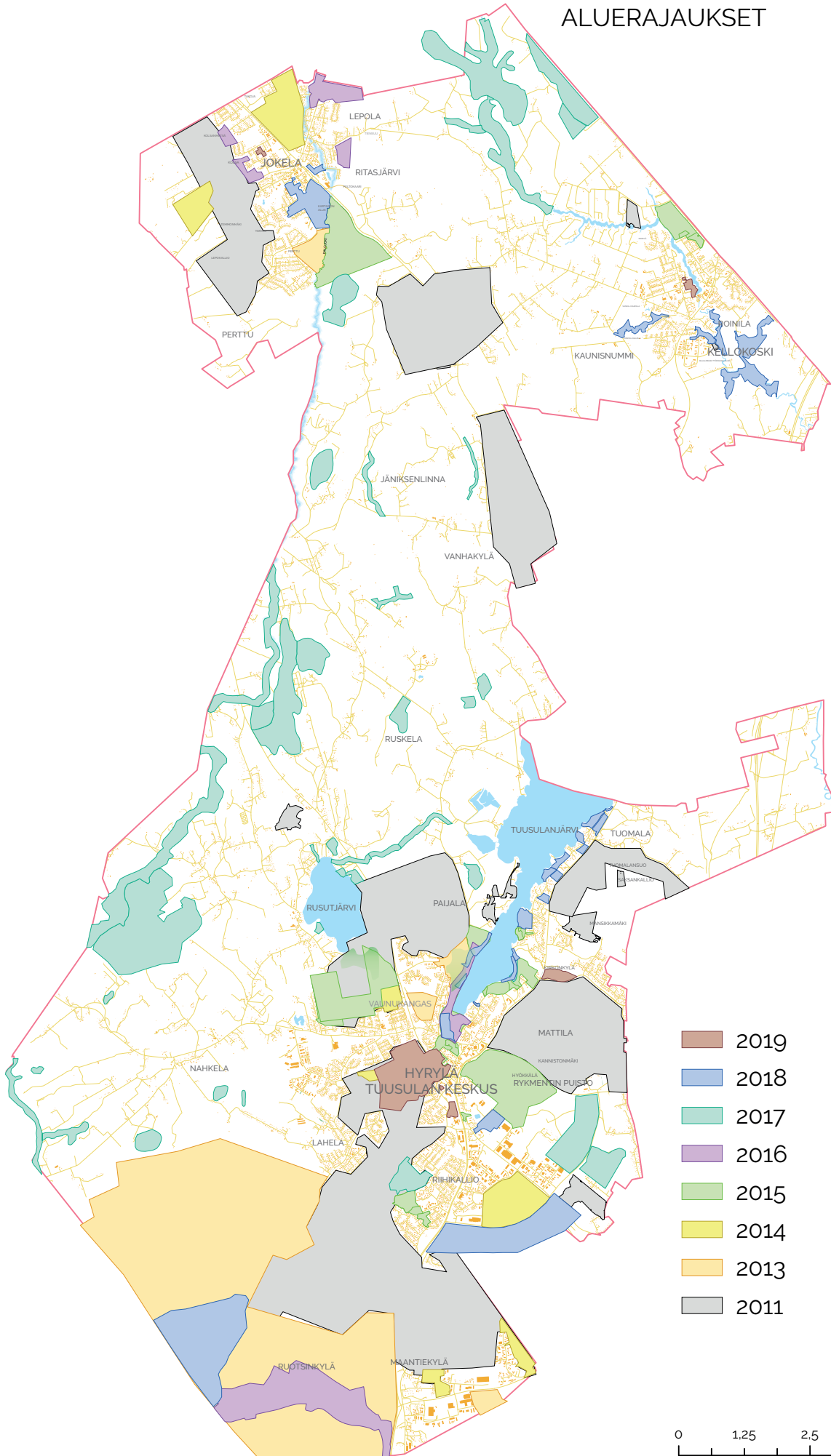
Luontoselvitykset

Maankäyttöä suunniteltaessa selvitetään, sijaitseeko suunnittelualueella arvokkaita luontokohteita. Luonto muuttuu, joten kartoitukset tulee tarvittaessa uusiksi. Mitään yhtä kaiken kattavaa vanhenemisaikaa on vaikea asettaa. Luontotyyppitasolla selvitys voi pysyä ajantasaisena kymmenen vuotta, mutta lajistonselvitykset vanhenevat nopeammin. Esimerkiksi linnuston osalta kartoitukset olisi hyvä uusiksi viimeistään viiden vuoden välein ja liito-oravalla kolmen vuoden välein. Luontoselvitysten tuottama tieto on arvokasta ja se välitetään eteenpäin muiden viranomaisien käyttöön. Viimeisen kymmenen vuoden aikana on Tuusulassa tehty luontoselvityksiä luontotyypeistä, kasveista, linnuista, liito-oravista, lepakoista, viitasammakoista, sudenkorennoista, sienistä etenkin käävistä, lahokaviosammalista, sukeltajakovakuoriaisista, kalastosta, simpukoista, haitallisista vieraslajeista ja kallioista. Lisäksi on selvitetty löydettyjen arvokkaiden luontokohteiden ekologiset yhteydet ja kytkeytyneisyys eli miten arvokkaat luontokohteet sijoittuvat ekologisessa verkostossa ja kuinka tärkeitä alueet ovat verkoston kannalta.

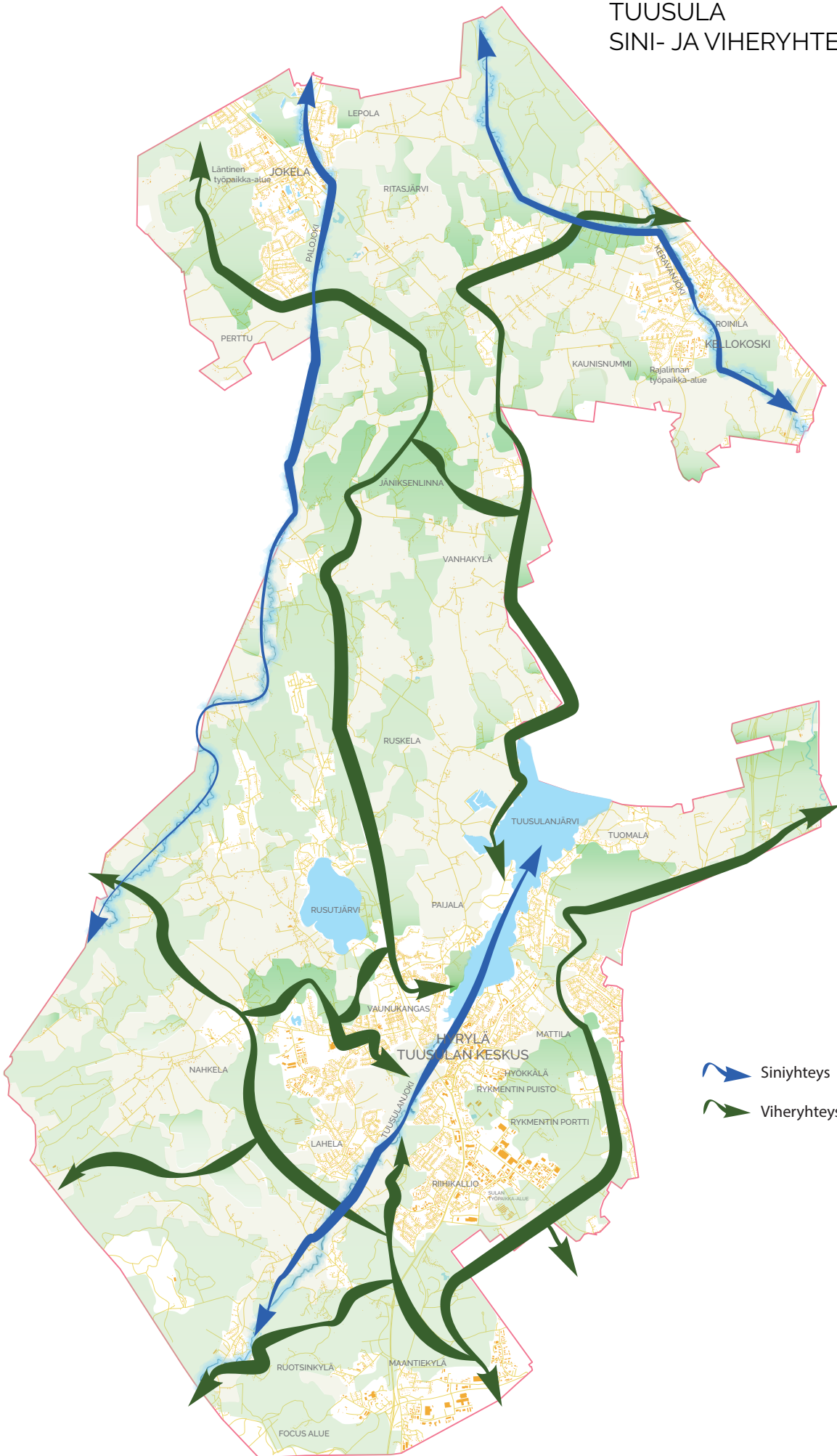
Kun arvokkaita luontokohteita löydetään, ne arvotetaan paikallisesti, maakunnallisesti, kansallisesti ja kansainvälisesti arvokkaiksi kohteiksi. Maankäyttöä suunniteltaessa arvokkaat luontokohteet pyritään säilyttämään. Arvokkaiden luontokohteiden kaavamerkinnot perustuvat luontoselvityksiin.

Kansainvälisesti arvokkaita kohteita ovat esimerkiksi Natura-alueet, koska Natura 2000 -alueiden verkostolla suojellaan koko Euroopan unionin alueella arvokkaiksi luokiteltuja luontotyyppisiä ja lajeja. Kansallisia kohteita ovat esimerkiksi valtakunnallisissa suojeluohjelmissa arvokkaiksi arvioidut kohteet tai kohteet, joilla on luonnonsuojelulain suojelemia luontotyyppisiä eli koko Suomen alueella tärkeitä arvotettuja luontotyyppisiä. Tällaisia kohteita Tuusulassa ovat esimerkiksi pähkinäpensaslehdot, lehmusmetsiköt ja tervaleppäkorvet. Kansainvälisesti, kansallisesti ja maakunnallisesti arvokkaita luontokohteita pyritään suojelemaan perustamalla ne luonnonsuojelualueiksi luonnonsuojelulain nojalla.

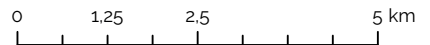
TUUSULAN LUONTOSELVITYSTEN ALUERAJAUKSET

TUUSULA SINI- JA VIHERYHTEYDET

 Siniyhteys
 Viheryhteys

road, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

Kuva: Tuomo Halmetoja

Arvokkaiden luontokohteiden huomioiminen kaavoituksessa

Paikallisesti arvokkaita luontokohteita turvataan kaavamääräyksiin. Tuusulassa paikallisesti arvokkaaksi arvoitettuja luontokohteita ovat esimerkiksi:

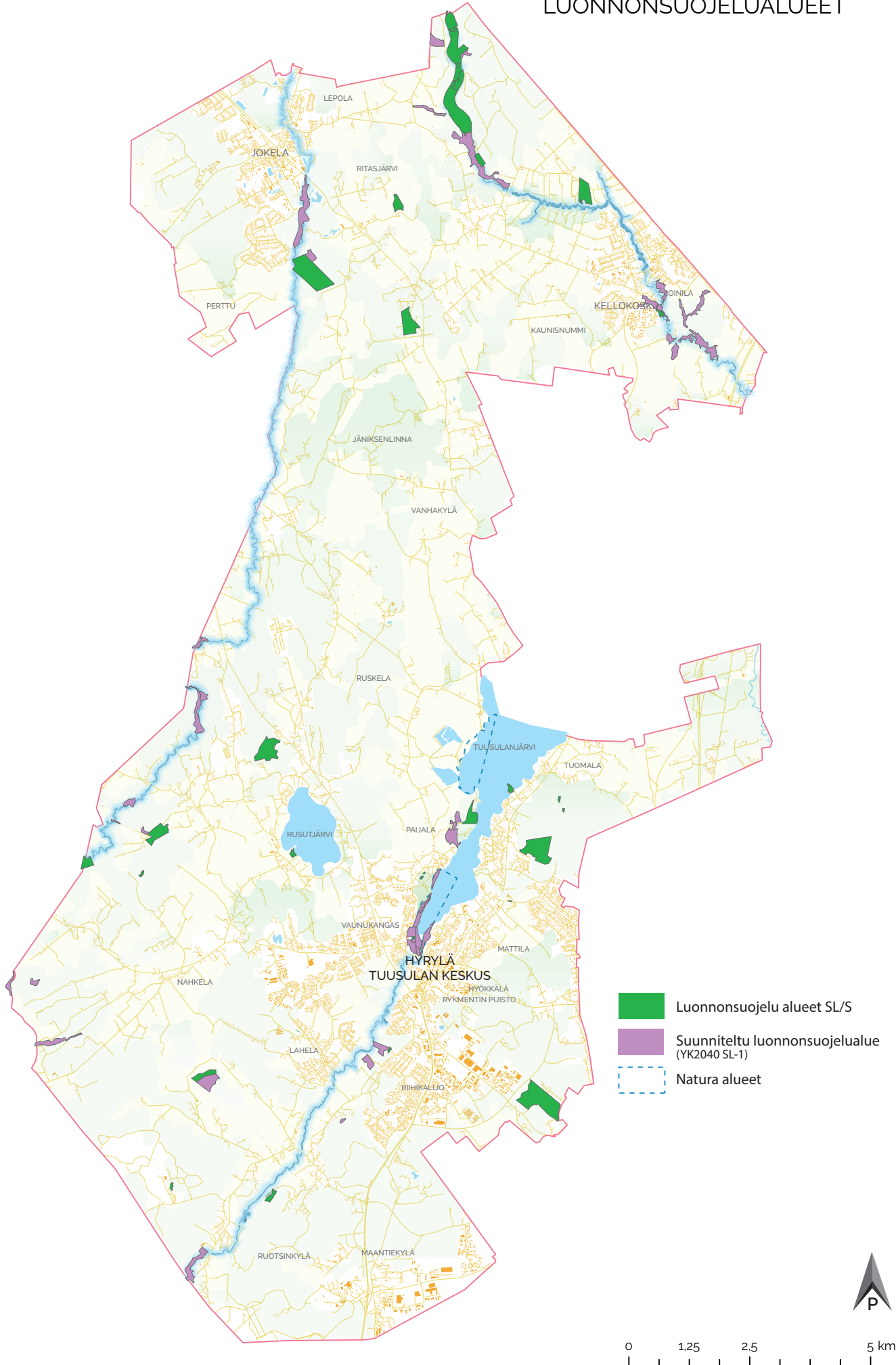
- metsälain 10 §:n mukaiset erityisen tärkeät elinympäristöt
- vesilain mukaiset kohteet (2 luku 11 §)
- luonnonsuojelulain 49 §:n suojaamat EU:n luontodirektiivin liitteeseen IV (a) kuuluvien eläinlajien lisääntymis- ja levähdyspaikat
- uhanalaiset luontotyypit (Luontotyypien uhanalaisuus 2018)
- arvokkaat suot

Paikallisesti arvokkaita luontokohteita osoitetaan kaavakarttaan sl-merkinnällä. Luonnon monimuotoisuuden kannalta merkittäviä alueita on lisäksi osoitettu kaavoihin luo-merkinnällä. Näitä alueita ei ole tarkoitus perustaa luonnonsuojelualueiksi luonnonsuojelulain nojalla, vaan niiden luontoarvot turvataan kaavamääräyksillä.

Arvokkaiden luontokohteiden ympärille tulee jättää riittävät suojavyöhykkeet, sillä tiheäk kasvuiset metsänreunat suojaavat metsän ydinosa, lähteitä, noroja sekä muita arvokkaita luontokohteita. Luonnon monimuotoisuuden säilymistä varten kohteen vähimmäispinta-alan pitäisi olla luontotyyppistä riippuen noin 2–5 hehtaaria ja arvokkaiden luontokohteiden pitäisi olla toisiinsa kytkeytyneitä. Ekologisten yhteyksien säilyttämisen tavoitteena on kytkeä pirstoutuvassa ympäristössä jäljelle jäävät luonnontilaiset kohteet yhteen, mikä on alueiden lajiston säilymiselle tärkeää. Toimivat ekologiset verkostot myös estävät eläinten kulkeutumista taajamiin. Yleiskaavassa ekologiset yhteydet kulkevat arvokkaiden luontokohteiden, olemassa olevien luonnonsuojelualueiden sekä maa- ja metsätalouskäytössä olevien vyöhykkeiden kautta. Ekologiset yhteydet voivat olla pitkiä, keskeytyksettömiä kasvillisuusvöitä, kuten pensasaitoja, metsäkaistaleita ja jokipenkkojen kasvillisuutta.

Tuusulassa on 19 luonnonsuojelulain nojalla perustettua luonnonsuojelualuetta sekä seitsemän luonnonsuojelulain 29 §:n suojelemaa luontotyyppiä. Luonnonsuojelualueita on kunnan, valtion ja yksityisten mailla. Luonnonsuojelulain 29 §:n suojelemat luontotyypit osoitetaan kaavakartoille S-merkinnällä ja luonnonsuojelulain (24 §) nojalla perustetut luonnonsuojelualueet SL-merkinnällä.

TUUSULA LUONNONSUOJELUALUEET

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

Natura-alueet

Euroopan unioni pyrkii pysäyttämään luonnon monimuotoisuuden kadon alueellaan. Yksi tärkeimmistä keinoista päästä tavoitteeseen on Natura 2000 -verkosto. Verkosto turvaa EU:n luontodirektiivissä määriteltyjen luontotyyppien ja lajien elinympäristöjä. Tällaisia luontotyyppisiä on Euroopassa noin 200 ja lajeja noin 700. Lisäksi verkostoon kuuluu lintudirektiivin mukaisia erityisiä suojelualueita. Tuusulan alueella sijaitsee kolme Natura-kohdetta: Keravanjokikanjonin lehto (FI0100045), Tuusulanjärven lintuvesi (FI0100046) sekä Tuusulan ja Vantaan rajalla virtaava Vantaanjoki (FI0100104), ovat Natura 2000 -ohjelmaa kuuluvia suojelualueita. Natura-aluestatuksensa lisäksi Tuusulanjärvi kuuluu myös valtakunnallisesti arvokkaiisiin lintualueisiin (FINIBA-alue).

Keravanjokikanjonin lehto (37,7) ha

Keravanjokikanjonin lehto on Kellokosken pohjoisosassa sijaitseva 2,5 kilometriä pitkä ja 54 hehtaarin laajuinen Natura-alue. Alue liitettiin Natura-verkostoon, koska siellä esiintyy useita luontodirektiivin luontotyyppisiä sekä lintudirektiivin lajeja. Alueen liittämisperusteet Natura-verkostoon olivat luontodirektiivin luontotyyppit vuorten alapuoliset tasankojoet (7 %), kostea suurruohokasvillisuus (8 %) ja boreaaliset lehdot (50 %) sekä alueella tavatut lintudirektiivin lajit harmaapäätikka, helmipöllö, metso, palokärki ja pikkusieppo. Alue on arvokas ennen kaikkea joen sekä rantaniittyjen ja -metsien muodostamana toiminnallisena kokonaisuutena. Metsässä on monin paikoin vanhan metsän piirteitä: lahoa lehtipuuta on melko runsaasti. Alueella viihtyy myös harvinainen raidankeuhkojäkäle. Linnusto on runsas ja lajistossa on varttuneiden metsien lajeja kuten pöllöjä ja tikkoja sekä harvinaiset pikkusieppo ja idänuunilintu. Kohteella elää myös liito-orava.

Tuusulanjärven lintuvesi (12,4 ha)

Tuusulanjärven etelä- ja keskiosa on valtakunnallisesti arvokasta lintualueita. Alue liitettiin Natura-verkostoon, koska siellä esiintyy useita lintudirektiivin lajeja sekä kaksi luontodirektiivin luontotyyppiä. Alueen liittämisperusteet Natura-verkostoon olivat lintudirektiivin lajit kaakkuri, kalatiira, kapustarinta, kuikka, laulujoutsen, liro, luhtahuitti,

mustakurkku-uikku, ruskosuohaukka, suokukko, uivelo, lapasorsa, kaksi uhanalaista lajia sekä luontodirektiivin luontotyyppit kostea suurruohokasvillisuus (8 %) sekä vaihtumissuot ja rantasuot (18 %).

Vantaanjoki

Vantaanjoen Natura 2000-alueeseen kuuluu 59 kilometrin pituinen osa Vantaanjoen pääuomaa Helsingin Vanhankaupunginlahdelta Nurmijärven Nukarinkoskelle saakka. Alueen valintaperusteena Natura-verkostoon on joessa esiintyvä vuollejokisimpukka. Laji kuuluu EU:n luontodirektiivin liitteeseen II ja IV(a). Suomessa laji on luokiteltu vaarantuneeksi. Lisäksi joessa esiintyy saukkoa ja virtaludetta. Uusiksi luonnonsuojelualueiksi osoitetut Krapuojan lehto ja puro SL-1 (14) sekä Rajakosken lehto SL-1 (19) rajoittuvat Vantaanjoen Natura-alueeseen.

Natura-alueiden toteuttaminen

Keravanjokikanjonin lehto FI0100045

Charlotten lehto (0,8 ha) on perustettu 15.3.2005. Se on pieni kohde, joka sijoittuu Tuusulan pohjoisosaan Keravanjokikanjonin laaksoon joen itäpuolelle.

Keravanjoen lehdot –niminen luonnonsuojelualue (4,4 ha) on perustettu 11.3.1992. Se on Tuusulan pohjoisosaan Keravanjoen itäpuolelle rajautuva kohde, jonka erityispiirteenä on monipuolinen geomorfologia ja rehevä lehtomainen kasvillisuus, joka vaihtuu tuoreeksi kangasmetsäksi ja paikoin lehtokorpi-maiseksi kasvustoksi.

Keravanjokikanjonin luonnonsuojelualue (0,6 ha) on perustettu 31.5.2001 ja se sijaitsee Keravanjoen länsipuolella. Laakson maaperä on pääasiassa eroosiolle altista hietaa. Joen rannassa kasvillisuus on suurruohoniittyä, joka ylempänä muuttuu lehdoksi ja ylätasanteella lehtomaiseksi kangasmetsäksi.

Näsiärinne (0,1 ha) on perustettu 29.1.2009. Se on Tuusulan pohjoisosaan, Keravanjoen länsilaidalle sijoittuva pieni kohde, joka on osa Keravanjokikanjonin lehdon Natura-alueita. Alueen kasvillisuus ja linnusto on edustavaa ja alueella on merkitystä myös maiseman ja virkistyskäytön kannalta.

Tuusulanjärven lintuvesi FI100046

Suvelanluhta (0,3 ha) on perustettu 7.7.2010. Se on Tuusulanjärven eteläpään sijoittuva hyvin pieni kohde, joka on osa järven eteläosan kosteikkoa. Kohde kuuluu valtakunnallisesti arvokkaaseen lintuvesien suojeluohjelmaan.

Luonnonsuojelulain suojelemat luontotyypit

Anttilan pähkinäpensaslehto (0,3 ha) on perustettu 28.12.2017. Tuusulanjärveen viettävällä rinteellä kasvaa yli 30 vähintään kaksi metriä korkeaa pähkinäpensasta. Kohteella on pähkinäpensaslehdolle tyypillistä sekapuustoa eli kuusta, koivua, vaahteraa ja mäntyä.

Gungkärrin pähkinäpensaslehto (0,7 ha) on perustettu 21.7.2005. Perustamisvuonna kohteella kasvoi noin 60 yli kaksimetristä pähkinäpensasta. Lehdon valtalajina on kuusi, jonka lisäksi kohteella kasvaa harmaaleppää ja tervaleppää.

Leppäaron pähkinäpensaslehto (0,6 ha) on perustettu 27.10.2000. Kohde sijaitsee Mustojan eteläpuolella Tuusulan länsiosassa. Lehdossa kasvaa noin 60 yli kaksimetristä pähkinäpensasta. Lehdon valtalajina on rauduskoivu, jonka lisäksi siellä kasvaa kuusta, pihlajaa ja raitaa.

Pähkinämäen pähkinäpensaslehto (0,4) on perustettu 28.12.2018. Tuusulanjokeen viettävällä rinteellä kasvaa yli 30 vähintään kaksi metriä korkeaa pähkinäpensasta yhtenäisellä alueella. Sekapuustona on kuusta, vaahteraa ja tammea. Kohteelta on poistettu pähkinäpensaita varjostavaa puustoa ja alikasvustossa on paikoitellen tiheästi haavan ja pihlajan taimia.

Rusutjärven tervaleppäkorpi (1,1 ha) on perustettu 19.12.2018. Kohde sijaitsee Rusutjärven länsirannalla. Se on peltojen reunustama tervaleppiä kasvava metsäluhta, jossa kasvaa myös muutama hieskoivu ja pihlaja.

Rannan puolella on rantatöyräs, jossa kasvaa mm. neivaimarretta ja tuhkapajua.

Tuomalansuon lehmusmetsikkö (0,3 ha) on perustettu 28.12.2017. Tuomalansuon pohjoisosassa sijaitsevalla metsäsaarekkeella kasvaa noin 50 halkaisijaltaan yli 7 cm metsälehmusta. Sekapuuna kasvaa lisäksi haapaa, hieskoivua, mäntyä, kuusia ja vaahteroita.

Töysselinmäen pähkinäpensaslehto (2,3 ha) on perustettu 19.12.2018. Pähkinäpensaslehto sijaitsee Ruotsinkylän Töysselinmäen länsipuolen kallion alarinteessä. Pähkinäpensaiden lisäksi lehdossa kasvaa haapaa, koivua, kuusta ja mäntyä. Kohde on tuoretta runsasravinteista lehtoa, joka on Etelä-Suomessa erittäin uhanalainen luontotyyppi.

Muut luonnonsuojelualueet

Halosenniemi (1,3 ha) on perustettu 1.10.1966. Kohde on Tuusulanjärven itärintaan sijoittuva maisemallisesti merkittävä kalliioniemi, jossa sijaitsee taidemaalari Pekka Halosen entinen taiteilijakoti. Alueen kasvillisuus on monipuolista lehtolajistoa, kuten valkolehdokkia, mustakonnanmarjaa, syyläjuurta ja kalliokieloa. Lehtorinteessä on melko paljon lahoppuuta. Eteläosaan sijoittuu puutarha.

Harminkallio-Harminsuo-Matkoissuo (31,9 ha) on perustettu 27.2.2018. Harminkallio on vanhaa lahoppuustoista tuoreen ja lehtomaisen kankaan kuusivaltaista sekametsää. Harminsuo ja Matkoissuo koostuvat erilaisista korvista ja rämeistä. Alueeseen kuuluu myös Matkoissuota ympäröivä metsäalue. Alueen koillisosan läpi virtaa Harminsuolta Matkoissuolle laskeva noro.

Heinisuo metsä (15,5 ha) on perustettu 28.2.2018. Kohteella on tuoreen ja lehtomaisen kankaan runsalahoppuustoista kuusivaltaista sekametsää ja turvekankaita.

Inkilän-Haarajoen eteläinen metsä (10,0 ha) on perustettu 27.2.2018. Kohteella on tuoretta ja kosteaa lehtoa sekä talvikkityypin kuusivaltaista sekametsää. Alueella kasvaa järeitä haapoja ja raitoja ja siellä on havaittu myös liito-oravaa.

Jokilehto (4,1 ha) on perustettu 31.8.2018. Alueen itäosa on varttunutta kuusivaltaista metsää. Länsiosan halki virtaa Palojokeen laskeva Mustojan puro, jonka luonnontilainen uoma on paikoin kivikkoinen ja sorapohjainen. Puron lähiympäristö on kosteaa lehtoa.

Lepänojan lehdon luonnonsuojelualue (30,8 ha) on perustettu 4.1.1984. Luonnonsuojelualue on laajennettu 25.1.2017. Kohde on Jokelan eteläpuolella sijaitseva Lepänojan puronvarsilehto, jota laajennettiin Miilumäen alueelle sekä Palojoen varteen. Alueen metsä koostuu luonnontilaisesta mänty-kuusi-koivu -sekametsästä. Alueen puusto on eri-ikäisrakenteista ja alueella on runsaasti pysty- ja lahomaapuuta sekä paikoin järeitä haaparyhmiä.

Lonkerinkorven luonnonsuojelualueet (11,9 ha) on perustettu 1.9.1988 ja sitä laajennettiin 28.2.2018. Kohde sijaitsee Nuppulinnassa. Pohjoisosassa on rehevää lehtokorpea ja eteläosa rehevää kangasmetsää sekä sinivuokko-käenkaalityypin lehtoa. Alueella on luonnontilainen lähde sekä runsaasti lahoppuuta ja kaatuneita puiden runkoja. Kohteella on vanha luontopolku, jota ei ole ylläpidetty.

Maarinjärvi-Degkärr (4,8 ha) on perustettu 28.2.2018. Kohteeseen kuuluu Maarinjärven lehto- ja luhta-alue sekä Degkärrin keidas-alue. Maarinjärven alueella on avo- ja pensasluhtaa sekä koivuluhtaa. Niitä ympäröi metsäluhtalaikkujen ja allikoiden kirjoma kosteikko. Degkärrin alue koostuu kuusi- ja mäntyvaltaisista ruohoturvekankaista, puolukkaturvekankaasta, varputurvekankaasta sekä tupasvillarämemuuttumasta. Luoteisosassa on metsäluhtaa ja koivuvaltaista turvekangasta.

Mustojan lehtojensuojelualue (9,6 ha) on perustettu 27.5.1992. Kohde sijaitsee Tuusulan Siipoon Metsäniityntien eteläpuolella. Lehtoalueella kasvaa mm. pähkinäpensasta ja kookasta harmaaleppää. Alueen kasvillisuuteen kuuluu useita vaateliaita lehtolajeja, kuten lehto-orvokki, lehtosinijuuri, lehtopalsami, lehtoleinikki, mustakonnanmarja ja keltavuokko. Kohde kuuluu valtakunnalliseen lehtojensuojeluohjelmaan.

Rajalinnan itäinen metsä (1,2 ha) on perustettu 27.2.2018. Alue sijaitsee Keravanjoen varrella. Se on tuoretta ja kosteaa lehtoa, jossa on paikoin tulva-alueita. Alueen eteläosan rinteessä virtaa pieni noro.

Saksan puistoalueen luonnonsuojelualue (0,1 ha) on perustettu 11.3.1987. Se on Tuusulantien eteläpuolelle sijoittuva hyvin pieni jaloja lehtipuita kasvava suojelualue. Kohteen puustoon kuuluvat mm. tammi, lehmus, pähkinäpensas, saarni ja raita. Alue rajautuu maalaistalon pihapiiriin ja maantiehen.

Sarvikallio (6,5 ha) on perustettu 27.2.2018. Alueella on tuoreen ja lehtomaisen kankaan kuusivaltaista lahoppuista metsää, kuivahkon kankaan kallioisia metsiä sekä kalliometsiä ja avokallioita.

Takahuikon luonnonsuojelualue (4,6 ha) on perustettu 25.3.2008. Se on Pohjois-Tuusulan sijoittuva kohde, joka on pääosin tuoretta kangasmetsää. Pääpuulajina on kuusi. Osa alueesta on entistä hakamaata, jossa kasvaa harmaaleppää ja koivua. Alueella on monipuolinen linnusto.

Tuomalan suo (22,3 ha) on perustettu 18.12.2017. Alue koostuu räme- ja korpimuuttumista ja turvekankaista. Alueen eteläosassa on myös vanhaa kangasmetsää ja lehtoa.

Taulukko 6. Tuusulan luonnonsuojelualueet

Nimi	Pinta-ala (ha)	Tunnus	Omistaja	Kaavamerkintä
NATURA-alueiden toteuttaminen				
Keravanjokikanjonin lehto				
		FI0100045		
Charlotten lehto	0,8	YSA201455	Yksityinen	SL
Keravanjoen lehdot	4,4	YSA013100	Yksityinen	SL
Keravanjokikanjonin luonnonsuojelualue	0,6	YSA014156	Yksityinen	SL
Näsiärinne	0,1	YSA204619	Yksityinen	SL
Tuusulanjärven lintuvesi				
		FI0100046		
Suvenluhta	0,3	YSA205794	Yksityinen	SL
Luonnonsuojelulain suojelemat luontotyypit				
Anttilan pähkinäpensasalue	0,3	LTA239440	Kunta	S
Gungkärrin pähkinäpensaslehto	0,7	LTA2016619	Yksityinen	S
Leppäaron pähkinäpensaslehto	0,6	LTA010184	Yksityinen	S
Pähkinämäen pähkinäpensaslehto	0,4	LTA239441	Kunta	S
Rusutjärven tervaleppäkorpi	1,1	LTA241985	Yksityinen	S
Tuomalansuon lehmusmetsikkö	0,3	LTA239439	Yksityinen	S
Töysselinmäen pähkinäpensaslehto	1,7	LTA 242310	Yksityinen	S
Muut luonnonsuojelualueet				
Halosenniemi	1,3	YSA011122	Kunta	SL
Harminsuo-Harminkallio-Matkoissuo	31,9	YSA239654	Kunta	SL
Heininsuon metsä	15,5	YSA239655	Kunta	SL
Inkilän Haarajoen eteäinen metsä	10,0	YSA239656	Kunta	SL
Jokilehto	4,1	YSA241204	Yksityinen	SL
Lepänojan luonnonsuojelualue	30,8	YSA012308	Yksityinen	SL
Lonkerinkorven luonnonsuojelualueet	11,9	YSA012771 ja YSA239657	Kunta	SL
Maarinjärvi-Degkärr	4,8	YSA239658	Kunta	SL
Mustojan lehtojensuojeualue	9,6	LHA010011	Valtio	SL
Rajalinnan itäinen metsä	1,2	YSA239659	Kunta	SL
Saksan pihapuisto	0,1	YSA012627	Yksityinen	SL
Sarvikallio	6,5	YSA239660	Kunta	SL
Takahuikon luonnonsuojelualue	4,6	YSA204177	Yksityinen	SL
Tuomalansuo	22,3	YSA239661	Kunta	SL
YHTEENSÄ	165,8			

Ehdotukset uusiksi luonnonsuojelualueiksi

Tuusulan yleiskaava 2040 ehdotuksessa maakunnallisesti, kansallisesti ja kansainvälisesti arvokkaille luontokohteille ehdotetaan uusia luonnonsuojelualueita. Ne osoitetaan SL-1 -merkinnällä. Tällaisia alueita on valtion, kunnan ja yksityisten mailla. Luonnonsuojelulain suojelemiksi uusiksi luontotyyppikohteiksi osoitetaan S-1 -merkinnällä kaksi pähkinäpensaslehtoa: Mustoja ja Nedre-Gummi.

Luonnonsuojelualueen perustaminen SL-1 -merkintä

Elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus voi maanomistajan hakemuksesta tai suostumuksella perustaa luonnonsuojelualueen. Mikäli maanomistaja päättää perustaa luonnonsuojelualueen kiinteistölleen, hän neuvottelee suojelusta, suojeluehdoista ja korvauksista Uudenmaan ELY-keskuksen kanssa. Jos luonnonsuojelualuetta ei perusteta turvaa kaavamerkintä (SL-1) alueen luontoarvot. SL-1 -merkinnässä on viiden vuoden määräaika suojelualueen perustamiselle. Mikäli luonnonsuojelualuetta ei tässä ajassa perusteta, astuu alueelle voimaan toimenpiderajoitus. Tällöin metsänhoitotoimenpiteet alueella ovat mahdollisia, tosin luvanvaraisia.

S-1 -merkintä

Luonnonsuojelulain 29 §:ssä lueteltuja luontotyyppjä ei saa muuttaa niin, että luontotyyppin ominaispiirteiden säilyminen kyseisellä alueella vaarantuu. Suojelu tulee voimaan, kun elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus on päätöksellään määritellyt suojeltuun luontotyyppiin kuuluvan alueen rajat ja antanut päätöksen tiedoksi alueen omistajille ja haltijoille.

Natura-alueet

Valtion omistamia Natura-verkostoon kuuluvia alueita perustetaan valtioneuvoston asetuksilla luonnonsuojelualueiksi Keravanjokikanjonin ja Tuusulanjärven alueille. Tuusulanjärven rannalle uutta luonnonsuojelualuetta tulee 12,4 hehtaria (SL-1 (2) Tuusulanjärven lintuvesi) ja Keranjokikanjonin alueelle 37,7 hehtaaria (SL-1 (1) Keravanjokikanjonin lehto).

Taulukko 7. Tuusulan yleiskaavaluonnoksen ehdotukset uusiksi luonnonsuojelualueiksi.

Kaavamerkintä	Alueen nimi	Pinta-ala (ha)	Arvoluokitus	Omistaja
NATURA-alueiden toteuttaminen				
SL-1(1)	Keravanjokikanjonin lehto FI0100045	37,7	Kansainvälinen	Valtio
SL-1(2)	Tuusulanjärven lintuvesi FI0100046	12,4	Kansainvälinen	Kunta ja valtio
Luonnonsuojelulain suojelemat luontotyypit				
S-1(4)	Mustojan pähkinäpensaslehto	1,0	Kansallinen	Yksityinen
S-1(5)	Nedre-Gummin pähkinäpensaslehto	0,6	Kansallinen	Valtio, yksityinen
Muut vähintään maakunnallisesti arvokkaat alueet				
SL-1(8)	Juuparakinrännny	1,4	Kansallinen	Yksityinen
SL-1(9)	Keravanjokilaakson metsä, lehto ja noro	21,0	Maakunnallinen	Yksityinen, valtio
SL-1 (10)	Ketunmäen lehto	2,8	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (11)	Ketunmäen noro	0,5	Kansallinen	Yksityinen
SL-1 (12)	Kivimäen jokivarsi, jokivarren metsä ja noro	7,9	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (13)	Kivimäen lähteikkökorpi	2,0	Valtakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (14)	Krapuojan lehto ja puro	6,0	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (15)	Kuuselan noro ja metsäalue	3,2	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (16)	Lehmojan nevakorpi	1,7	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (17)	Maarinjärvi	8,7	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (18)	Miilumäen purolaakso	3,0	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (19)	Rajakosken lehto	2,5	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (20)	Myllykylänkoski ja lehtoalue	8,1	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (21)	Nilkanojan metsä ja norot	4,8	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (22)	Pähkinämäen metsät	7,6	Maakunnallinen	Kunta
SL-1 (23)	Rannikonmäen koski	2,2	Maakunnallinen	Yksityinen, valtio
SL-1 (24)	Sarvikallion lounaispuolen metsät	10,1	Maakunnallinen	Kunta
SL-1 (25)	Palojoen rantametsä	X?	Maakunnallinen	Kunta
SL-1 (26)	Keravanjokivarsi	23,0	Maakunnallinen	Yksityinen
SL-1 (27)	Rajalinna-Savikulma	8,8	Maakunnallinen	Yksityinen
YHTEENSÄ		177,0		

Kansallisesti arvokkaat luontokohteet – Luonnonsuojelulain suojelemat luontotyypit

S-1 (4) Mustojan pähkinäpensaslehto (1,0 ha) sijaitsee Metsäniityntienvarren rinteessä Mustojan lehtojensuojelualueen länsipuolella. Kohteella kasvaa parisataa 2-4 metriä korkeaa pähkinäpensasta, pihlajaa, koivua, haapoja ja vaahteraa. Pähkinälehto on vaarantunut luontotyyppi ja myös metsälain 10 §:n mukainen erityisen tärkeä elinympäristö: rehevä lehtolaikku. Kohteen rajaus perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 – Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy).

S-1 (5) Nedre-Gummin pähkinäpensaslehto (0,6 ha) sijaitsee Etelä-Tuusulassa, Ruotsinkyläntien itäpuolen kallioalueen rinteessä. Pähkinälehto on vaarantunut luontotyyppi ja myös metsälain 10 §:n mukainen erityisen tärkeä elinympäristö: rehevä lehtolaikku. Kohteen rajaus perustuu raporttiin Tuusulan yleiskaavan luontoselvitys (Keiron 2011).

Maakunnallisesti arvokkaat Tuusulan kunnan omistamat alueet

SL-1 (22) Pähkinämäen metsät (7,6 ha) sijaitsevat Etelä-Hyrylässä ja ovat osa Tuusulanjokilaakson lehtoaluetta. Kohde muodostuu kahdesta erillisestä alueesta, joista pohjoisempi rajoittuu idässä Pähkinämäen pähkinäpensaslehdon suojelualueeseen. Pähkinämäen lehdot ovat kuusi- ja lehtipuuvaltaisia lehtoja, joissa on runsaasti lahoppuuta. Lehdot ovat Etelä-Suomessa uhanalaisia eli vaarantuneita luontotyyppisiä. Eteläisemmän osan rehevät lehtolaikut ovat myös metsälain 10 §:n mukaisia erityisen tärkeitä elinympäristöjä. Kohteen rajaus perustuu Tuusulan kunnan METSO-Inventointiin (Innofor Finland Oy 2011).

SL-1 (24) Sarvikallion lounaispuolen metsät (10,1 ha) sijaitsevat Pohjois-Paijalassa. Kohteella on runsaasti tuoreita ja lehtomaisen kankaan kuusivaltaisia lahoppuustoisia metsiä sekä runsaslahoppuustoinen turvekangas. Lisäksi alueella on eri-ikäisiä lehtoja. Lehdot, lehtomaiset kankaat ja tuoreet kankaat ovat uhanalaisia eli vaarantuneita luontotyyppisiä. Alueella on kallioita ja kiviröykkiöitä. Osa kohteesta on myös metsälain 10 §:n mukainen erityisen tärkeää elinympäristöä. Kohteen rajaus perustuu Tuusulan kunnan METSO-Inventointiin (Innofor Finland Oy 2011).

Maakunnallisesti arvokkaat yksityisessä omistuksessa olevat alueet

SL-1 (8) Juupakinrännny (1,4 ha) on Keravanjokeen laskeva puro Tuusulan pohjoisosassa Kellokosken alueella. Kohde käsittää Keravanjokeen laskevan puron ja sitä ympäröivän metsän. Juupakinrännny sivunorit ovat vesilain 2 luvun 11 §:n suojaamia. Puroa ympäröivä metsä on metsälain 10 §:n mukainen erityisen tärkeä elinympäristö. Eteläosan puustossa on mäntyä, kuusta ja koivua. Kaakosta tulevan noron yhtymäkohdassa on tuoretta lehtoa, jossa on varttunutta kuusikkoo, kuollutta pystypuuta ja runsaasti tuulenkaatoja. Kaakkoisosan sivunoron varrella mm. imikkää, mäkilehtolustetta, taikinarjaa. Tuoreet keskiravinteiset lehdot ovat uhanalaisia eli vaarantuneita luontotyyppisiä. Kohteen rajaus perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (g) Keravanjokilaakson metsä, lehto ja noro (21,0 ha) sijaitsevat Tuusulan kunnan pohjoisosassa Keravanjokikanjonin Natura-alueen ja Niittykulman välissä. Noro on vesilain 2 luvun 11 §:n suojelema pienvesi. Kohteella on varttunutta kuusivaltaista tuoretta keskiravinteista lehtoa. Luoteesta laskevan noron varrella on varttuvaa-varttunutta tuoreen kankaan kuusi- ja mäntymetsää, ympäröivillä rinteillä on paljon haapaa ja uoman reunoilla tuomea. Tuoreet keskiravinteiset lehdot ja tuoreet kankaat ovat uhanalaisia eli vaarantuneita luontotyyppisiä. Tuore keskiravinteinen lehto on myös metsälain 10 §:n mukainen erityisen tärkeä elinympäristö. Kohteen rajaus perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (10) Ketunmäen lehto (2,8 ha) on Palojoen varteen sijoittuva luonnontilaisena säilynyt vanhan metsän alue Vaunukankaalla. Kohteella on kosteaa runsasravinteista ja tuoretta keskirasvinteista lehtoa. Tuoreet keskirasvinteiset lehdot ja kosteat runsasravinteiset lehdot ovat uhanalaisia eli vaarantuneita luontotyyppisiä. Kohteen rajausta perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (11) Ketunmäen noro (0,5 ha) on metsäalueelta Palojokeen laskeva noro, joka sijaitsee Mustojan peltoalueen luoteispuolella Vaunukankaalla. Norot ovat vesilain 2 luvun 11 §:n suojaamia luontotyyppisiä. Noron ympäristössä on lehtokasvillisuutta. Kaikki lehdot ovat Etelä-Suomessa uhanalaisia eli vaarantuneita luontotyyppisiä. Kohteen rajausta perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (12) Kivimäen jokivarsi, jokivarren metsä ja noro (7,9 ha) on edustavin ja hakuilta säilynein kokonaisuus Palojoen varrella Vaunukankaan pohjoisosassa. Jokivarsi on jyrkkärinteinen ja jokiuoma meanderoiva eli se mutkittelee huomattavasti. Jokivarressa on kosteita niittyjä ja lehtokorpiä sekä uhanalaiselle taimenelle sopivia kivikkoisia koskipaikkoja. Kosteat niityt ovat äärimmäisen uhanalaisia ja lehtokorvet erittäin uhanalaisia luontotyyppisiä. Jokivarren metsä on vanhaa kuusikkoa. Noro on vesilain 2 luvun 11 §:n suojelema vesiluontotyyppi. Rajausta perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (13) Kivimäen lähteikkökorpi (2,0 ha) sijaitsee Vaunukankaan pohjoisosassa. Se on vuoden 2017 luontoselvityksessä arvotettu valtakunnallisesti arvokkaaksi. Lähdekorvet ovat erittäin uhanalaisia luontotyyppisiä. Uhanalaistumisen syitä ovat ojitus, pellonraivaus, metsien uudistamis- ja hoitotoimet, pohjavedenotto, purojen perkaus sekä rakentaminen (ml. tiet). Alueella on kaksi vesilain 2 luvun 11 §:n suojaamaa avolähdettä. Lähteet on Uudellamaalla luokiteltu erittäin uhanalaisiksi vesiluontotyyppiksi. Fatinsuon eteläpuolelta laskevat juotit ovat vesilain 2 luvun 11 §:n suojelemia noroja. Kohteen rajausta perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (14) Krapuojan lehto ja puro (6,0 ha) on Vantaanjokeen laskeva puro ja sitä ympäröivä tuoreen ja kostean lehdon lehtoalue Nahkelassa. Suurin osa kohteesta on tuoretta lehtoa, mutta puron varressa on pienialaisesti vaihdellen myös kosteaa lehtoa ja runsasravinteista lehtokorpea. Lehtokorvet ja tuoreet runsasravinteiset lehdot ovat erittäin uhanalaisia ja kosteat lehdot ja havumetsävyöhykkeiden latvapurot ovat vaarantuneita luontotyyppisiä. Lähes koko alue on liito-oravalle hyvin sopivaa metsää. Krapuoja on taimenvesi, johon taimenia on myös istutettu. Alueella on myös uhanalaisille taimenille sopivia sorapohjaisia kutupaikkoja. Kohteen rajausta perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (15) Kuuselan eteläpuolinen noro ja metsäalue (3,2 ha) sijaitsee Keravajokikan Natura-alueen länsipuolella. Noro on vesilain 2 luvun 11 §:n suojelema vesiluontotyyppi. Puusto luonnontilaisen noron ympärillä on varttuvaa-varttunutta lehtomaisen kankaan kuusikkoa, jonka uhanalaisuusluokka on silmälläpidettävä. Länsiosan puusto on harmaaleppää, tuomea ja koivua. Kohteen rajausta perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (16) Lehmojan nevakorpi (1,7 ha) sijaitsee Nahkelassa lähellä Tuusulan länsirajaa. Suon puusto on nuorta koivua ja kuusta, lisäksi esiintyy pajuja. Kenttäkerroksessa kasvaa mm. kurjenjalkaa, tupasvillaa, saroja, isokarpaloa ja suo-orvokkia. Kohteella on erilaisia nevakorpityyppejä: sarakorpea, juolasarakorpea ja tupasvillakorpea. Sarakorvet ja juolasarakorvet ovat erittäin uhanalaisia luontotyyppiejä. Tupasvillakorpi on vaarantunut luontotyyppi. Kohteen rajausta perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (17) Maarinjärvi (8,7 ha) on Ruotsinkylän pohjoisosaan sijoittuva ranta-alue, joka on umpeenkasvanutta järveä. Pohjoisosassa on Tuusulan kunnan omistama luonnonsuojelualue, joten myös eteläosan saaminen suojelun piiriin olisi toivottavaa. Ruovikon ja rantametsän välistä löytyi vuonna 2013 satoja alueellisesti uhanalaisia korpiorvokkeja. Ruovikossa pesii mm. kurki. Alueen rajausta perustuu raporttiin Tuusulan osayleiskaava-alueiden luontoselvitykset 2013 ja 2014 (Faunatica Oy 2015).

SL-1 (18) Miilumäen purolaakso (3,0 ha) sijaitsee Pertussa. Alue liittyy yksityiseen Lepänojan luonnonsuojelualueeseen. Länsiosassa virtaavan puron varrella on tuoretta lehtoa, jossa on kuusta ja haapaa. Kauempana purosta esiintyy kangas-, ruoho-, heinä- ja lehtokorpea. Kohteella on sekä tuoreita tuulenkaatoja että vanhempaa lahoppua ja useita uhanalaisia luontotyyppiejä: kangaskorvet ovat äärimmäisen uhanalainen luontotyyppi, ruoho-, heinä- ja lehtokorvet ovat erittäin uhanalaisia luontotyyppiejä ja lehdot vaarantuneita luontotyyppiejä. Kohteen rajausta perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (19) Rajakosken lehto (2,5 ha) sijaitsee Nahkelassa Tuusulan ja Vantaan rajalla. Kohde käsittää Vantaanjoen rinnelehdon ja jokiuoman. Vantaanjoen rinnelehto on tuoretta keskiviranteista lehtoa (OMaT) ja kosteaa keskiviranteista lehtoa (HeOT). Jokivarren kosteat lehtokuviot ovat runsasviranteisia lehtoja. Tuoreet keskiviranteiset lehdot ja kosteat runsasviranteiset lehdot ovat vaarantuneita luontotyyppiejä. Tuoreet runsasviranteiset lehdot ovat erittäin uhanalaisia luontotyyppiejä. Vantaanjoen rinnelehdon

arvoa lisää hyvin säilynyt, luonnontilaisen kaltainen puusto, suuri lahoppuuston määrä sekä kasvilajiston monipuolisuus. Kohde on metsälain 10 §:n mukainen erityisen tärkeä elinympäristö. Koko alue on liito-oravalle sopivaa metsää. Rajakosken vuolas kivikko-osuus lisää alueen suojeluarvoa. Kohde rajautuu Vantaanjoen Natura-alueeseen. Kohteen rajausta perustuu raporttiin Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnittelu Enviro Oy 2018).

SL-1 (20) Myllykylänkoski ja lehtoalue

(8,1 ha): Myllykylänkoski on Tuusulan koskiosuuksista eteläisin ja se sijaitsee Myllykylän maantiesillan länsipuolella. Joki on vesilain 2 luvun 11 §:n suojelema vesiluontotyyppi. Jokiosuus on myös Tuusulanjoen uhanalaiseen ja harvinaisiin lajeihin kuuluvan vuollejo-kisimpukan elinympäristöä. Kohteella Tuusulanjoki virtaa rehevän lehtometsän keskellä, osin jyrkähköjen rinteiden välisessä uomassa. Alueella on useita lehtotyyppiejä: tuoretta keksiviranteista ja runsasviranteista lehtoa ja tuoretta runsasviranteista lehtoa. Kosteaa runsasviranteinen ja tuore keskiviranteinen lehto ovat vaarantuneita luontotyyppiejä. Tuore runsasviranteinen lehto on äärimmäisen uhanalainen luontotyyppi. Kohteella on runsaasti lahoppua. Kohteessa todettiin vuonna 2007 direktiivilajeihin kuuluvan ja uhanalaisen liito-oravan elinpiiri. Vuoden 2013 liito-oravakartoituksessa ei kuitenkaan löydetty merkkejä liito-oravasta. Alueen rajausta perustuu raporttiin Tuusulan osayleiskaava-alueiden luontoselvitykset 2013 ja 2014 (Faunatica Oy 2015).

SL-1 (21) Nilkanojan metsä ja norot

(4,8 ha): Nilkanoja on Keravanjokeen Hyvin-
kään puolelta laskeva puro Tuusulan poh-
joisosassa. Havumetsävyöhykkeen latvapurot
ovat vaarantuneita luontotyyppinä. Puron
ympäri kasvaa tuoretta keskiravinteista
lehtoa, joka on vaarantunut luontotyyppi.
Alueella on paljon kuollutta pysty- ja maala-
hopuuta. Kohde on metsälain 10 §:n mukainen
erityisen tärkeä elinympäristö. Nilkanojan
nорот ovat vesilain 2 luvun 11 §:n mukaisia
eli valtakunnallisesti arvokkaita vesiluontotyy-
ppinä. Kohde rajaus perustuu raporttiin
Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden
luontokohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnitel-
lu Enviro Oy 2018).

SL-1 (23) Rannikonmäen koski (2,2 ha) sijait-
see Tuusulan kunnan länsirajalla Palojoen-
laaksossa. Se on Palojoen pisin koskijakso
ja tärkeä joessa eläville uhanalaisille taime-
nille. Virtavesiyhdistys on kunnostanut poh-
jasoraikoita taimien kutualueiksi. Kohde
käsittää myös rinteiden hyvin säilyneet met-
säalueet. Ne ovat lehtomaista kangasta, joka
on luokiteltu vaarantuneeksi luontotyyppi.
Kohde rajaus perustuu raporttiin Tuusulan
luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luonto-
kohteiden tarkistukset (Ympäristösuunnitel-
lu Enviro Oy 2018).

SL-1 (24) Sarvikallion lounaispuolen metsät
(10 ha): kohde sijaitsee Ruskelassa. Siellä on
kangasmetsää ja lehtoja. Kohdeella on rehe-
viä lehtolaikkuja, jotka ovat metsälain 10 §:n
mukaisia erityisen tärkeitä elinympäristöjä.
Kaikki lehdot ovat Etelä-Suomessa uhanalai-
sia eli vaarantuneita luontotyyppinä. Kohde
rajaus perustuu raportteihin Tuusulan kun-
nan METSO-Inventointi (Innofor Finland Oy
2011).

SL-1 (25) Palojoen rantametsä (15,6 ha)
sijaitsee Jokelantien eteläpuolella Palojoen
varrella. Uoman molemmin puolin on useita
eri lehtotyyppinä. Kaikki lehdot ovat Ete-
lä-Suomessa uhanalaisia luontotyyppinä.
Kohdeella on Eurobats-lepakoiden suoje-
lusopimuksen suojaamia lepakoille tärkeitä
ruokailualueita ja jokivarren haavikko on
liito-oravan elinpiiriä (luontodirektiivin liit-
teen II ja IV laji). Kohde rajaus perustuu
raportteihin Tuusulan kunnan METSO-In-
ventointi (Innofor Finland Oy 2011), Tuusulan
Jokelan kartanon alueen luontoselvitys ja
Jokelan hevoskylän luontoselvitys (Ympä-
ristösuunnitelu Enviro 2015), maastokäynti
- Tuusulan kunta, Uudenmaan liitto, Uuden-

maan ELY-keskus, Faunatica Oy, Enviro Oy
14.6.2019.

SL-1 (26) Keravanjokivarsi (23, 0 ha): koh-
de sijaitsee Roinilassa. Siellä on noroja ja
lähteikkö, jotka ovat vesilain 2 luvun 11 §:n
mukaisia kohteita. Pienveden välittömät lä-
hiympäristöt ovat metsälain 10 §:n mukaisia
erityisen tärkeitä elinympäristöjä. Kohdeella
on uhanalaisia luontotyyppinä: Imikkä-leh-
to-orvokkityypin (PuViT) tuore runsasra-
vinteinen lehto, joka on valtakunnallisesti
erittäin uhanalainen luontotyyppi; Käenkaa-
li-mesiangervotyyppin (OFiT) kostea runsas-
ravinteinen lehto, joka on valtakunnallisesti
vaarantunut luontotyyppi; lähteikkö, joka on
Etelä-Suomessa erittäin uhanalainen luon-
totyyppi. Kohde rajaus perustuu raporttiin
Luontotyyppi- ja kasvillisuus selvitys Kera-
vanjoen varrella Tuusulassa vuonna 2018
(Faunatica Oy 2018).

SL-1 (27) Rajalinna-Savikulma (8,8 ha): koh-
de sijaitsee Roinilassa. Kohdeella on noroja
ja lehtoja: Imikkä-lehto-orvokkityypin (PuViT)
tuore runsasravinteinen lehto, joka on val-
takunnallisesti erittäin uhanalainen luonto-
tyyppi; käenkaali-mesiangervotyyppin (OFiT)
kostea runsasravinteinen lehto, joka on
valtakunnallisesti vaarantunut luontotyypp-
pi. Noro on vesilain 2 luvun 11 §:n suojelema
vesiluontotyyppi. Kohde rajaus perustuu
raportteihin Luontotyyppi- ja kasvillisuus-
selvitys Tuusulan Rajalinnan alueella vuonna
2018 (Faunatica 2018) ja Luontotyyppi- ja
kasvillisuus selvitys Tuusulan Savikulman
alueella vuonna 2018 (Faunatica 2018).

5. ALUEELLISET KEHITTÄMISTAVOITTEET TUUSULASSA

5.1 Kuntalaisten osallistuminen suunniteluun

Tuusulan asukkaat ovat olleet mukana kunnan viheralueita kehittämässä. Tuusulalaisien mielipiteitä, toiveita ja kehittämisideoita selvitettiin asukasilloissa sekä internet-pohjaisella kyselyllä. Sekä työpajoissa että kyselyissä nousi esille luonnontilaisen ympäristön tärkeys sekä mieluisimmat virkistytymisen paikat. Etenkin Tuusulanjärvi, Rusutjärvi sekä jokivarret koettiin miellyttäväiksi paikoiksi. Myös laajat yhtenäiset metsäalueet sekä Tuomalan suo ja jotkut maisemakokonaisuudet miellettiin tärkeiksi paikoiksi. Kaikista kyselyistä ja työpajoista laadittiin raportit viheralueiden kehittämistyön taustaksi.

Tulevaisuuden Tuusula 2040

Tulevaisuuden Tuusula 2040 -kyselyssä viheralueiden kehittämisessä tärkeimpänä asiana nousi esille kevyen liikenteen reittien kehittäminen sekä luonnontilaisuuden säilyttäminen. Muita tärkeitä näkökulmia olivat jokien ja järvien kehittäminen virkistysmielessä sekä laajojen yhtenäisten metsäalueiden säilyttäminen. Kyselyyn vastasi yhteensä 37 henkilöä. Hyviä arvosanoja Tuusulassa keräsivät luonnonläheisyys ja ympäristön laatu, sijainti sekä maaseudun läheisyys.

Avokysymyksessä ihmisiä pyydettiin kuvailemaan, millainen on tulevaisuuden Tuusula. Vastauksissa korostuivat maaseutumaisuus, maltillinen kasvu sekä hyvät palvelut. Asukkaat näkivät myös viheralueiden riittävyys ja taajamien tiiviin rakentamisen tärkeinä tekijöinä.

Ympäristötyöpajat

Ympäristötyöpajoihin osallistuneiden mielialpaikat sijaitsivat usein luonnonympäristössä kuten metsäalueilla, joilla on erityisiä ominaisuuksia: laaja yhtenäinen alue, puistomainen ilme tai kallioita. Mainintoja saivat muun muassa LUKEn (ent. Metsäntutkimuslaitoksen) metsäalueet, Sarvikallio, Högbergin kallio, Rykmentinpuiston kallioiset metsät ja Sikokallio, Palojoen kalliometsä sekä Kaavaankallion metsä. Myös Tuomalan suo sai useilta ainutlaatuinen ympäristö -merkintöjä.

Järvien ja jokien rannoilla kerrottiin erityisesti viihdyttävän: Tuusulanjärvi, Rusutjärvi, Marieforsin Ruukin pato sekä jokilaaksot nousivat monien ympäristötyöpajoihin osallistuneiden mielipaikoiksi. Muita vesistöjen lähelle sijoitettavia mielipaikkoja olivat Keravan- ja Tuusulanjokilaaksot, Rusutjärvi ympäristöineen sekä Häklin monttu.

Parhaat näkymät Tuusulassa olivat vastaa- jien mielestä aukeita peltoja ja perinteistä kylämaisemaa. Vanhat kyläraitit Kellokoskentiellä, Paijalan kylätiellä, Nahkelantiellä, Korkeamäentiellä, Vaasan yksityistiellä, Linjamäentiellä sekä Ruotsinkylässä viehättivät asukkaita. Maisemiltaan ja näkymiltään vaikuttavia peltoalueita löytyi Nahkelasta, Linjamäen koululta, Tuomalasta, Saksan ja Saviriihen pelloilta, Vanhankylän ja Paijalan pelloilta sekä Niittykulman ja Kellokosken pelloilta.

Työpajoissa otettiin kantaa myös virkistysalueisiin – asukkailla oli runsaasti mielipiteitä alueista, joilla on virkistysarvoa: Tuomalan suo, LUKEn metsät, Keravan-jokilaakso, Rusutjärven ympäristö, Palojoen jokilaakso, Häklin monttu, Mäntsälän laajat metsäalueet ja Vantaanjokilaakso. Tärkeinä pidettiin myös Tuusulanjärven latureittiä, Ohkolan sairaalan puistoaluetta, Niittykulman metsiä ja peltoja, Kotorannanpuistoa sekä patoaltaan rantoja.

Asukkaat kokivat paikalliset viheryhteydet tärkeiksi. Viheryhteyttä toivottiin Keravan Keinukalliolle, Tuomalaan sekä golfkentältä Rykmentinpuistoon. Hevosten ja koirien kanssa luonnossa liikkumista haluttiin saada ongelmattomammaksi. Lisäksi esitettiin seni- oripuistoa sekä Kellokoskelle että Tuusulanjärven rantaan. Kellokosken epäkohtana oli koirapuiston puuttuminen. Kevyen liikenteen yhteyksiä haluttiin Linjatielle ja Vanhalle Valtatielle.

Karttakommentointi viheralueista

Tuusulassa avattiin karttakommentointityökalu, jonka avulla haluttiin herätellä keskustelua ja madaltaa osallistumiskynnystä. Vastaajia oli kaikkiaan yli 580 ja kommentteja yli 670. Myös karttapohjaisessa kyselyssä vastaajia viehättivät kylät sekä peltomaisemat. Rantatien ympäristöä pidettiin tärkeänä, samoin maalaisidylliä ja viljelymaisemia. Tuusulan maisemaa leimaavat järvi ja joki-laaksot. Kuntalaisille rannat ja joenvarsireitit olivat tärkeitä virkistyneen kannalta, ja niitä haluttiin etenkin järven eteläpäässä kehittää. Myös puistoalueet, joissa on toimiva polkuverkosto tai joitakin erityispiirteitä, olivat kuntalaisten mieleen. Kiitosta saivat golfkenttä, frisbeegolfrata sekä puistot, joista avautuu näkymiä järvelle. Kevyen liikenteen verkostoja arvostettiin; etenkin sellaisia, joissa liikkumiseen yhdistyi jokin maisemallinen tekijä, kuten ranta-alue, ikimetsä tai kaunis peltomaisema.

Tuusulalaiset arvostivat kommenttien perusteella luonnontilaisia metsäalueita, joissa on mahdollista ulkoilla, ulkoiluttaa koiria sekä sienestää ja marjastaa. Etenkin sellaiset metsäalueet, joissa on vanhaa puustoa, saivat runsaasti positiivisia kommentteja.

Epidettyjä paikkoja olivat asukkaiden mielestä turvattomat paikat sekä hoitamattomat ja epäsiistit kohteet. Kehittämideoissa nousi esiin alueiden siistiminen ja pusikoiden raivaaminen sekä koirapuistojen tarve etenkin Jokelassa. Menetelmällä saatiin paljon arvokasta tietoa keräytyksi ja kenties hieman suurempi osa kunnan asukkaista tavoitettua kuin asukastyöpajoissa.

Tuusulan hevostilaselvitys

Tuusulan hevostilojen erityispiirteitä selvitettiin hevosyrittäjille kohdistetulla kyselyllä. Kyselyllä kartoitettiin tallien perustietoja, tulevaisuuden kehittämistarpeita sekä haasteita. Kyselyn tavoitteena oli saada mahdollisimman monipuoliset tiedot olemassa olevista hevostalleista yleispiirteisen maankäytön suunnittelun taustatiedoksi. Kyselyyn saatiin 28 vastausta. Lisäksi selvitettiin ratsastajien käyttämiä hevosreittejä GPS-paikannuksen avulla. Ratsastajilta saatiin myös esityksiä reittien sijainneista.

Tuusulan ekosysteemipalveluselvitys

Tuusulaan laadittiin ekosysteemipalveluselvitys vuonna 2017. Työhön sisältyi lähtökohteisesti luonnon monimuotoisuuden kannalta tärkeiden alueiden tunnistaminen ja luontoarvojen turvaaminen samoin kuin ekosysteemien tilan huomioon ottaminen. Analyysin avulla saatiin selvemmin nostettua esiin ekosysteemin prosesseihin, kestävyys- ja sopeutumiskykyyn liittyvää tietoa. (Ramboll, 2017)

Ekosysteemipalveluiden kehittämisvyöhykkeiksi Tuusulassa tunnistettiin järvi-alueet, jokiympäristöt, pelto- ja metsäympäristöt sekä rakennetut ympäristöt. Taajamissa tunnistettiin tarpeita mm. huolelliselle hulevesisuunnittelulle, pohjavesien puhtauden ylläpitoon, taajamien läheisten reunametsien vahvistamiseen sekä peltomaisemien ja riittävien viheryhteyksien säilymiseen. Raportissa tunnistettiin myös useita kehitettäviä alueita ja aiheita, jotka on syytä ottaa suunnittelussa huomioon. Linkki raporttiin löytyy lähdeluettelosta.

Asukaskysely Tuusulan aikuisväestön liikunta- ja terveystottumuksista

Tuusulassa tehtiin vuonna 2019 kysely asukkaiden liikuntatottumuksista. Aikuisväestön liikunta- ja terveystottumuskysely toteutettiin viiden kunnan yhteishankkeena. Tuusulan lisäksi kysely toteutettiin Hämeenlinnassa, Seinäjoella, Keravalla ja Järvenpäässä. Kyselyyn vastasi määräaikaan mennessä 391 tuusulalaista. Yhteisellä kyselyllä saatiin vertailukelpoista tietoa aikuisväestön hyvinvointiin liittyvistä tekijöistä sekä myös aikuisväestön tyytyväisyydestä paikallisiin liikuntapalveluihin. Kyselyn tuloksia hyödynnetään paikallisten hyvinvointipalveluiden kehittämisessä.

KUNTALAISTEN IDEOITA TUUSULAN LIIKUNTAPALVELUIDEN KEHITTÄMISEEN

Kyselyn kautta saatiin useita erilaisia kehittämisehdotuksia. Ohessa poimintoja joistakin ideoista.

5.2 Osallistuva budjetointi

Tuusulassa aloitettiin osallistuva budjetointi vuonna 2018. Osallistuva budjetointi edistää Tuusulan strategian mukaisesti osallisuuden edistämistä kunnassa. Osallistuvassa budjetoinnissa asukkaat pääsevät päättämään siitä, miten kunnan käytössä olevia julkisia varoja käytetään. Osallistuva budjetointi antaa ihmisille mahdollisuuden määrittellä, keskustella ja priorisoida julkisia hankintoja. Samalla se antaa asukkaille valtaa tehdä todellisia päätöksiä ja päättää, kuinka rahaa käytetään. Vuonna 2019 ja 2020 käytettävissä on ollut 100 000 euroa.

Vuoden 2020 määrärahan käyttöön tuli kuntalaisilta 700 ideaa. Asukkaiden mielestä rahat tulisi käyttää luonnon, lasten ja liikunnan hyväksi. Ideoita yhteiskehitettiin ja niiden toteuttamiskelpoisuutta arvioitiin kaikille kuntalaisille avoimissa työpajoissa. Tämän jälkeen kaikki yli 12 vuotta täyttäneet kuntalaiset saavat äänestää suosikkiehdotuksiaan ja eniten ääniä saaneet toteutetaan.

Äänestyksessä toteutukseen valittiin 37 ehdotusta, jotka toteutetaan vuoden 2020 aikana.

Vuonna 2020 koko Tuusulaa koskevien ideoiden budjetti on 40 000 euroa, Hyrylän ideoiden 19 000 euroa, Etelä-Tuusulan kylien 13 000 euroa, Jokelan, Jäniksenlinnan, Lauhulaakson, Purolan ja Vanhankylän ideat 11 500 euroa, Riihikallion 8 500 euroa ja Kellokosken 8 000 euroa. Yksi vuoden 2019 osallistavan budjetoinnin hankkeista oli esimerkiksi koirien uimapaikan rakentaminen Tuusulanjärven rannalle.

5.3 Tuusulan vetovoima- ja kehittämiskohteet

Taajamakohtaisessa viher- ja vikistysverkoston tarkastelussa esitetään kunkin alueen nykyisiä vetovoimakohteita ja kehittämiskohteita, jotka perustuvat kunkin taajaman erityisominaisuuksiin ja luonteeseen. Metsäverkosto, luontoarvot ja ekologiset yhteydet ovat tärkeä lähtökohta viherverkoston tarkastelulle. Tavoitteena on, että viher- ja virkistysverkosto koostuu helposti saavutettavista ja monipuolisista viher- ja virkistyspaikoista eli kuntalaisilla on käytössään sekä luonnonympäristöä että puistoja ja toimintapaikkoja.

Hyrylän ja Etelä-Tuusulan vetovoimakohteet

•**Tuusulan Rantatien kulttuurimaisema** on historiallisesti, rakennushistoriallisesti ja maisemallisesti erittäin merkittävä osa Tuusulan ja Suomen kulttuuriympäristöjä. Maisemallisesti arvokkain osuus Rantatiestä löytyy nykyisin sen pohjoispäästä Tuomalan kylästä.

•**Rantatie** on noin neljä kilometriä pitkä museotie, jonne syntyi 1900-luvun alussa Tuusulanjärven taiteilijayhteisö. Tie on aikoinaan ollut osa Helsingistä Heinolaan johtanutta päätietä.

•**Kirkkotie** on paikallisesta polusta muodostunut kylätie, jonka kulttuurimaisema on säilynyt erittäin hyvin.

•**Tuusulanjärvi** valittiin Uudenmaan maakuntajärveksi vuonna 2011. Se tarjoaa kauniita maisemia ja erilaisia mahdollisuuksia virkistykseen. Kesäisin järvellä uidaan, soudellaan ja kalastetaan tai vain nautitaan mukavista näkymistä ranta-alueilla. Pyöräily- ja maise- mareitti järven ympäri on suuressa käytössä. Erityisen suosittu järvi on aurinkoisina talvipäivinä, jolloin hiihtäjät, kävelijät ja suotuisilla keleillä myös retkiluistelijat kansoittavat järven.

•**Tuusulanjoki:** Tuusulanjärvestä Vantaanjokeen laskeva Tuusulanjoki on noin 15 kilometriä pitkä. Tuusulassa jokilaakso kulkee kolmen kylän eli Hyrylän, Lahelan ja Ruotsinkylän alueella. Tuusulanjokilaakso viljelysmaisemineen on yksi Tuusulan arvokkaista kulttuurimaisemista. Tuusulanjärven murroslaaksoon kerrostuneet savikot otet-

tiin viljelykseen jo keskiajalla, mutta viljelysmaisema on saanut nykyisen ilmeensä 1800–1900-lukujen aikana.

•**Fjällbon puiston** kallionlaelta avautuvat upeat näkymät. Puiston rantaan toteutettiin arkkitehtuurikilpailun tuloksena kansainvälistäkin huomiota herättänyt Pliplap-laituripaviljonki vuonna 2019. Alueella on leikki- paikka, kukkaniitty, huvimaja ja tulisija, jossa voi paistaa makkaraa.

•**Aleksis Kiven kuolinmökki:** Kiven aika Tuusulanjärven rannalla jäi vajaan vuoden mittaiseksi. Hän kuoli uudenvuodenaattona 31. joulukuuta 1872. Kuolinmökissään Kiven sanotaan lausuneen kuuluisat viimeiset sanansa "Minä elän!"

•**Erkkola:** Runoilija J. H. Erkon taiteilijakoti valmistui vuonna 1902 Tuusulan Rantatien varteen, Aleksis Kiven kuolinmökin läheisyyteen, koska Erkkko halusi asua lähellä ihailemansa kirjailijan viimeistä asuinsijaa. Erkkola rakennettiin samalla Antti Halosen johtamalla työporukalla, joka pystytti myös Halosenniemen. Erkkolasta tuli kaksikerroksinen, harjakattoinen, yleisilmeeltään paljossa Halosenniemeä muistuttava rakennus. Huvilarakennus edustaa Halosenniemen kanssa Tuusulanjärven huvilakulttuurin kansallisromanttista osaa. Erkkko asui Erkkolassa vajaan viisi vuotta, aina kuolemaansa saakka.

•**Lottamuseo:** Lottamuseo sijaitsee Tuusulan Rantatien kulttuurihistoriallisesti arvokkaimsa maisemissa Syvärannan tilalla. Syväranta on Tuusulanjärven vanhimpia huvilapalstoja; palstat syntyivät uusjaon yhteydessä 1869–1885. Syväranta oli muinoin suurellisin ja kansainvälinen Tuusulanjärven huviloista. Päärakennuksesta laajennettiin komea, nikkarityylinen ja tornillinen huvila ja rakennettiin viisi pienempää vierashuvilaa sekä palvelijoiden talo. Vuosisadan alussa luotu puisto on nykyisin kulttuurihistoriallisesti keskeisin osa vanhaa huvilapalstaa ja sen erityinen helmi on Josefinaksi kutsuttu marmoriveistos.

Syvärannan vanha päärakennus tuhoutui tulipalossa vuonna 1947. Suomen Naisten Huoltosäätiö (nyk. Lotta Svärd Säätiö) rakennutti vanhan huvilan paikalle vuonna 1995 uudisrakennuksen, jossa Lottamuseo toimii. Rakennuksessa toimii lounaskanttiini.

•**Halosenniemi:** Pekka Halosen koti Halosenniemessä karunkauniilla kallioniemellä oli taiteilijalle ehtymätön inspiraation lähde.

1890-luvun alusta lähtien taiteilijat olivat rakennuttaneet itselleen "erämaahuviloita" Helsingin ulkopuolelle. Ilmiö oli kansainvälinen. Euroopassa oli 1800-luvun lopulla syntynyt uusi rakennustyyppi, taiteilijakoti jota esiteltiin lukuisissa taide- ja arkkitehtuurilehdissä. Halosenniemi oli kokonaistaide-teos sisätiloja myöten. Pekka Halonen mm. sommitteli itse talon uunit ja niiden lasitetut kaakelit valoi paikallinen mestari Johan Grönroos. Huonekaluja tehtiin kelohongasta varta vasten Halosenniemeä varten. Halosen ateljeesta tulikin Rantatien taiteilijasiirtolan keskipiste, jossa istuttiin joukolla iltaa ja harastettiin kulttuuria.

Halonen asui perheineen ateljeekodissaan Tuusulanjärven rannalla sen valmistuttua vuonna 1902 elämänsä loppuun asti. Nykyisin Halosenniemi on taiteilijakotimuseo, joka keskittyy Pekka Halosen elämän ja taiteen tallennus-, tutkimus- ja näyttelytoimintaan.

•**Tuusulan kirkko:** Tuusulan kirkko on Suomen vanhimpia säilyneitä ristikirkkoja. Se vihittiin käyttöön vuonna 1734. Kirkkoon mahtuu 440 henkeä. Vanhaan kirkkomaahan on haudattu Aleksis Kivi ja Pekka Halonen.

Kuva: Tuomo Halmetoja

•**Uudet Tuusulanjärven itärannan**

rantareitit: Vuonna 2018 valmistuivat Kotun polku eli Rantareitti Tuuskodolta Kotuntielle ja Ilmari Kiannon polku eli rantareitti Tuuskodolta Fjällbon suuntaan golfkentän länsipuolta pitkin.

•**Rantamo-Seittelin lintukosteikot ja**

muutonseurantakukkula: 28 hehtaarin suuruinen Rantamo-Seitteli on Suomen suurin vesiensuojelukosteikko. Kosteikkoaltaat pidättävät valuma-alueelta järveen tulevaa ravinnekuormaa. Vesiensuojelun lisäksi kosteikot lisäävät luonnon monimuotoisuutta, elävöittävät maisemaa sekä tarjoavat linnuille suojaa ja pesimäpaikkoja. Alueella sijaitsee myös Tuusulan kuuluisin lintujen seuranta- ja tapaikka Rantamon muutonseurantakukkula.

•**Urheilukeskus:** Tuusulan urheilukeskus tarjoaa hyvät puitteet moneen liikuntalajiin. Urheilukeskus on rakennettu entiselle soranottoalueelle ja on hyvä esimerkki soranottoalueiden uusiokäytöstä ja maisemoinnista. Tuusulan kunnan tavoitteena on kehittää urheilukeskusta yhdeksi pääkaupunkiseudun monipuolisimmista harrastus- ja tapahtuma-paikoista, jossa riittää tekemistä kaiken ikäisille ja tasoisille liikkujille. Urheilukeskus tarjoaa olosuhteita huippuvalmennukseen ja satunnaiselle liikkujalle. Urheilukeskukseen on viime vuosien aikana kehitetty latuolosuhteita ja hiihtäjiä saapuu alueelle lähikuntien lisäksi myös kauempaa maakunnista. Urheilukeskuksen ja Sikokallion latureitti on osoittautunut täysosumaksi, Leveälle latu-uralle mahtuu runsaasti hiihtäjiä ja urheilukeskuksen vieressä oleva Rykmentipuiston metsä tarjoaa luontoelämyksiä monipuoliseen liikuntaan, virkistäytymiseen ja rauhoittumiseen.

•**Uimahalli:** Tuusulan uimahallissa käy vuosittain n. 230 000 kävijää. Uimahalli tuottaa runsaasti vesiliikuntapalveluita ja hallissa on monipuolisia ryhmäliikuntaan sopivia tiloja, kuntosali ja viihtyisä kahvila. Halli valittiin vuoden uimahalliksi vuonna 2015. Järvenpään, Keravan ja Tuusulan uimahallit tekevät tiivistä yhteistyötä. Hallit ottivat vuonna 2019 ensimmäisenä Suomessa käyttöön yhteisen uimarannekkeen ja palveluita kehitetään edelleen yhteistyössä.

Kuva: Tuusulan kunta

•**Sarvikallio:** Virkistysalueen metsän siimeksessä kiemurtelevat polut tarjoavat erinomaiset puitteet koko perheen eväretkeilyyn ja liikkumiseen. Sarvikallion laelta avautuu Tuusulanjärvelle upea maisema ja siellä on tulipaikka, puuvaja ja käymälä. Näköalakallion alapuolella järven rannalla on pieni laituri, jonne johtavat portaat. Kohde on luonnonsuojelualue, jossa kulumisen ehkäisemiseksi ja luontoarvojen suojelemiseksi on suotavaa liikkua vain reiteillä.

•**Ilmatorjuntamuseo:** Ilmatorjuntamuseo on sotahistoriallinen erikoismuseo. Museo esittelee ilmatorjunta-aselajin syntyä Suomessa, kertoo sotien aikaisesta ilmatorjunnasta sekä sotien jälkeisistä aseista automaattiaseljärjestelmistä ohjuksiin. Museossa voi perehtyä myös Suomen sotilasperinteisiin ja -historiaan Ruotsin vallan ajalta nykypäivään.

•**Kotiseutumuseo Klaavola:** Tuusulan museon Klaavolan talo esittelee, millaista oli vauraan uusmaalaisen maalaistalon elämä 1900-luvun alkupuolella. Talon huoneet on sisustettu maailmansotien välisen ajan tyyliin. Pihapiirissä on päärakennuksen lisäksi vilja-aitta, maitohuone ja sauna.

•**Työläiskotimuseossa** on kirvesmiesperheen koti ja suutarin verstaas 1900-luvun alkupuolelta. Museossa voi tutustua myös Sepän pajaan ja siellä on myös vaihtuvia näyttelyitä.

•**Rykmentinpuisto:** Ympäristöystävällisesti rakennetulla alueella on paljon viljelypaloja sekä yrtti- ja hedelmätarha. Alueesta onkin tarkoitus kehittää tuusulalaisten yhteinen olohuone. Tulevaisuudessa koirille tulee myös oma puisto. Alueella on paljon julkista taidetta.

•**Bostonin aluetta** on kehitetty yhteistyössä asukkaiden kanssa, ja kuivalle hiekkamaalle on kylvetty mm. yli 10 000 m² perhosniittyä.

•**Koskenmäen lintutorni** sijaitsee Tuusulanjärven eteläpäässä rantaluhdalla. Kesäaikaan rantalintujen konsertti on hieno: rastaista, ruokokerttusia, pajusirkkuja, uunilintuja ja kerttuja.

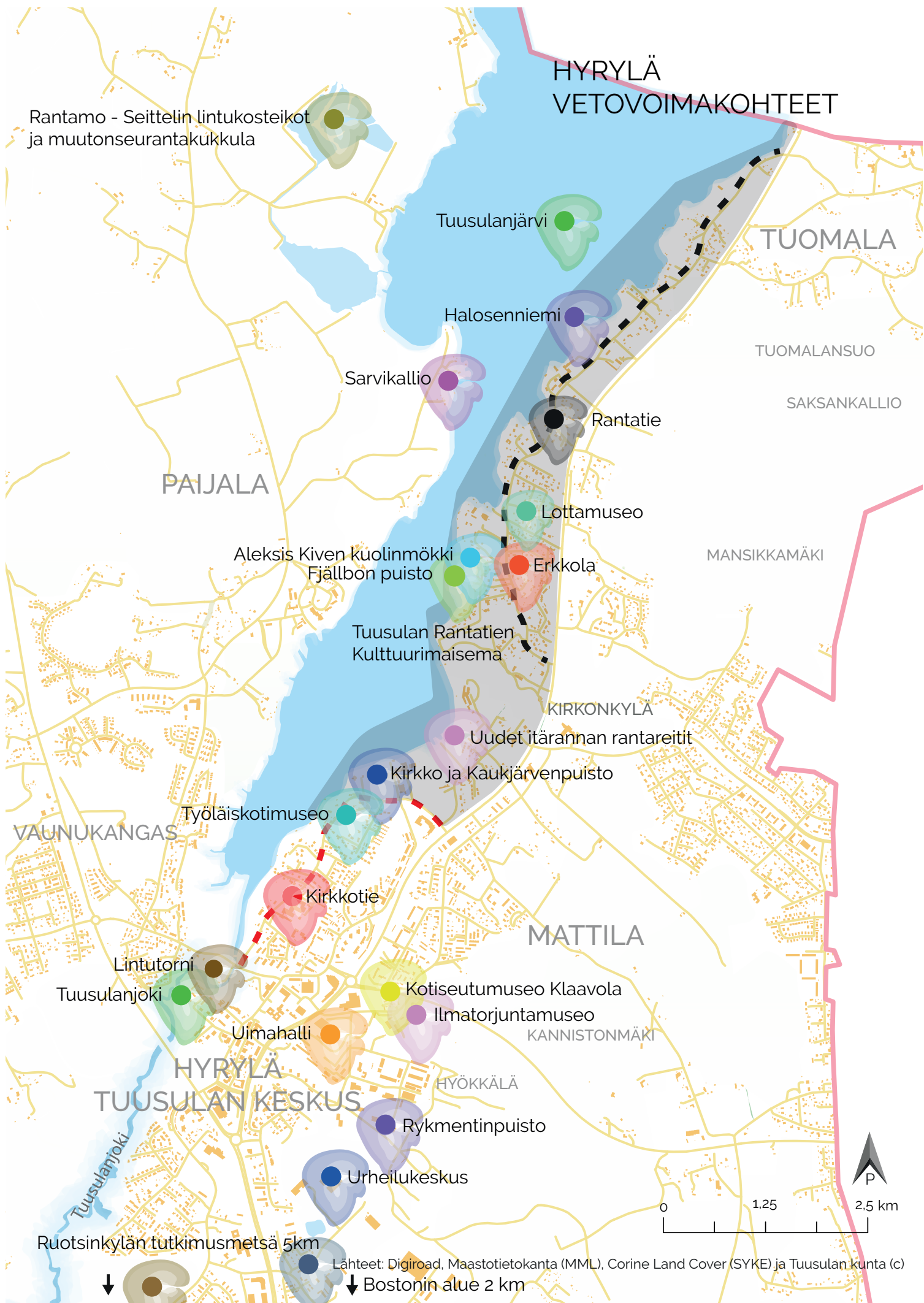
•**Tuusulanjokilaakso** viljelysmaisemineen on yksi Tuusulan arvokkaista kulttuurimaisemista. Tuusulanjärven murroslaaksoon kerrostuneet savikot otettiin viljelykseen jo keskiajalla, mutta viljelysmaisema on saanut nykyisen ilmeensä 1800–1900-lukujen aikana. Aikaisemmin pellot olivat huomattavasti pienempiä ja sijaitsivat kylien yhteydessä. Joen varret olivat 1800-luvun lopulla vielä luonnonniittyjä.

•**Ruotsinkylän tutkimusmetsässä** tutkitaan ulkomaisia puulajeja, rauduskoivun sopeutumista muuttuvaan ilmastoon, juurikäävän leviämistä, kotimaisten puiden siemensatoa sekä erilaisia metsänjalostukseen liittyviä kysymyksiä. Alueella voi tutustua metsäluontoon ja metsäntutkimukseen. Tutkimusmetsän luonto on rikas ja monipuolinen: alueelta on karuja avokallioita, tuoreita ja kuivia kangasmetsiä ja reheviä puronvarsilaittoja. Hoidetut, eri kehitysvaiheissa olevat metsiköt ja erityisesti monet kymmenet ulkomaisten puulajien viljelmät tarjoavat kiinnostavia tutustumiskohteita.

Kuva: Tuomo Halmetoja

HYRYLÄ VETOVOIMAKOHOITEET

Jokelan vetovoimakohteita ovat:

•**Tiilitehtaan RKY-alue:** Jokelan tiilitehdas aloitti toimintansa 1874 ja siitä tuli alan ensimmäinen suuryritys Suomessa. 1930-luvulle asti tiilitehdas ja sen maatila oli Jokelan suurin työnantaja. Jokelan keskustassa sijaitseva tiilitehtaan alue kuuluu valtakunnallisesti merkittäviin rakennettuihin kulttuuriympäristöihin (RKY). Historiallisesta rakennuskannasta on jäljellä muutamia rakennuksia. Vanhoista tehdasrakennuksista useat ovat nykyisin tyhjiään. Alueen keskeltä kulkee junarata, joka jakaa alueen kahteen osaan.

•**Keskustan lammet:** Lammet ovat muodostuneet tiiliteollisuuden aikaisiin maa-ainesten ottokuoppiin, mutta nykyisin ne ovat ainutlaatuinen osa puutarhakaupungin viherympäristöä. Keskustan lampien reunoilla risteilee kävelyteitä ja polkuja. Koulukeskuksen vieressä on jopa uimapaikka. Lammet ovat arvokkaita luontokohteita - niillä viihtyvät etenkin linnut ja lepakot.

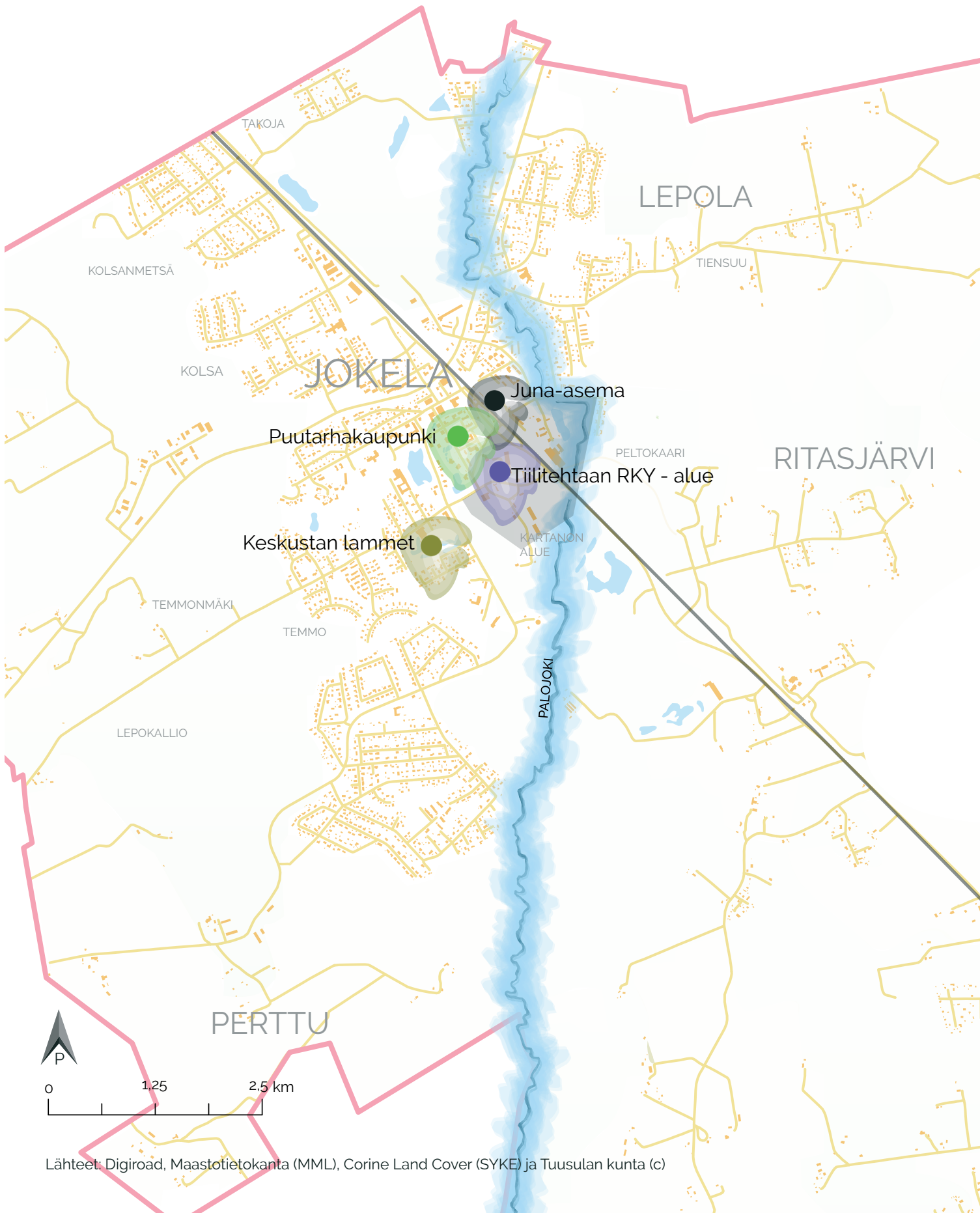
•**Puutarhakaupunki:** Jokela on vihreä ihmisläheinen Pohjois-Tuusulan keskus, jota suunnitellaan puutarhakaupunkimaiseksi. Esimerkiksi asemakaavoissa määrätään tonttien istutettaviin osiin puutarhamaisuutta korostavaa kasvillisuutta, kuten omenapuita, marjapensaita ja muita kukkivia pensaita.

•**Asema:** Jokelan asema on valmistunut vuonna 1875 ja kuuluu paikkakunnan historian kannalta tärkeimpiin yksittäisiin rakennuksiin. Asemarakennus toimitti myös kirkon virkaa 1900-luvun alkuvuosina. Asemarakennusta laajennettiin vuonna 1903 poikkipäädellä eli odotussalilla ja toisella huoneella. Asemalla toimi postitoimisto 1890-luvulta 1940-luvulle. Muita aseman palveluita oli tavaralähetämö sekä yleinen puhelin ja lennätin. Asemapalvelut lopetettiin vuoden 2012 kesällä.

Kuva: Kaapo Kamu

JOKELA VETOVOIMAKOHOITEET

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

Kellokosken vetovoimakohteita ovat:

Marieforsin ruukki: Kosken partaalla sijaitsevat tehdasrakennukset ovat kolmen eri aikakauden synnyttämä kokonaisuus. Vanhimmat rakennukset ovat 1850-luvulta. Seuraava rakennusvaihe on ollut 1800-luvun lopussa ja nuorimmat rakennukset ovat 1930-luvulta.

Kellokosken sairaala-alueen rakennukset sisältävät rakennushistoriallisesti edustavan kokonaisuuden 1910-1950-luvujen arkkitehtuuria. Ympäristöä hallitsevat korkeammat 1930- ja 1950-lukujen rakennukset. Lähes 40 vuotta jatkuneesta laajennusrakentamisesta huolimatta sairaalarakennukset muodostavat yhdessä varsin tasapainoisen ja yhtenäisen kokonaisuuden.

Ruukin kirkkokuisto: Ruukkialueen vanhinta rakennuskantaa edustaa vuonna 1800 ruukinpatruuna Nystenin rakennuttama kirkko. Kirkkona se on rakennushistoriallinen kummajainen: taitekattonen, hirsinen pitkäkirkko. Kansan suussa kiertävän tarinan mukaan kirkkorakennus on entinen hiilivarasto tai varasto/viljamakasiini. Kellokosken keskeisin hoidettava puisto on Ruukinpuisto, joka sijaitsee kirkon länsipuolella.

Annanpuisto: perustettiin vuonna 1998 Kellokosken sairaalan maineikkaan ylihoitaja Anna Pakalénin kunniaksi. Puistoon on istutettu laaja valikoima ruusulajikkeita. Keskellä puistoa on Pakalénin patsas Naisten ja varsinkin naishoitajien patsaat ovat harvinaisia, mutta "Paka" on omansa ansainnut potilaiden hyväksi tekemänsä pitkän ja uhrautuvan työn ansiosta.

Männistön lava: Kylän perinteisellä kesänviettopaikalla on tanssittu, urheiltu ja vietetty aikaa jo sata vuotta sitten. Mutterin muotoisen tanssipaviljongin niemi sai 1950-luvulla. Kellokosken VPK on ollut keskeinen lavan rakentamisessa ja ylläpidossa. Paloaseman ohi kuljetaan tanssilavalle tänäkin päivänä.

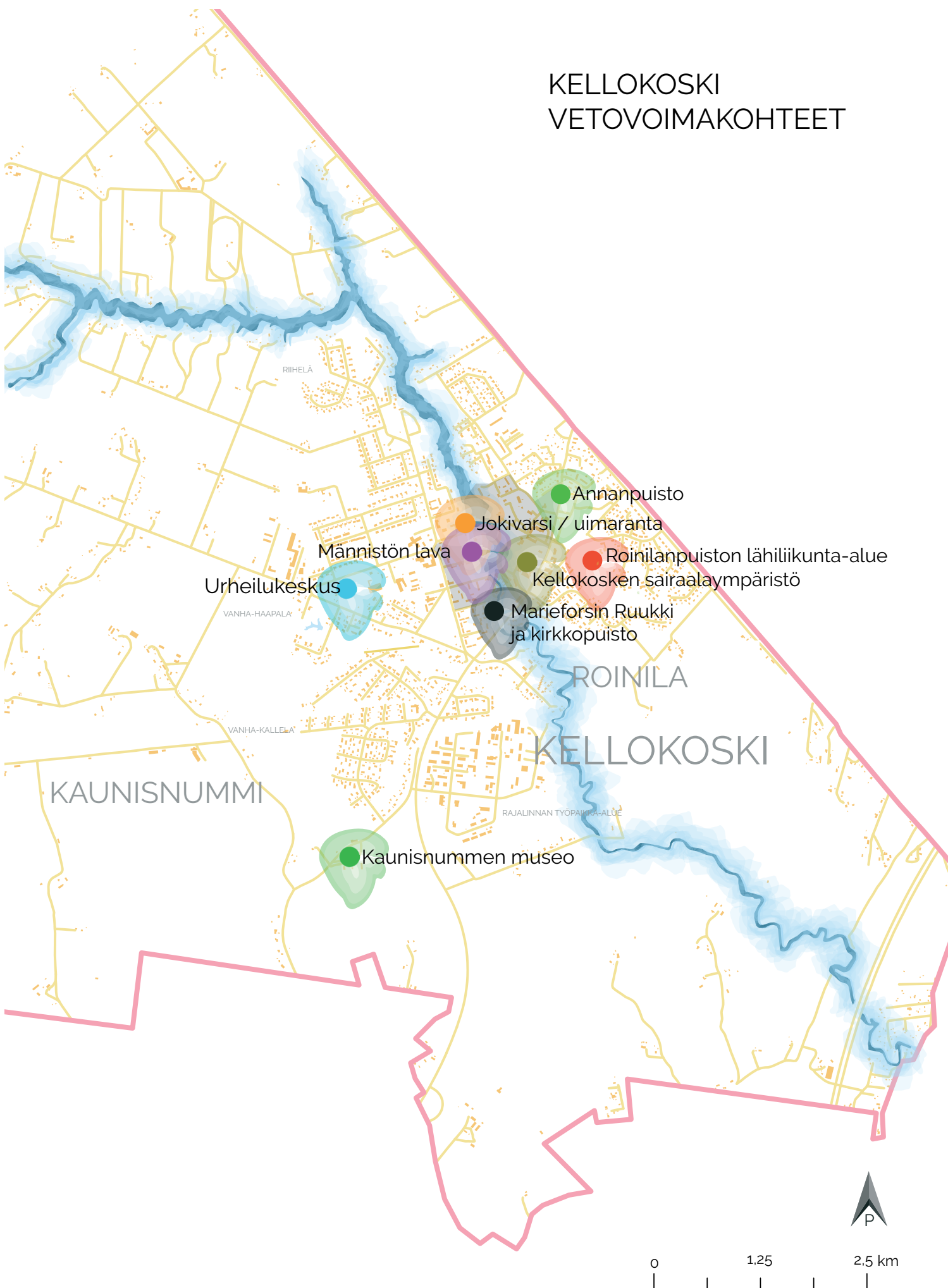
Jokivarsi: Keranvanjoki on 65 km pitkä ja sen vihreä jokilaakso on merkittävä virkistyskohde. Jokea pitkin voi myös meloa. Kapea uoma ja pitkät erämaatyypiset osuudet tarjoavat joella kulkijalle unohtumattomia elämyksiä. Jokivartta pitkin kulkee maakuntakaavan viheryhteys Haarajoelta Järvenpään puolelle. Kellokosken keskustan tuntumassa joen varrella on puistoja, arvokkaita kulttuurikohteita, hautausmaa, uimaranta, tanssilava, matonpesupaikka, lenkkipolkuja sekä leikkipaikkoja. Alue muodostaa virkistyskäytöllisen kokonaisuuden.

Kaunisnummen kotiseutumuseo: Kaunisnummen tila on perustettu 1783. Tilalla on kartanomiljööseen perustettu kotimuseo, jossa on kolme osastoa. "Wanhat wehkeet"-osastossa esitellään maatalouden hevoskäyttöisiä työkoneita, kulkupelejä ja viljan käsittelylaitteita. "Wanhan tawaran varasto" on satavuotias viljamakasiini, jossa esitellään tilan vanhoja esineitä ja kirjallisuutta. "Holli-tupa" on vanhanajan tyyliin kalustettu pieni näyttely- ja esittelytila paikallisille yhdistyksille ja harrastajille.

Kuva: Tuusulan kunta

KELLOKOSKI VETOVOIMAKOHTTEET

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

KEHITTÄMISKOHTEET

Hyrylän kehittämiskohteet

RKY-ALUE:

1 Tuusulanjärvi: alueen houkuttelevuutta halutaan lisätä kehittämällä järven virkistyskäyttöä.

2 Tuusulanjoki: alueen houkuttelevuutta halutaan lisätä kehittämällä jokilaakson virkistyskäyttöä. Jokilaakso soveltuisi Tuusulan keskuspuistoksi.

3 Esikunnanpuistoa kehitetään edustuspuistoksi. Puistosta vihreys voisi levitä ympäristöön Järvenpääntielle.

4 Gustavelundin rantareittiä suunnitellaan parhaillaan. Reitin olisi tarkoitus kulkea Kotuntieltä lounaaseen päin.

5 Kaukjärvenranta: Tuusulan kunnassa ei ole ollut edustusviheralueita eli hoitoluokan A1-puistoalueita. Kaukjärvenpuiston kehittämiseksi edustusviheralueeksi on laadittu puistosuunnitelma, jonka toteuttamisesta neuvotellaan maanomistajien kanssa.

6 Kotun puisto ja reitit: Kotuntielle sijaitsevan Pappilan venevalkama kunnostetaan: maapengertä vahvistetaan ja laituri korvataan uudella käyntisillalla. Uudistusten myötä venepaikkojen määrä lisääntyy.

7 Esteetön lintutornireitti ja uusi lintutorni: Kokonaisuuteen kuuluu pitkospuureitti, levähdystasanteet, luiskat ja lintutorni. Reitin leveys on 2 metriä ja pituus on noin 200 metriä. Reitti toteutetaan osittain maanvaraisena (noin 30 metriä) ja osittain puupaalutettuna (noin 170 metriä). Reitti on käyttökelpoinen myös tulva-aikaan.

8 Tuuskodon uimaranta ja kelluva rantareitti: kelluvaa rantareittiä on suunniteltu Gustavelundin hotellin pohjoispuolelle venevalkaman ja Tuuskodon välille. Reitti on suunniteltu toteutettavaksi kelluvana raskasbetoniponttonilaiturina, joka soveltuisi ympärivuotiseen käyttöön.

9 Rantatie ja Kirkkotie: Rantatien ja Kirkkotien alueelle laaditaan uusi maisemanhoitosuunnitelma. Rantatien liikenneturvallisuutta pyritään parantamaan ja opasteita kehittämään.

10 Sarvikallio: tietä pitkin kulkeva reitti siirretään metsään ja alueelle lisätään tulusijoja. Rantarinteellä kulkee porrarakennelmia, joiden välillä kuljetaan rinteellä. Porrarakennelmaa parannetaan siten, että siitä tulee yhtenäinen. Pysäköintialuetta laajennetaan ja opastusta parannetaan yhteistyössä Uudenmaan Virkistysalueyhdistyksen kanssa.

11 Anttilan tilakeskus: tavoitteena on luoda historialliseen miljööseen alue, jossa yhdistyvät yrittäminen ja asuminen.

12 Prijuutti: Prijuutissa eli Rauhanlinnassa toimi kievari vuodesta 1849 lähtien. Arvokas rakennus pyritään nyt ottamaan uudelleen käyttöön. Rakennusta pihapiireineen kehitetään ensisijaisesti yhteisöllisiä toimintoja ja palveluita varten, mutta kaavamuuotos mahdollistaa myös liiketoiminnan. Pihapiiriin saa rakentaa toiminnalle tarpeellisia talousrakennuksia.

13 Nummenharjun arvoniitty: Arvoniityt ovat maisemallisesti, luonnon monimuotoisuuden kannalta tai kulttuuriperimällisesti tärkeitä niittyalueita, joissa voi kasvaa myös puita ja pensaita. Paahdeniitty perustettiin 20 vuotta sitten asuntomessualueelle. Niitylle on laadittu hoitosuunnitelma, jonka mukaisesti sitä hoidetaan.

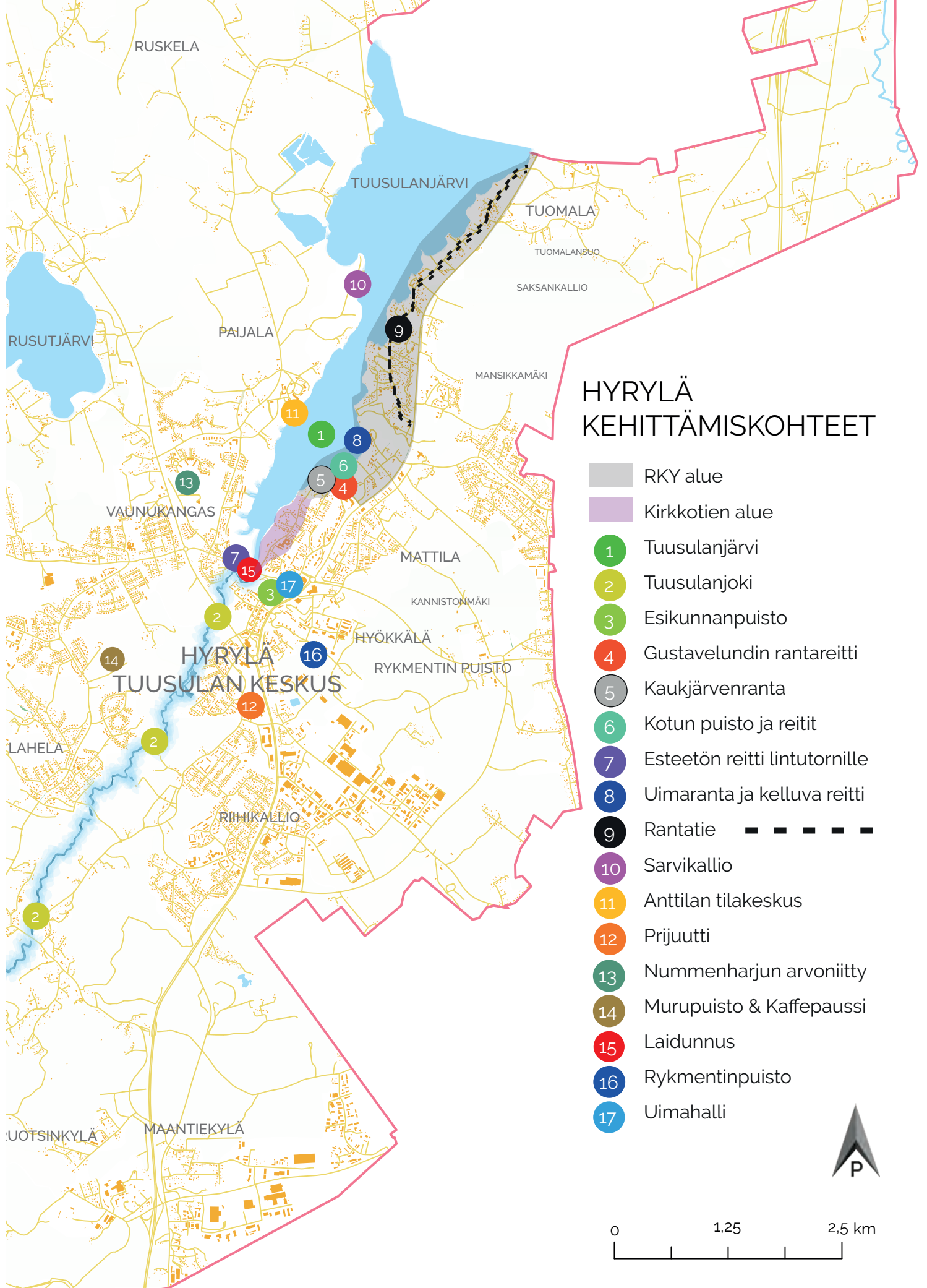
14 Murupuisto ja Kaffepaussi: Lahelanpelto II -asuinalueelle rakennetaan puistoalueita ja polkuverkostoa, jotka toimivat myös kuntalaistenvkohtaamispaikkoina. Alueelle on tulossa myös hyötykasvialueita ja kuntoiluvälineitä.

15 Laidunnus: Tuusulanjokilaaksoon ja Tuusulanjärven rannalle on suunnitteilla laidunnusta sekä Tuusulanjärven Natura-alueita hoitamaan että parantamaan maisemia Tuusulanjärvelle ja -joelle.

16 Rykmentinpuiston Puustellinmetsän:

puistoalueesta tulee Tuusulan monipuolisin. Puistossa on huomioitu eri-ikäiset käyttäjät. Siellä on skuuttiramppi, leikkipuisto sekä kuntoiluun tarkoitettu alue. Alueen hulevesiä on hyödynnetty vesiaiheissa, joita ympäröivät kalusteet ja penkit. Puistoa koristaa laaja kirjo taidetta, joista osa jää alueelle pysyvästi. Puistoon tulee kuntalaisten käyttöön viljelypalstoja ja viljelylaatikoita, joita on mahdollista hoitaa seisoen sekä yrttipuutarha, hedelmäpuita ja nuotiopaikka.

17 Uimahalli: Tuusulan uimahallissa käy vuosittain n. 230 000 kävijää. Uimahalli tuottaa runsaasti vesiliikuntapalveluita ja hallissa on monipuolisia ryhmäliikuntaan sopivia tiloja, kuntosali ja viihtyisä kahvila. Halli valittiin vuoden uimahalliksi vuonna 2015. Järvenpään, Keravan ja Tuusulan uimahallit tekevät tiivistä yhteistyötä, hallit ottivat vuonna 2019 ensimmäisenä Suomessa käyttöön yhteisen uimarannekkeen ja palveluita kehitetään edelleen yhteistyössä.

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

Jokelan kehittämiskohteet

Jokelan teollisuusalue (RKY): Arvokkaan kulttuuriympäristön käyttömahdollisuuksia pyritään parantamaan. Vanhoihin rakennuksiin etsitään uusia toimintoja, ja aluetta tarkastellaan myös kokonaisuutena. RKY-alueen arvoja on syytä vaalia. Elinvoimaisena kulttuuriympäristönä alue tarjoaisi Jokelalle ehdottoman vetovoimatekijän.

1 Puutarhakaupunki: Jokelaa kehitetään puutarhakaupunkina ja keskustaa tiiviinä puutarhakaupungin keskuksena. Radanvarsisijainti tukee puutarhakaupunkiaatteen toteuttamista. Myös keskusta-alueen tiiviisti rakennetussa ympäristössä kiinnitetään huomiota istutuksiin ja vihreään yleisilmeeseen.

2 Keskustan lampia kehitetään selkeämmin osaksi Jokelan julkisuuskuvaa. Päämääränä on toiminnallisuuden ja yhteisöllisyyden kehittäminen; lampien veden laadun ja veden virtauksien parantaminen, luonnon monimuotoisuuden edistäminen sekä maiseman ja virkistysarvojen kehittäminen. Lisäksi edistetään pääsyä lampien rantaan ja lampien ympärille kehitetään liikuntareittejä.

3 Palojoen varsi: Ranta-alueelle perustetaan luonnonsuojelualue. Luonnon kuluminen ehkäisemiseksi maastossa kulkemista on tarkoitus ohjata rantareitillä/luontopolulla.

4 Koirapuisto: lisätään varustelua

5 Lilly Kajanus-Blennerin puisto: Jokelaan uudelle Peltokaaren asuinalueelle rakennetaan puisto, joka on saanut nimensä paikallisen tiilitehtailijan harpisti-vaimon mukaan. Ympäristöystävällisesti rakennettu puisto on täynnä aktiviteetteja. Viljelypalsat, kuntoilulaitteet ja leikkipuisto tarjoavat monipuolista tekemistä kaiken ikäisille.

6 Tiilitehtaan alue: Tiilitehtaan alue muodostaa näkyvimmän osan Jokelan teollisuushistoriallisesta perinnöstä (RKY-alue). Alueelle etsitään uutta toimijaa, ja toimintaa, joka mahdollistaisi aktiivisen kehitystyön. Alueen merkitystä paikallisille pyritään korostamaan myös väliaikaisin toimenpitein.

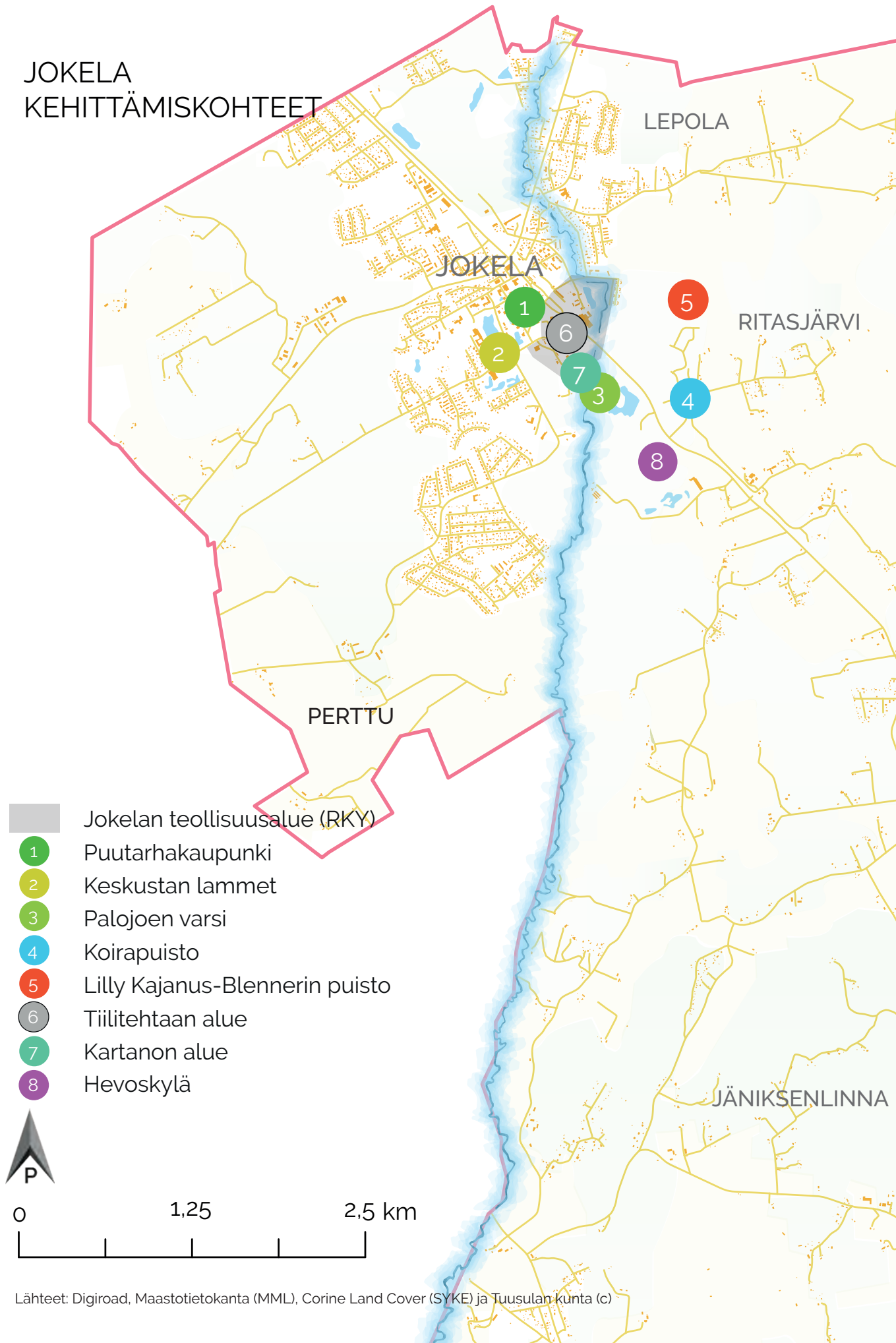
7 Kartanon alue: Jokelan keskusta laajenee tulevaisuudessa ensisijaisesti Nunkarintien eteläpuolelle Kartanon alueelle. Alueella sijaitsee arvokkaan luontoympäristön lisäksi laatikkotehtaan arvokasta vanhaa rakennuskantaa, joka kytkeytyy tiiviisti Jokelan teollisuushistoriaan (RKY-alue). Alueella sijainnut vanutehdas paloi keväällä 2020.

8 Hevoskylä: Jokelan keskustan eteläpuolelle lähellä junarataa suunnitellaan Jokelan hevoskylää, jossa yhdistyvät hevos-harrastaminen ja hevosliiketoiminta sekä muiden eläinten pito.

Kuva: Tuomo Halmetoja

JOKELA KEHITTÄMISKOhteet

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

Kuva: Antti Kallio

Kellokosken kehittämiskohteet

1 Marieforsin ruukki ja Kellokosken sairaala (RKY): Ruukkia kehitetään osana keskustaa, sini- ja viherverkon osana sekä arvokkaana kulttuurikohteena. Tavoitteena on saada ruukin alueelle lisää kaupallista ja kulttuuritoimintaa, jolloin se mielletään yhä paremmin keskustan osaksi. Ruukin kautta kehitetään katkeamatonta kevyen liikenteen rantojen kautta kulkevaa kevyen liikenteen verkkoa.

2 Padon valaisu: Keravajokea halkova pato sijaitsee Kellokosken vanhan kylän historian risteyskohdassa. Kymmenen metriä korkea pato on jo itsessään hieno näky, tulevaisuudessa pato on tarkoitus myös valaista.

3 Annanpuisto: Sebastian Gripenbergin suunnitteleman kartanon päärakennus ja sen ympärillä oleva puisto tulivat vuonna 1915 perustetun Kellokosken sairaalan käyttöön. Ylihoitaja Anna Pakalenin kehitti alueesta ruusupuiston 1970-luvulla ja myöhemmin sinne pystytettiin patsas hänen muistolleen. Puiston ruusulajikkeet inventoidaan opinnäytetyössä ja puistoon laaditaan puistosuunnitelma, jonka mukaisesti puisto entisöidään.

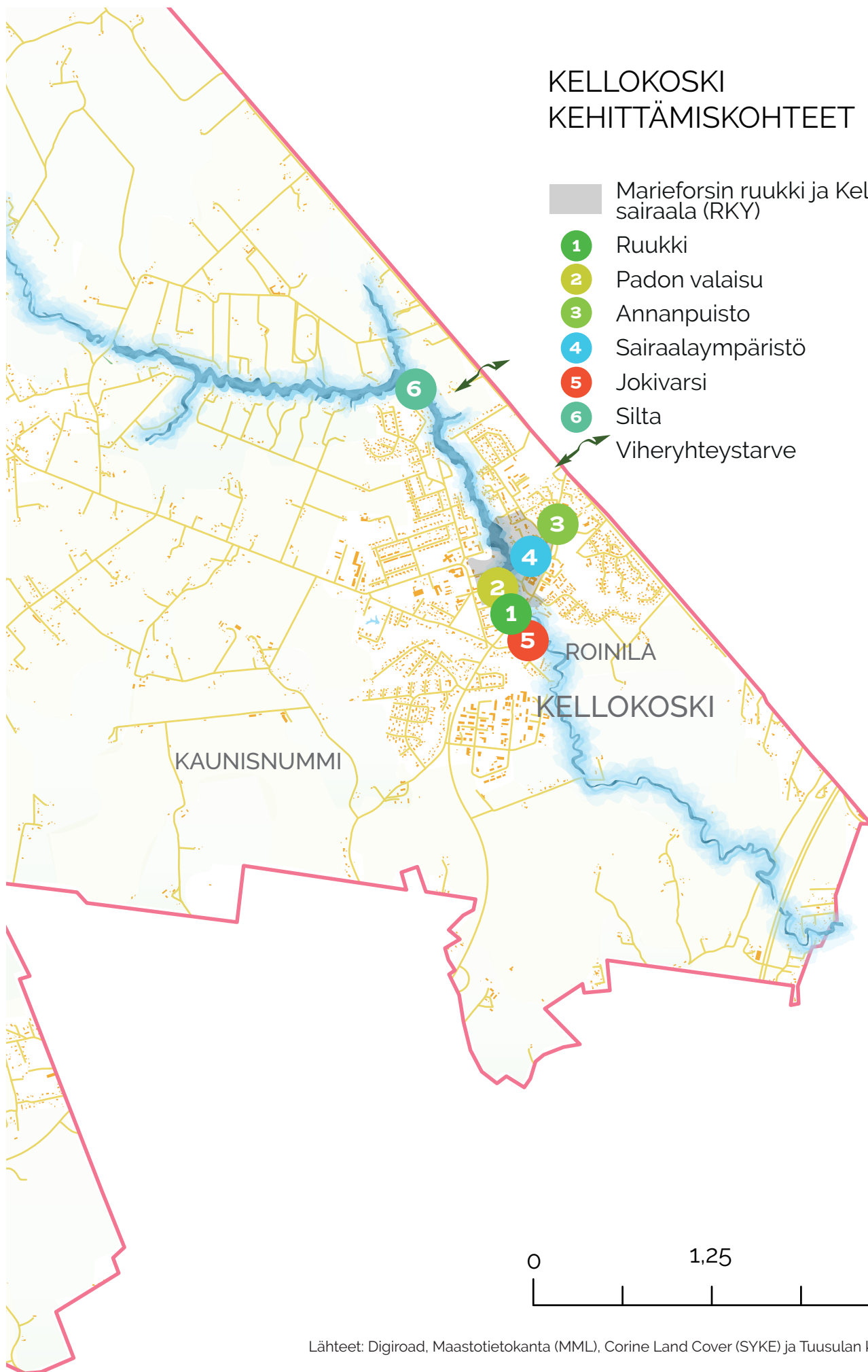
4 Sairaalaympäristö: Entistä sairaalan aluetta kehitetään osana keskustaa. Arvokas puusto, avoimet viheralueet ja muu kasvillisuus säilytetään. Ranta säilyy puustoisena. Alueen kautta toteutetaan rantaa pitkin kulkeva yleinen kevyen liikenteen reitti. Alueelle laaditaan maisema-arkkitehtien työnä maisemanhoitosuunnitelma. Mahdollinen täydennysrakentaminen on kulttuurihistoriallisten arvokohteiden kannalta alisteista ja mukailee arkkitehtuuriltaan näiden hahmoja. Pysäköintialueet toteutetaan pienialaisina tai maisemoidaan alueelle sopiviksi.

5 Jokivarsi: Rannassa kulkee nykyisin kapea ja vaihtelevan tasoinen reitti. Sirpa Mäkilän (2007) diplomityössä Keravanjoen ranta-alueiden virkistyskäytöstä hahmoteltiin uusia ulkoilureittejä. Aluetta kehitetään suunnitelman mukaisesti.

6 Viheryhteystarve: Kellokoskelta tarvitaan viheryhteys Mäntsälän metsäalueille. Myöhemmin suunnitellaan silta Kariniemenpuistosta uudelle Joenrannan asuinalueelle.

KELLOKOSKI KEHITTÄMISKOHTEET

- Marieforsin ruukki ja Kellokosken sairaala (RKY)
- 1 Ruukki
- 2 Padon valaisu
- 3 Annanpuisto
- 4 Sairaalaympäristö
- 5 Jokivarsi
- 6 Silta
- Viheryhteystarve

Lähteet: Digiroad, Maastotietokanta (MML), Corine Land Cover (SYKE) ja Tuusulan kunta (c)

LÄHTEET

- Asikainen, E. & Mäkinen, K.-M. 2006. Kävellessä lähiossa. Teoksessa: Koti – tehtävistä uusiin ihanteisiin. Minna Lammi ja Päivi Timonen (toim.) Kuluttajatutkimuskeskuksen kirjoja 4. Helsinki.
- Aura, S., Horelli, L. & Korpela, K. 1997. Ympäristöpsykologian perusteet. Porvoo. WSOY.
- Borodulin, K., Paronen, O. & Männistö, S. 2011. Aikuisten vapaa-ajan liikuntaympäristöt. Teoksessa Pauliina Husu, Olavi Paronen, Jaana Suni, Tommi Vasankari (toim.) Suomalaisten fyysinen aktiivisuus ja kunto 2010. Terveyttä edistävän liikunnan nykytila ja muutokset. Opetus- ja kulttuuriministeriön julkaisuja 2011:15. Kopijyvä Oy 2011. [Viitattu 27.10.2013]. www.minedu.fi/export/sites/default/OPM/Julkaisut/2011/liitteet/OKM15.pdf
- Dunnett, N., Swanwick, C. & Woolley, H. 2002. Improving Urban Parks, Play Areas and Green Spaces. London, Office of the Deputy Prime Minister
- Enviro Oy 2018. Tuusulan luontoselvitykset 2017 - Arvokkaiden luontokohteiden tarkistukset. Tuusulan kunta.
- Enviro Oy 2015. Tuusulan Jokelan kartano-alueen luontoselvitys. Tuusulan kunta.
- Enviro Oy 2015. Jokelan hevoskylän luontoselvitys. Tuusulan kunta.
- Faehnle, M., Bäcklund, P., Laine, M. 2009. Kaupunkiluontoa kaikille: ekologinen ja kokemuksellinen tieto kaupungin suunnittelussa. Helsingin kaupungin tilastokeskus.
- Faunatica Oy 2018. Luontotyyppi- ja kasvillisuus selvitys Keravanjoen varrella Tuusulassa vuonna 2018. Tuusulan kunta.
- Faunatica Oy 2018. Luontotyyppi- ja kasvillisuus selvitys Tuusulan Savikulman alueella vuonna 2018. Tuusulan kunta.
- Faunatica Oy 2015. Tuusulan osayleiskaava-alueiden luontoselvitykset 2013-2014. Tuusulan kunta.
- FCG 2011. Tuusulan yleiskaava 2040 maisemaselvitys. Tuusulan kunta.
- Haapaniemi, A., Ikonen, I., Klemola, H., Orjala, M. & Vessman, T. 2012. Kaupunkiniityt. Elinvoimaa elävästä perinnöstä. Natureship-julkaisut, Varsinais-Suomen ELY-keskus. [Viitattu 22.10.2013] <http://www.doria.fi/bitstream/handle/10024/87872/Kaupunkiniityt.pdf?sequence=3>
- Hasu, E. 2009. Tarpeita, toiveita vai tyytymistä? Asumispreferenssejä koskevan tiedon käytöstä urbaanin asuin ympäristön suunnittelussa. Teoksessa Fahnlle Maija, Bäcklund Pia & Laine Markus (toim.) Kaupunkiluontoa kaikille. Ekologinen ja kokemuksellinen tieto kaupungin suunnittelussa. Helsingin kaupungin tietokeskuksen tutkimuksia 6/2009. [Viitattu 10.4.2014] www.hel.fi/hel2/Tietokeskus/julkaisut/pdf/09_12_16_Tutkimuksia_6_Backlund.pdf
- Hiedanpää, J., Suvantola L. & Naskali, A. 2010. Ekosysteemipalvelun käsitteen lupaus. Teoksessa Juha Hiedanpää, Leila Suvantola & Arto Naskali (toim.) Hyödyllinen luonto. Ekosysteemipalvelut hyvinvointimme perustana. Tampere: Vastapaino, 9–18.
- Husu, P., Paronen, O., Suni, J. & Vasankari, T. 2011. Suomalaisten fyysinen aktiivisuus ja kunto 2010. Terveyttä edistävän liikunnan nykytila ja muutokset. Opetus- ja kulttuuriministeriön julkaisuja 2011:15. Kopijyvä Oy 2011. [Viitattu 27.10.2013]. www.minedu.fi/export/sites/default/OPM/Julkaisut/2011/liitteet/OKM15.pdf
- Husu, P., Sievänen, H., Tokola, K., Suni, J., Vähä-Ypyä, H., Mänttari, A. & Vasankari, T. 2018. Suomalaisten objektiivisesti mitattu fyysinen aktiivisuus, paikallaanolo ja fyysinen kunto. Opetus- ja kulttuuriministeriön julkaisuja 2018:30.
- Huuhko, J. & Hanski, A. 2012. Rusutjärven kunnostus- ja hoitosuunnitelma 2012–2022. Ramboll.
- Innofor Finland Oy. Tuusulan kunnan METSO-inventointi. Tuusulan kunta.
- Jutila, H. 2012. Kaupunkien ekologiset käytävät ja viheralueverkosto. Teoksessa Anna Haapaniemi & Iiro Ikonen, Hannu Klemola, Mika Orjala, Teuvo Vessman (toim.) Kaupunkiniityt. Elinvoimaa elävästä perinnöstä. Natureship-julkaisut, Varsinais-Suomen ELY-keskus, 10–20 [Viitattu 22.10.2013] www.doria.fi/bitstream/handle/10024/87872/Kaupunkiniityt.pdf?sequence=3
- Kaplan R. and S. Kaplan (1989). The experience of nature: A psychological perspective. University of Michigan.
- Kennelliitto 2011. Koira kuntalaisena. Opas kunnille ja koiranomistajille. Suomen Kennelliitto. www.kennelliitto.fi/brochures/koira_kuntalaisena/index.html#32
- Lönnqvist, H. & Tyrväinen, L. 2009. Mitä asuntomarkkinat kertovat kaupunkiluonnon taloudellisesta arvosta? Teoksessa Fahnlle Maija, Bäcklund Pia & Laine Markus (toim.) Kaupunkiluontoa kaikille. Ekologinen ja kokemuksellinen tieto kaupungin suunnittelussa. Helsingin kaupungin tietokeskuksen tutkimuksia 6/2009. [Viitattu 10.4.2014] www.hel.fi/hel2/Tietokeskus/julkaisut/pdf/09_12_16_Tutkimuksia_6_Backlund.pdf
- Ramboll 2017. Tuusulan ekosysteemipalvelut. Tuusulan kunta.
- Sitowise 2018. Tuusulan pyöräliikenteen edistämissuunnitelma. Tuusulan kunta.
- STM 2013. Muutosta liikkeellä! Valtakunnalliset yhteiset linjaukset terveyttä ja hyvinvointia edistävään liikuntaan 2020. Sosiaali- ja terveysministeriön julkaisuja 2013:10. [Viitattu 18.11.2013] <http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-00-3412-2>
- Tajakka, H. 2020. Viheralueiden kunnossapitoluokitus RAMS 2020. Viherympäristöliiton julkaisu nro 67, 2020.

Tuusulanjärven kunnostushanke. <http://www.tuusulanjarvi.org/>

Tuusulan kunta ja SmartSport 2020. Aikuisväestön liikunta- ja terveystottumukset. Tuusulan asukaskyselyn päätulokset 2019. Tuusulan kunta.

Tyrväinen, L., Silvennoinen, H., Korpela, K. & Ylen, M. 2007. Luonnon merkitys kaupunkilaisille ja vaikutus psyykkiseen hyvinvointiin. Teoksessa Liisa Tyrväinen & Seija Tuulentie (toim.) Luontomatkailu, metsät ja hyvinvointi. Metlan työraportteja 52, 57-77.

Tyrväinen, L. & Korpela, K. 2009. Luonnosta terveyttä onnistuneella kaupunkisuunnittelulla. Teoksessa Fahnle Maija, Bäcklund Pia & Laine Markus (toim.) Kaupunkiluontoa kaikille. Ekologinen ja kokemuksellinen tieto kaupungin suunnittelussa. Helsingin kaupungin tietokeskuksen tutkimuksia 6/2009. [Viitattu 10.4.2014] www.hel.fi/hel2/Tietokeskus/julkaisut/pdf/09_12_16_Tutkimuksia_6_Backlund.pdf

Ulrich, R. S. 1984. Evidence based public health policy and practice, Green space, urbanity, and health: how strong is the relation? View through a window may influence recovery from surgery. Science 224: 420.

Uudenmaan liitto 2012. Missä maat on mainioimmat, Uudenmaan kulttuuriympäristöt. Uudenmaan liiton julkaisuja E 114 - 2012. Helsinki 2012. Hansaprint Oy. www.uudenmaanliitto.fi/files/6309/Missa_maat_on_mainioimmat_E114.pdf

Viherympäristöliitto 2019. Niityt ja maisemapellot. Viherympäristöliitto.

Vistra-raportti 2013. Vihreä ja merellinen Helsinki 2050. Vistra osa I. Helsingin kaupunkisuunnitteluviraston asemakaavaosaston selvityksiä 2013:14. [Viitattu 13.11.2013] www.hel.fi/hel2/ksv/julkaisut/aos_2013-4.pdf

Vistra-raportti 2016. Helsingin Viher- ja virkistysverkoston kehittämissuunnitelma. Vistra osa II. Helsingin kaupunki. Kaupunkisuunnitteluvirasto.

Vuorinen, E. & Nyqvist, P. 2012. Tuusulanjoen ja Palojoen vesistöalueet. Suojavyöhykkeiden ja kosteikkojen yleissuunnitelma. Uudenmaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus. Raportteja 133/2012.

Vähätalo, A. 2014. Tuusulan kulttuurimaisema ja rakennuskanta. Tuusulan kunta.

Väre, S. & Krisp J. 2005. Ekologinen verkosto ja kaupunkien maankäytön suunnittelu. Suomen ympäristö 780. Ympäristöministeriö. [Viitattu 10.4.2014] https://helda.helsinki.fi/bitstream/handle/10138/40373/SY_780.pdf?sequence=1

Väre, S. 2003. Ekologinen verkosto Itä-Uudenmaan maakunnan alueella. YS-Konsultit Oy, Porvoo (2002). [Viitattu 10.10.2013] www.uudenmaanliitto.fi/files/6043/Ekologinen_verkosto_Ita-Uudenmaan_alueella.pdf

Väre, S. 2009. Eläinten kulkureittiselvitys Hista-Siikajärvi-Nupuri osayleiskaava alueella ja siihen rajautuvalla Kirkkonummen alueella (Eski). Espoon kaupunki, Kirkkonummen kunta.

Väre, S. & Rekola, L. 2007. Laajat yhtenäiset metsäalueet ekologisen verkoston osana Uudellamaalla. Uudenmaan liiton julkaisuja E 87 - 2007.

LVM 2012. Kävelyn ja pyöräilyn valtakunnallinen toimenpidesuunnitelma 2020. Liikenneviraston suunnitelmia 2/2012. [Viitattu 23.11.2013] www2.liikennevirasto.fi/julkaisut/pdf3/lv_2012-02_kavelyn_ja_pyorailyn_web.pdf

Maas, J., Verheij, R. A., de Vries, S., Spreeuwenberg, P., Schellevis, F. G., & Groenewegen, P. P. 2009. Morbidity is related to a green living environment. Epidemical Community Health 63: 96 -73. [Viitattu 22.10.2013] <<http://jech.bmj.com/content/63/12/967.full.pdf+html>>

Metla 2013. Metsäntutkimuksen näköalapaikka pääkaupunkiseudulla. [Viitattu 24.11.2013] <http://www.metla.fi/metsat/ruotsinkyla/index.htm>

Mäkilä, S. 2007. Keravanjoen ranta-alueiden kehittämissuunnitelma Tuusulan Kellokoskella. Diplomityö TKK.

Niemelä, J., Saarela, S.-R., Söderman, T., Kopperoinen, L., Yli-Pelkonen, V. & Väre, S. 2010. Kaupunkiluonnon ekosysteemipalvelut. Teoksessa Juha Hiedanpää, Leila Suvantola & Arto Naskali (toim.) Hyödyllinen luonto. Ekosysteemipalvelut hyvinvointimme perustana. Tampere: Vastapaino, 203-224.

Oulu 2011. Oulun kaupungin leikkipuistojen kehittäminen 2014-2032. [Viitattu 24.5.2014] www.google.fi/search?q=leikkipuistoja+suhteessa+asukasmäärään&ie=utf-8&oe=utf-8&aq=t&rls=org.mozilla:fi:official&client=firefox-a&channel=sb&gfe_rd=cr&ei=Ybp_U7y-D-uO8QeRqID4Cg#channel=sb&q=leikkipuistoja+suhteessa+asukasmäärään&rls=org.mozilla:fi:official&spell=1